

İMADƏDDİN NƏSİMİ

SEÇİLMİŞ ƏSƏRLƏRİ

Birinci bölüm

QƏZƏLLƏR

Mərhəba, xoş gəldin, ey ruhi rəvanım, mərhəba!
Ey şəkərləb yarı-şirin, laməkanım, mərhəba!

Çün ləbin cami-Cəm oldu nəfxeyi-ruhülqüdüs,
Ey cəmilim, ey cəmalim, bəhrü kanım, mərhəba!

Könlümə heç səndən özgə nəsnə layiq görmədim,
Surətim, əqlim, üqulim, cismü canım, mərhəba!

Ey mələk surətli dilbər, can fədadır yoluna,
Çün dedin ləhmikə ləhmi, qanə qanım, mərhəba!

Gəldi yarım naz ilə, sordu, Nəsimi, necəsən?
Mərhəba, xoş gəldin, ey xırdadəhanım, mərhəba!

* * *

Ş ol ləbi şirinə, yarəb, gər şəkər dersəm, nola?
Ş ol günəş tələtli ayə gər qəmər dersəm, nola?

Adəmi növində mislin görmədi dövri-fələk.
Ş ol cəhətdən gər sana xeyrül-bəşər dersəm, nola?

Ş ol gül üzrə dağ ılan ənbər sıfətli sünbü'lə,
Ənbərin reyhan əcəb, ya müşki-tər dersəm, nola?

Bilməyən eşqin təriqin hər xəbərsiz qafılə,
Çün hidayət bulmamış, gər bixəbər dersəm, nola?

Sənsiz, ey cani-cahan, bir pula dəyməz kainat,
Heçə dəyməz nəsnəyə gər şol qədər dersəm, nola?

Gər üzin ayin görənə, ey cahanın fitnəsi,
Ş übhəsiz həqqi görən sahibnəzər dersəm, nola?

Kim ki, həqqi pərdəsiz üzündə, ey can, görmədi.
Bibəsirətdir, gər anə bibəsər dersəm, nola?

Zülfü rüxsarındır, ey can, sureyi-nürü düxan,
Gər bu mənidən ana şamü səhər dersəm, nola?

Nuri-imandır camalın kim ki, səddəqna deməz,
Kafirü müşrikdir, anə div əgər dersəm, nola?

Çün Nəsiminin məqamı Qaf imiş ənqamisal,
Ş ol müəlla qədrə gər ari göhər dersəm, nola?

* * *

Nuri-təcəlli şöləsi düşdü əzəldə alına,
Gözlərimin bu rəng ilə yaşı boyandı alına.

Həm möcüzati Əhmədin gözləri sehridir anın,
Rəhməti-həq bu cadunun ümmətinə vü alına.

Cəhd edərəm ki, alınə könlümü verməyəm, vəli,
Həm bilişəm ki, aqibət alınə könlüm alına.

Kimsə əgərçi istəməz düşməgi fitnəyə, vəli,

Ş ükr edirəm ki, düşmüşəm alə gözünün-alına.

Düşdü Nəsiminin başı zülfü kimi ayağına,
Düşəli can gözü anın bədri-müəmməm alına.

* * *

Aşıq bəla yolunda gərək kim, həmul ola,
Məşuqədən ana nə gəlürsə, qəbul ola.

Gerçək mühibbə kövrü cəfa çünki yar edər,
Neçün cəfadən incinə, qəmdən məlul ola?

Nazü nəimü işrəti-cavid içindədir,
Dilbərdən ol könül ki, muradı hüsul ola.

Hər aşiqin ki, yar ilə oldu çəravü çün,
Arif qatında adı anın bülfüzul ola.

Şirin həlavət ol yemiş imiş ki, sidrəsi,
Zatında xub xılqətü şirinüsul ola.

Yoxdur nəsibi eşqi-həqiqətdən, ey könül,
Ş ol kimsənin ki, mürşidi naqisüqul ola.

Ey xalıqın əmanətini zaye eyləyən,
Layiqdir ada ol ki, zülümən-cəhul ola.

Gər şərh edərsəm ayəti-hüsünən kitabını,
Hər bab içində fəslinə yüz min füsul ola.

Meracə çıxdı ruhi-Nəsimi Buraq ilən,
Ş ol laşədən nə faidə kim, la-zəlul ola?

* * *

Vəchində peydadır sənin ənvari-zati-kibriya,
Ol nurə qarşı daima şərməndədir şəmsüzzüha.

Leyli cəmalından cüda Məcnun kimi sərgəştəyəm,
Fərhadıvar istər könül Şirin dodağından şəfa.

Cami-müsəffadən mənə saqi içirdi bir qədəh,
Sufi nə bilsin mən necə ol camdən buldum səfa.

Hər kim ki, tovhid əhlidir, ol didü vadid əhlidir,
Ruzi-əzəldən ta əbəd istər kamali-müntəha.

Eynəl-yəqin həq sirrinə idrak edən insan mənəm,
Ey mərifətdən bixəbər, insafa gəlgil, biriya.

Canı, cahani sənsizin neylər Nəsimi xəstədil,
Səndən müdam ehsan umar, çün kim, gədadır binəva.

* * *

Hər kim ki, baxa bir dəm dilbər qaşı yaşına,
Navəklərinə qarşı ya can tuta, ya sinə.

Dedim sənə, ya naseh, yar tərkin edə bilmən.
Bil doğru bu sözümnü sınamavü ya sına.

Bimari-qəmi-eşqin timar ilə önləməz,
Yarəb, nola bir sorsan bu haləti-yasina.

Daş alubani dilbər, könlüm şışəsin atar.
Qarşu tutaram, şışə bilməm qala ya sına.

Qaşı yayını qurmuş, qanımı tökər billah.
İnanmaz isən baxgil qolları boyasına.

Məhbubi-dilaramsan bir bax mana sən, yarəb,
Yarəb, dilərəm səndən bu sureyi-yasina.

Xəstə Nəsimi, yarın əhvalını heç sormaz,
Sormağınna çün gəlməz, barı gələ yasına.

* * *

Başını top eyləgil, gir vəhdətin meydanına,
Ey könül, müştaq isən gər zülfünүn çovkanına.

Aşıqin qanılə oynar dilbərin simin əli,
Ey yalançı aşiq, əbsəm, girmə canın qanına.

Çəkməyən eşqin bəlasın, görməyən hicrin qəmin
Dərdi dərmansızdır anın, çarə yox dərmanına.

Canını qurban edəndir yar içün gerçek şəhid.

Səd həzaran rəhmət olsun ol şəhidin canına.

Zülfünün sirrin nə bilsin zahid, anı sor mana.
Gər əsir olmaq dilərsən zülfə-canəfşanına.

Gəl niqabın tərfini gülgün yanağından götür,
Ta gülüstan gülməsin ayruq güli-xəndanına.

Xubların bağında çoxdur fitnəli nərgis, vəli
Fitnəlik xətm oldu anın nərgisi-fəttanına.

Ləlü mərcandır dodağın, lölöi-dürdür dişin.
Afərin şol bəhri-kanın lölöi-mərcanına.

Kirpiyin navək oxudur, qaşların Çaçı kaman.
Uğramaz aşiqdən özgə şol oxun peykanına.

Ey Nəsimi, gər sözün mənisi bipayan deyil,
Neçin irməz kimsənin fikri onun payanına.

* * *

Ey Məsihadəm, niyşə can vermediñ cansızlara.
Ol ki,hər dəm can ilə aydır ki, canan sizlərə:

Ləblərin abin məni diltəşnədən qılma diriğ,
Nola dərman eyləsən bu dərdi dərmənsizlara.

Abi-heyvan qiymətin heyvana sorma, Xızra sor
Çünki idrak eyləməz hər dəgmə heyvan sizlərə.

Hüsn içində Yusifi-Kənana təhsin etməzəm,
Onların dövranı keçdi, gəldi dövran sizlərə.

Barmaq ilən göstərərlər kim, üzündür qibləgah,
Ol şəhadətdən dönübdür kūfri-iman sizlərə.

Dilbəra, könlündə yoxdur aşiqə qılmaq vəfa
Xeyri qoymaz miskinə qılmağ a şeytan sizlərə.

Çün Süleyman mülkünü qoydivü getdi dünyadan
Qaldı andan sonra bu, mülki-Süleyman sizlərə.

Eşq içində binəva qaldım, həqə cəhd eylərəm
Halımı ərz edə bilmən, şahi-xuban, sizlərə.

Əhli-aləm ildə bir qurban edərlər eyd üçün,
Hər zaman qurbanınəm, ey cümlə qurban sizlərə.

Lütfü ehsan vaxtıdır, şaha, mənə ehsan gərək,
Çün əzəldən qismət olmuş lütfü ehsan sizlərə.

Ey Nəsimi, xubların bir başı vardır, min dili.
Eşqilə bel bağlama bu əhdü peymansızlara.

* * *

Çünki rəf oldu üzündən, ey şəhi-xuban, niqab,
Qalmadı kūfrü zəlalət, zahir oldu afitab.

Həq əyan oldu sənə, ey məzhəri-zatü sifat,
Kənzi-məxfi aşikar olduvü həm yovmül-hesab.

Xeymeyi-miad imiş gördüm vücudum sərbəsər,
Kafü nundan iki yana hər tərəf əlli tənab.

Ol ki, bu sirri bilir oldu şəhi-Misri-vücud,
Hökm anın, buyruq anın, ol sahibi-əmrü xitab.

Kirpigin, qasınla zülfün sirrini məndən eşit,
Ta sənə ərz oluna həm məniyi-ümməl-kitab.

Arifi-həq istərəm söz tanıya aləmdə kim,
Söyləyəm məqsudumu ta ol verə gerçək cavab.

Divi-naməhrəm nə bilsin sirri-ərvahi-nəbi,
Talibi-dünyayı-dundur nəfsi-nadanü kilab.

Sirri-pənc əlhəmd faş oldu zi vəchü dəstü pa,
Ey kəlamüllahi-natiq, ta be key başı bexab.

Valiyi-əhd oldun, ey Səyyid, zi Fəzli-ləmyəzəl,
Gör nəder vali budur, vallahi-aləm bilsəvab.

* * *

Ş ol tamam ayın üzündən çünki rəf oldu niqab.
Zülmətin dövrəni keçdi, zahir oldu afitab.

Ləblərin cami meyindən cümlə əşya-əsrimiş,

Təyyib, ey pakizə saqi, barəkəllah, ey şərab!

Ey yanağın həsrətindən cənnətin qəlbində nar.
Vey dodağın şərbətindən kövsərin eynində ab!

Ey üzün həmra gülündən lalənin camində mey,
Vey gözün sevdalarından nərgisin gözündə xab!

Həq-təalanın kəlamı surətin təfsiridür,
Ey üzün "inna-fətəhna" həqdən açıldı bu bab.

Kirpigin, qaşınla zülfün həq kitabıdır, vəli.
Ol kitabı kim, bilir mən indəhü ümmül-kitab.

Surətin lövhində yazılmış hürufi bilməyən,
Bilmədi sövmü səlatı, sağ işi-yovmül-hesab.

Abi-heyvandır dodağın, ruhi-qüdsidir dəmin.
Surətin həqdir, üzün vallahü ələm bis-səvab.

Qaziyül-hacatimiş ləlin məgər kim, aşiqə,
Hər nə kim, qıldı təmənna, üstəcib gəldi cavab.

Dilbərin eşqində, ey salik, ikilik pərdədir,
Mənligin rəf olmayıncı arədən getməz hicab.

Ey Nəsimi, səcdə qıl şol mahə kim, həqdən sana
"Fəbüdü əyyahü vəscid vaqtəriəb" gəldi xitab.

* * *

Vəchdən dilbər götürmüsdür niqab,
Qəd nəcatəm min şitab illa nəcab.

Qalə təbtəm, sirri çün qaşı, gözü
İz əbəd aydır hürufi-lil-hicab.

Əmr çün gəldi bəşarətlər bizə,
Min həbibi indəhü elmül-kitab.

Latələzmu gəldi əyyami-vüsəl,
İz fətəhtüm eyyühəl üşşaq bab.

İz rəfə-təl hicb, bir baxın bizə.
Fənzəru fil-yovm qeyrən-niqab.

Layənalı bu qapıdan getməniz,
Zinqədər hərrəm əleynəl-ictinab.

Əsməu Seyyid kim, aydır uş sizə;
Vələmə vəllahü ələm bissəvab.

* * *

Əcəb ləlinmi şol, ya cani-əhbab?
Əcəb zülfünmü, ya zənciri-pürtab?

Gözümdən axan, ey dilbər, qəmindən
Əcəb xunabəmi, ya aşki-innab?

Əcəb qəddinmi şol, ya sərvi-bustan,
Əcəb xəddinmi şol, ya vərdi-sirab?

Əcəb eyninmi şol, ya sehri-Babil,
Əcəb dişinmi şol, ya lölöi-nab?

Əcəb üzünmi şol, ya xirməni-gül,
Əcəb qaşınmi şol, ya taqi-mehrab?

Əcəb şol məsti-sevdayı-moğ olçin,
Mənim bəxtimdir, ya çeşmi-pürxab?

Nəsiminin gözü yarın qəmindən
Dürün dürcümidir, ya bəhri-simab?

* * *

Zülfün girehləri, sənəma, həlqə-həlqə tab,
Hüsnün qatında zərrəcə yox nırxi-afitab.

Dərgahınızda qoyma rəqibi-münafiqi,
Zira ki, Kəbənin hərəmi istəməz gilab.

Abi-rəvanü səbzəvü məhbubi-məhliqa
Busi-kənarü yarı-qəzəlxan ilə kitab.

Xoşdur əgər çi, cümləsi bir yerdə cəm ola,
Avazi-çəngü nəğ məvü tənbur ilən rübab.

Saqı, gətir bu məclis içində qədəh yürüt,

Sığ maz hədisü tövbəvü təqva, gətir şərab.

Nari-qəmində bağrimı büryan bişirmişəm,
Bildim yəqin ki, nərgisi-məstin dilər kəbab.

Bülbül kimi Nəsimi dilər ki, fəğan edə,
Gül söhbətinə yaramiyə naleyi-ğürab.

* * *

Ey üzün "nəsrün-minəllah", vey saçın "fəthün-qərib".
Ey bəşər surətli rəhman, vey mələksimsə həbib!

Valehəm hüsnünə, ey müşkin saçından münfəil.
Cənnətin bağında reyhan, sünbülün ciynində tib!

Zülfü rüxsarındır ərrəhman-ələl-ərş-istiva.
Kəbənin mehrabı qasıń, fitnəli eynin xətib.

Ənbərəfşan sünbülün əsrarı oldu aşikar,
Gəldi ruhüllahü mənsux oldu zünnarü səlib.

Surətin lövhindən endirdi kitabı Cəbrəil,
Ey cəmalın həq kəlamı, innəhü-şeyün-əcib.

Aşıqın əsrarını, həqqi bilən arif bilir,
Aşına halın nə bilsin nəfsini bilməz qərib.

Kim ki, sevdasından oldu sayru şəhla gözlərin,
Şərbəti şirin ləbindir, İsəvi nitqin təbib.

Xubların eşqindən, ey zahid, məni mən eyləmə,
Çün mana eşq eyləmiş, qismət günündə, həq nəsib.

Ey ədib, uy vermə adabından əhli-vəhdətə,
Əbsəm ol, niçün ki, eşq adabını bilməz ədib.

Cənnəti-ədnin gülüstanı rüxündür, şək deyil.
Ey gülüstanında ruhüllahi-rizvan əndəlib.

Ey Nəsimi, çün rəfiqin Fəzl imiş, yəni ilah.
Lütf ilə qəhr oldu vahid, həm həbib oldu rəqib.

* * *

Gülşəni-firdövs edər can bağını vəsli-həbib,
Atəşi-duzəx qılır həm möhnəti-cövri-rəqib.

Dərdimin dərmanınə heç kimsə bilməz çün əlac,
Yarıdən özgə nə çarə, söyləgil sən, ey təbib.

Çün bəlavü qüssədən xali deyil könlüm, vəli
Mən gədavü kəmtərə artıqdurur hər dəm nəsib.

Rəhm edər şol gözlərin hər qanda bir üftadə var,
Mən fəqirəm, mən həqirəm, cümlədən miskin, őərib.

Gər görər vaiz üzünü dəmbədəm eylər fəğan,
Oda yaxar mənbərini görsə ani həm xətib.

Gül üzünə aşiq olub qanda bir üşşaq var,
Xoş nəvayı-saz edər daim nəvayı-əndəlib.

Hacəti vəsl oldu hüsnündən Nəsimi müşkili,
Sübhədəm irdi, gətirdi ol səba xoş buyi tib.

* * *

Cananə mənim sevdiyimi can bilirancaq,
Könlüm diləyin dünyada canan bilir ancaq.

Bildim, tanıdım elmdə məbudu, yəqin ki,
Ş öylə bilirəm kim, anı Qur an bilir ancaq.

Abdal oluban bəylik edən arifi gör kim,
Bu səltənətin qədrini sultan bilir ancaq.

Sufimidir ol cami-müsəffasına məşğ ul,
Pünhani içər eylə ki, şeytan bilir ancaq.

Ey saqi, gətir dövr əyağın dur, elə sun kim,
Bu dövr əyağın dövrünü dövran bilir ancaq.

Könlüm gəmisin qərq edə gör eşq dəngizinə
Kim, bu dəngizin bəhrini ümman bilir ancaq.

Heç kimsə Nəsimi sözünü kəşf edə bilməz,
Bu quş dilidir, bunu Süleyman bilir ancaq.

Yarəb, nə səbəbdəndir olur taqətimiz taq,
Çoxdan bəridir çeşmimiz ol çeşminə müştaq.

Andan bəri kim, eynimiz ol üzünü gördü,
Bir mu ilə asıldı canım, qaldı məəllaq.

Gülzarə qədəm bas sənəmü saz ilə, mütrib,
Gəl eyş edəlim zövq ilə, gər olmasa zərraq.

Pərvanəsifət oldum o rüxsarına qarşı,
Bel bağlamışαι xidmətinə mən də çü üşşaq.

Yazım der idim naməyi əz xuni-cigər mən;
Töküldü yurək qanı yerə, tutmadı övraq.

Gördü ki, tükənməz yazuban vəsf ilə şərhin;
Qatlanmadı bu dərdə zəif, oldu qələm şaq.

Ey hüsn iyəsi, aşiqə bir mərhəmət eylə,
Sun lütf ilə biçarəyə bir cami-mürəvvəq:

Gər istər isən yarı bu gün, pir tələb eylə,
Gör kim, neçə yol göstərir ol piri-məhəqqəq.

Allah ilə ol imdi, niyaz eylə, Nəsimi,
Başəd ki, suçundan keçə lütf eyləyə rəzzaq.

* * *

Könlümün şəhrini çün kim, eylədi yəğ mayı-eşq.

Saldı aləm mülkünə şuri-şərү qovğayi-eşq.

Çaxdı sərvim aləmə əsrarımı faş eylədi,
Halima həmdəm olandan dünyada sevdayi-eşq.

Qalmadı namusü namım eşq içində zərrəcə.
Qoymuşam namusü namı olmuşam şeydayi-eşq

Nitq imiş aləmdə mövcud, eşq imiş qayımməqam.
Bizə bildirdi əzəldən rəhbəri-movlayi-eşq.

Sən hümayun laməkansan, kəndözündən bixəbər.
Gəlmədin ta kim,görəsən mənzili-əlayi-eşq.

Çıx qəfəsdən, gəlgil, ey bülbül, gülüstan seyrin et.
Bas qədəm meydani-eşqə görəsən məvayi-eşq.

Eşq ilə hər dəm, Nəsimi, seyr edərsən Kuhi-Qaf.
Sənsən ol ali məqamda şəhpəri-ənqayı-eşq.

* * *

Nagəhan könlümə düşdü şurişi-qovğayi-eşq.
Aqılı divanə qıldı aqibət sevdayi-eşq.

Eşqə düşənlər bilir həm yenə eşqin qədrini,
Ol aşiq aşiqmidir kim, olmadı rüsvayı-eşq.

Eşq içində dinü dildən gəl keç imdi, ey fəqih,
Şeyxi Sənan kimi ol gəl sən dəxi tərsayı-eşq.

Kim ki, istər dilbərinin xəlvətinə yol bula,
Can fəda qılmaq gərəkdir min kərə dər payı-eşq.

Sevgilimin sevgisindən özgə sığmaz könlümə,
Sevgilimdən özgəyə qılmaz bu gün pərvayı-eşq.

Könlümün viranəsin məmur qıldı eşqi-yar,
Canımın xəlvətsərasın qılımişam məvayı-eşq.

Aşıqi-canan olubsan, ey Nəsimi, sən bu gün,
Könlünü aldurdun oldun axərin yəğ mayı-eşq.

* * *

Bu nə adətdir, ey türki-pərizad,
Qəmindən olmadım bir ləhzə azad.

Siyəh dil gözlərin qan tökmək üçün
Çəkibdir tiğini manəndi-cəllad.

Bu bidadi mana eşqin qılıbdır,
Cahanda qılmadı Nəmrudü Şəddad.

Rəvamı, könlümün şəhrində səndən
Fəraqü qüssəvü qəm tutdu bünyad.

Gəl, ey Şirindəhan, eşqin yolunda,
Mənəm ol kuhkən biçarə Fərhad.

Nəzər qılgıl bu viran könlümə, şah.
Qılır sultan olan viranı abad.

Bir eyü ad edin fani cahanda,
Ululardan cahanda-qaldı bir ad.

Nəsiminin kəlamından eşitgil,
Vəfasızdır cahan, sən qılma bidad.

* * *

Bənövşə zülfünü salmış gül üzrə ənbərin sayə,
Könül heyranü zar oldu bu reyhani-səmənsayə.

Lətafətdən edər əksi-ləbin ləli-bədəxşanə,
Zərafətdən urar tənə dişin lölöi-lalayə.

Pərişanhal olmuşdur könül zülfün səvadından,
Bu divanə nədən düşmüş bu piça-piç sevdayə.

Əzəl nəqqaşı yazargün cəmalın nəqşini, dammiş
Qələmdən nöqteyi-ənbər bu gülbərgi-dilarayə.

Nə gül bitdi gülüstanda ki, bənzər uş bu rüxsarə,
Nə bir sərv ola bostanda ki, həmtə qəddi-balayə.

Xəti reyhandürür gör kim,göyərmiş kövsər üstünə,
Və ya rüxündən ayətdir oxunmuş bədr ilə ayə.

Nə şirin şərhini eylər Nəsimi ləblərin, yarəb,

Ki, məst olur həlavətdən bu tutiyi-şəkərxayə.

* * *

Düşürmüş ənbərin zülfü hümayun kölgəsin ayə.
Təaləllah, zəhi sünbül, təaləllah, zəhi sayə!

Nəzirin yazamaz ayrığ əzəl nəqqaşı rüxsarın
Ki, hüsnün dövri xətm oldu bu rüxsari-dilarayə.

Qaşın meracınə sufi irişmək istər, ey huri,
Bəli hər qasır idrakin üruci irməz ol yayə.

Üzün vəş-şəmsü yasındır, müsənna kirpigin taha.
Taniqdür əlləzi-əsra bu meracü bu əsrayə.

Rüxün əsmayı-hüsnañdır, təala şanəhü, gör kim,
Nə ehsan eyləmiş möhsin bu hüsni-surət-əsmayə.

Saçındır leylatül-əsra, qaşın əsrarı-ma əvha.
Qanı həqdən irişmiş can bu maəvhayı əvhayə.

Vüsalın qiyməti dürdür, nəhayətsiz dəniz eşqin.
Bu dürrün kanın ol buldu ki, qərq oldu bu dəryayə.

Rüxün rəngi, saçın buyı nə ziba rəngi bu dur kim,
Gülü gülzərə göndərdi, buraxdı müşki səhrayə.

Gəl ey tuba, súcud eylə, bu siminbər səhi sərvə
Ki, əmri-əscədü gəldi bu rəna qəddü balayə.

Pərişan zülfünün halın nedirsən bilmək, ey aqil?
Bu sevda incə sevdadır, dolaşma sən bu sevdayə.

Saçın vəslindən ol aşiq həyati-cavidan buldu
Ki, təslim eylədi canın bu reyhani səmənsayə.

Münəvvər əbhərin türki evin yəğ maladı əqlin.
Mağ ol hər qanda varırsa düşər taracü yəğ mayə.

Bu gün şol mahi-tabanın üzün gör zahir, ey abid
Ki, məhrum oldu ol xasir ki, məğ rur oldu fərdayə.

Nəsimi çün səni buldu, dü aləmdən vəhid oldu,
Kəsildi maü mənlikdən, ulaşdı zati-yektayə.

* * *

Bu necə qəddü qamətdir ki, bənzər sərvi-balayə.
Bu necə hüsnü surətdir ki, nur ehsan edər ayə.

Cəmalından münəvvər ay ilə xurşid, ey dilbər.
Mələkdir valehü heyran bu gün bu hüsni-zibayə.

Qaşındır qab ilə qövseyn ki, əsrarına əql irməz,
Vəli bu sirri ol bildi ki, qurban oldu ol yayə.

Ləbin şol ləli-əhmərdir, dişin ol dürri-gövhərdir
Ki, ləli torpağ a saldı, buraxdı dürri dəryayə.

Rüxün kimi müzəyyəndir gülü lalə, anın şövqi.
Yanağın əksi düşmüşdür məgər kim, vərdi-həmrayə,

Cahanın torpağı çünki, əbirə ənbər olmuşdur,
Səba mişkin saçın buyı buraxdı mişkü səhrayə.

Vüsəlin istəyən aşiq əcəb sevdayə düşmüşdür,
Cahanü canı tərk eylər düşər hər kim bu sevdayə.

Bu gün, ey xubların şahı, əmiri-dilbərənsən kim.
Xəyalın ləşkəri verdi könül şəhrini yəğ mayə.

Gözümdən gərçi pünhandır nigarın surəti, amma
Görünən vəchidir anın nəzər qıldıqca hər cayə.

Ölürsə iştıyaqından, nə qəm, hicran ilə Seyyid.
Üzünü gördü vü irdi bu gün firdövs-i-əlaya.

* * *

Surəti-həqqə, ey sənəm, bədri-rüxündür ayinə,
Daş ola kim ki, surətin olmaya aşiq ayinə.

Eşqi-rüxün təriqidir dari-səlamətin yolu,
Mənzilinə qaçan irür kim ki, bu yolda tayinə.

Dünyavü mülkü malinə meylü məhəbbət eyləmə,
Çün gedisərsən, ey məlik, axırətin sarayınə.

Vəsli-rüxündən, ey pəri, ta əbəd oldu möhtəcib

Kim ki, müqəyyəd olmadı zülfü girehgüşayinə.

Fatihədir anın üzü, nunü əlifdir, ayəti,
Səlli və səlləmü əla surəti-canfəzayinə!

Zülfə-dutasının qəmin sor bu əsiri-eşqə kim,
Koldur əsir edən məni silsileyi-dutayinə.

Başınə kim ki, düşmədi kölgəsi ənbərin, saçın.
Dövlətə sadiq olmadı, uğramadı hüməyinə.

Hur ilə cənnətü liqa görməyə həqdən, oyla bil,
Kim ki, üzündə görmədi həqqi bu gün müayinə.

Eşqinə kim ki, qılmadı baş ilə canını səbil.
Dərdinə çarə bulmadı, uğramadı dəvayinə.

Vermişəm ol qara saçın qövlü qərarına könül.
Gərçi inanmazam anın əhdinəvü vəfayinə.

Hüsnü rüzün zəkatını ayə gər eyləsən əta
Mehri-müniri- tələtin görünə, mah bayinə.

Hüsnünə xalıqülbəşər xətmi-məlahət eylədi.
Dövlət anın kim uğradı xətməsinin duayinə.

Can verici ləbindədir şərbəti xəstə könlümün,
Kimdir irişdirən anı şərbətinin şəfayinə?

Ləli-ləbin hədисini incuyə nisbət eyləyən,
Gör nə cəfalər eyləmiş cövhəri-canfəzayinə.

Eşqinə verməsin könül şol sənəmin, Nəsimi tək,
Kim ki, təhəmməl eyləməz kövrünəvü cəfayinə.

* * *

Hər kim ki, müştaq olmadı şol dilbərin didarinə,
Yetişmədi Musa kimi anəstünərin narınə.

Yarın liqasın istəgil, canını vergil vəslinə
Kim, şol nigara, çox degil, sən qalma dünya varinə

Qalu bəladə yar ilə qövlü çü qıldın, ey könül,
Qövlündə sadıqdir ki, mən inanmışam iqrarinə.

Yarəb, nə şəmin nuridir gülgün yanağın, ey qəmər,
Kim, noh fələk pərvanədir şol surətin ənvarinə.

Çün dünya cifədir dedi həqqin rəsulu, talibi,
Çün kəlb imiş, gəl fariğ ol, baxma anın murdarinə.

Ol dilbərin yolunda tərk etdi Nəsimi canını,
Bil çox deyil canü cahan gər tərk edərsə yarınə.

* * *

Canda ki, eşq olmadı, dildə xəbər nə faidə?
Gözdə ki, görmək olmadı, nuri-bəsər nə faidə?

Hər kişi kim, əzəldə ol binəsib oldu mənidən,
Ayətü təfsirü kəlam, ana xəbər nə faidə?

Gövhərin üstə qiymətin sərraf olan arif bilir,
Ol ki, mübəssir olmadı görə göhər nə faidə?

Tutidürür bu şəkkərin dadını, ləzzətin bilən,
Qarğ a nedər bu gülşəni, zağə şəkər nə faidə?

Dərd ilə sən Nəsiminin gövhərini gəl almağ il.
Aşıq olan kişilərə eşqə süpər nə faidə?

* * *

Ay ilə gün sücud edər surəti-canfəzayinə,
Ay ilə gün nədir kim, ol düşməyə xaki-payinə.

Cami-cahannümadur ol, səndə iki cahanı gör,
Çün görəsən sən olmusan cani-cahanə ayinə.

Faili-mütləqi-yəqin kim ki, dilər görə bu gün.
Baxsın anın cəmalına, həqqi görər bu ayinə.

Aşıqi-sadiq oldurur həq yolunda şəhid ola,
Həq deyəni alır anun durmuş anun bahasınə.

Yusifi-Misri canü dil, yəni ki, Fəzli-zülcəlal.
Gəldi səfavü zövq ilə şəhri-bədən sarayıñə.

Qıldı fəna vücludumu küll kərim ilə kəlam,

Zərqı-həsən budur ki, şah sandı bu gün gədayinə.

Hər ki, Nəsimitək sücud Fəzli-ilahə qılmadı.
Div kimi bu gün anı bəlkə bu yolda dayinə.

* * *

Dünya duracaq yer deyil, ey can, səfər eylə!
Aldanma anın alına, andan həzər eylə!

Bir halə qərar eyləməz əyyam, keçər ömr,
Ey əhli-nəzər, baxma bu halə, nəzər eylə!

Payəndə degil dövləti, ey xacə, cahanın.
Əsbabinə aldanma, gəl andan güzər eylə!

Gər aşiq isən sidq ilə şol dilbər üçün, gəl
Can ilə cahan ortaya qoy, tərki-sər eylə!

Düşdü saçının zülmətinə könlüm, ilahi.
Şol hali pərişanə bu şami səhər eylə!

Çün hüsnünə xətm oldu bu gün dövri-məlahət.
Ey fitnələrin xatəmi, şəqqül-qəmər eylə!

Gər Musiyi-İmran kimi şol narə sataşdı,
Gəl, tabışını göstərü şərhi-şəcər eylə!

Dünya evinin səltənəti beş gün imiş çün,
Bünyadını yix, ər kimi, zirü zəbər eylə!

Şol püstdəhanın xəbərin bildi Nəsimi,
Şirinlərə şol tüngi-şəkərdən xəbər eylə!

* * *

Düşdü yenə dəli könül gözlərinin xəyalinə,
Kim nə bilir bu könlümün fikri nədir, xəyali nə?

Al ilə ala gözlərin aldadı aldı könlümü.
Alını gör nə al edər, kimsə irişməz alınə.

Qiymətini dodağının dəgmə xəsisə sorma kim,
Mən bilməm ki, can ilə susamışam zülalinə.

Gözlərinə əsir olan halımı, oldur anlayan,
Kim ki, bu halə düşmədi qoy vara kəndü halinə.

Sirrini şol qara bənin çünki yanağı şərh edər,
Can nə ola nisar edəm yanağı inavü xalınə?

Dadlı sözündən utanır abi-həyat, məhv olur,
Gülbəşəkər nə nəsnədir kim, irişə məqalinə?

Hüsnü camalü surətin məclisi bərkamaldır,
Şərhü bəyanü vəsfinə əql irəməz kəmalinə.

Üzünü, qaşını görən qarşu-bə-qarşu, göz-bə-göz,
Sanma ki, baxa ol gögün bədrinə ya hilalinə.

Aşıqi-sadiqin qanı yarə həlal imiş, vəli,
Girsə əgər rəva degil dilbər anın vəbalinə.

Ay ilə gün sücud edər surətini göricəgiz,
Bu nə cəmalü hüsn olur, səlli-əla cəmalinə.

Buldu Nəsimi çün səni, keçdi qamudan, ey sənəm,
Qoydu hərirü ətləsi, girdi əbavü şalinə.

* * *

Bahar oldu gəl, ey dilbər, tamaşa qıl bu gülzarə,
Buraxdı qonçələr pərdə bəşarət bülbüli-zarə.

Şəqayıq pərdədən çıxdı, boyandı bağ ilə bostan,
İrişdi gülşənin hüsnü boyandı rəngi əzharə.

Məni mən etmə, ey zahid, güvənmə zikrə, ey sufi,
Ki, sən məğrurisən zikrə, mənəm müştaq didarə.

Ki hər bəlhüm əzəl bilməz nədir kim. eşqin əhvalı,
İrişməz qasirin əqli bu müğləq sirri-əsrarə.

Əbirü mişkü ənbər tək rəyahindən çəmən doldu,
Səhərdə tən edər saçın nəsimi mişki-tatarə.

Ki, çıxdı qonçədən sünbül giribən çak edər məntək.
Dəlindi qüssədən bağrım, sən etmə yürəgim yarə.

Çəmənlər müxtəlif oldu həzar əlvan çiçəklərdən,

Açıldı laləvü nəsrin, şükuflə gəldi əşcarə.

Açıldı nərgisü lalə, tutubdur yasəmən çadır
Söyütlər, ərgəvan titrər, qamışlar mindi ənharə.

Bənövşə, gül tamaşası qənimət bil ki,beş gündür,
Satar məşuqə gül hüsnün xəridar ol bu bazarə.

Yaxıldı canına canı dəmi-İsa Nəsiminin
Vüsali-dərdinə dərman, irişdi canı-bimarə.

* * *

Həbibə, firqətin saldı məlalə,
Kabab oldu ürəgim həm çu lalə.

Nəsib olmuş mənə həqdən, nigara,
Dilimdə gecə-gündüz ahü nalə.

Qaşın mehrabinə qıldım sücudi,
Vəli münkir olan düşdü zəlalə.

Rəqibin olmasın məqsudu hasil,
Əlif tək qəddimi ol saldı dalə.

Boyun tuba, ləbindir abi-kövsər,
Yüzün tənə qılır şəmsü hilalə.

Mən ol qəvvas təki can tərkin etdim,
Sənin çöhrəndəki ol xəttü xalə.

Yer ilə göy bina olmazdan əqdəm
Nəsimi aşiq idi ol cəmalə.

* * *

Bir saqiyi-baqı ki, vəfa qıldı vüsalə.
Lütf ilə nəzər qıldı mana, sundu piyalə.

İçdim qədəhi-pürmeyi məşuqə əlindən,
Cismim qamu can olduvü can uğradı halə.

Can məsti-ələst olduvü la-yəqəlü heyran,
Könlüm qədəhi dürdü içib irdi zülalə.

Hər bir səri-mu Mənsur olub söylər ənəlhəq.
Həqqa mey içənlər işşərlər bu xəyalə.

Hər kimi ki, yaxmadıvü yandırmadı firqət,
İrmədi Xəlil kimi bu gün nuri-vüsalə.

Yandırıcı, bəli, eşqin odu, qıldı məni kül,
Eşqində kül olan işşər küll kəmalə.

Dəxi nedərəm dünya mənə ərzani qılsa.
Səni dilərəm, qılma məni qeyrə həvalə.

Seyyid, qədəh iç, əbsəm, əzəldən şəhi təqdir.
Hər kimsəyə öz qədri ilə sundu nəvalə.

Yandırıcı fırqətin yaxdı məni narinə,
Könlüm ulaşmaq dilər yarı-vəfadərinə.

Eşqə əsir eylədi canımı şol cövri çox,
Lütf ilə bir baxmadı yarı-giriftarinə.

Oldu gözümdən iraq şol sənəmin surəti,
Yarəb, irışdır məni dövləti-didarinə.

Gərçi süzülmüş gözü eylədi sayru məni,
Rəhməti anın qanı aşiqi-bimarinə?

Yürəgimi yarəli eylədi şövqün, iriş,
Yarəsinə bax bu gün, qoyma anı yarinə.

Yandırıram canımı şəminə pərvanə tək,
Yanar imiş yar için vasil olan yarinə.

Mülk ilə mal, ey məlik, kimsəyə çün qalmadı,
Yox tut anı, heçə say, qalma onun varinə.

Eşqinə qalu bəla çün demişəm sidq ilə,
Əhdini sindirməzam durmuşam iqrarinə.

Yarə Nəsimi kimi canını qurban edən,
Məhrəm olur ta əbəd məxzəni-əsrarinə.

* * *

Gəlgil ki, müştaq olmuşam şirin ləbin gül qəndinə,

Gəlgil ləbin qəndin ilət, gül anların gülqəndinə.

Hər qanda kim, şərh eyləsəm şirin dodağın qəndini.
Ərvah uşər sinək kimi ol dadlı şəkkər xəndinə.

Şəhla gözün məndən könül aldıvü and içər ki, bu
Kəffarət olsun canü dil ol gerçəgin sovkəndinə.

Mişkin saçın məndən məni kəsdivü peyvənd eylədi.
Təhsin anın təqtinə, rəhmət anın peyvəndinə.

Zülf ilə qaşı qarədir, sərvi xüraman dilbərin,
Qaşlarına qurban olam, ya türreyi-dilbəndinə?

Ey vaiz, əbsəm ol, mana tamatını ərz eyləmə,
Mən aşiq oldum girməzəm hər qissəxanın pəndinə.

Ey eşqə inkar eyləyən, çunu çəravü çəndi qoy,
Niçin düşərsən aşiqin çunu çəravü çəndinə?

Zülfü kəməndindən könül qurtulmaz ayruq şoylə bil.
Sevdasınə bel bağlamış, həm göz qaratmış bəndinə.

Çün şəhriyaran şəhrinə bu gün Nəsimidir məlik,
Buyruq anındır, hökm anın həm şəhrinə, həm kəndinə.

* * *

Dərdə müştaq olmayan kimdir ki, dərman istəyə?
Qəbləlmövti bilməyən, sən sanma ki, can istəyə.

Cövhəri olmaq gərəkdir, kövhəri bulmaq gərək,
Hər kimin könlündə vardır vara ol kan istəyə.

Can ilə, dünyavü üqba hər kim ol tərk etmədi,
Müddəidir, sanma kim, ol vara canan istəyə.

Xizrlə zülmətini tanımayan heyvan kimi,
Nə bilə kim, qanda vara, abi-heyvan istəyə?

Kim əvvəl tanımadı kəndi vücudi şəhrini,
Ol gədahimmət nə yoldan varə sultan istəyə?

Ənbərin zülfü anın kim ki, dolaşdı boynuna
Başı top olsun anın gər özgə çövkan istəyə.

Zülfünün küfrün əgərçi əhli-fəzl iman bilir,
Ey Nəsimi, sanma sən kim, kafər iman istəyə.

* * *

Sünbülü-zülfünün əgər qonşusu lalə düşməyə,
Almaya kimsə könlünü şiveyi-alə düşməyə.

Surəti-həqsən, ey qəmər, pərdəsiz eylə üzünü,
Ta büti-azəri yazan nəqş-i-xəyalə düşməyə.

Sovməə əhlini üzün dəvət edərsə gər meyə.
Zahid əlindən ayruq ol, cami-piyalə düşməyə.

Yüz ilə qaşını necə vəsf edə ya bəyan qıla,
Şol ki, anın nigahı ol bədrü hilalə düşməyə.

Xalü xətin qələm kimi şərh edərəm ki, bir dəxi,
Sərzəniş eyləyən məni cürmü vəbalə düşməyə.

Sünbülnü gül üstünə qoyma ki, yeli dağ ıda,
Taki xəyalı-xam edən fikri-məhalə düşməyə.

Xal ilə ənbərin saçın, dal ilə nüqtədir, vəli,
Kim deyə zal əgər bənin nüqtəsi dalə düşməyə.

Fitnə qara gözün məni məsti məlalət eylədi,
Şol qədəhi kim içə kim, varə bu halə düşməyə?

Pərdədə yaşır, ey qəmər, üzünü taki münkirin,
Kəmnəzəri bunun kimi hüsňü cəmalə düşməyə.

Qüdrət əli əgər üzün nəqşini yazə günəşə,
Ta əbəd ol kəmal ilə qalə, zəvalə düşməyə.

Söylənə gər Nəsiminin mədrəsədə məqaləti,
Dərsini qoya mədrəsə qiyıl ilə qalə düşməyə.

* * *

Afərin olsun nigarın zülfü ilə qaşınə,
Gər macal bulsam həbibin çövriləydim başınə.

Mənzilə irmək dilərsən eşqi yoldaş eyləgil.

İrmədi mənzilinə kim baxmadı yoldaşınə.

Kəbənin ehramına irməz hacının dəgməsi
Çizginir dər girdinə, sürtər üzünü daşınə.

Ş ol rəqibi görə idim çah içində bir kərə,
Gilliyəydim başına şol səd həzaran daş yenə.

Ey rəqib, bir yerdə ölgil ki, bulunmaz aşü su.
Yığılışın qarğavü quzğ un leşinə, hey leşinə.

Buduna çıxsın ufalar, gözünə həm qara su,
Tutulsun dilü qulağın bir neçə daş dişinə.

Dedilər, miskin Nəsimi, doğruya yoxdur zaval,
Müddəilər qalib oldu hazır olgil başınə.

* * *

Düşdü könül ala gözün ağıNAVÜ qərasinə,
Ayrıq anınlə kimsənin ağı nədir, qərasi nə?

Gəldi fəğanə can yenə, ney kimi, suzü dərd ilə,
Kim nə bilir bu xəstənin dərdi nədir, dəvası nə?

Türrəsinin cəfalərin sorsa bu mübtəlayə kim,
Eyləmişəm fəda anın canımı hər bəlasinə.

Çünki cəfəsiz, ey könül, kimsə muradə irmədi,
Cövrə təhəmməl eylə, dur şol sənəmin cəfasinə.

Nürü səfa içindəyəm qərğə, vəli, bu haləti,
Ol nə bilir ki, düşmədi mehri-rüxün həvasinə.

Yekcəhət olğıl, ey könül, canü cəhanə ur qəfa,
Yüzünü doğru dut həqə, ur qamunun qəfasinə.

Hüsňü cəmalə baxmağ ari səfa nəzər gərək,
Düşməsin arısız nəzər ayınənin səfasinə.

Dilbər əlində aşiqin qətli nədən həram ola,
Aşiqə çün həlal edər vəslini qan bəhasinə?

Çün bu yalançı dünyanın aqibəti fəna imiş,
Keç qamudən Nəsimi tək, baxma anın bəqasınə.

* * *

Susadı könlüm nigarın ləli-ruhəfzasinə,
Talibi-şövqəm həbibin surəti-zibasinə.

Ey səba, uğ raşdıq inca şol xuraman sərvə tuş,
Məndən öp anın ayağıın, səcdə qıl balasinə!

Gözləri sevdası aşiq canına qıldıqların
Ol bilir kim, aşiq olmuş nərgisi-şəhlasinə.

Eynini aç, eynimə bax, cümlə eynin eyniyəm,
Səd həzaran can fədadır eyninin sevdasınə.

Sorma sevdayilərin halin, təbib-i-amə kim,
Düşməyən bilməz bu halə gözləri sevdasınə.

Surəti, hüsünü cəmali cümlə zibadır anın,
Hüsünənə qurban olayım, bəlkə, sər ta pasinə.

Kim ki, zahir görmədi üzündə həqqin surətin,
Güzgüyü ari degildir, çarə qılsın pasinə.

Bibədəldir hüsün içində, lütf içində binəzir,
Vahidiyyət sabit oldu hüsni-bihəmtasinə.

Xırmanınnda hüsününün gündür başaqçı ay ilə,
Utan, ey nisbət qılan, qaşı-hilalı dasinə.

Zahidin heç oldu zehdü, heçə keçdi taəti,
Başladı yasinə, şimdi kimsə gəlməz yasinə.

Çərx-nərradin nüquşin tərs oxur gözsüz fəqih,
Kəbəteyni gör ki, atar hoqqabazın tasinə.

Ruhi-qüds oldu Nəsimi, cismini tərh eylədi,
Gövhəri-fərd oldu düşdü vəhdətin dəryasınə.

* * *

Mövsimi-novruzü neyistan aşikar oldu yenə,
Şəhrimiz şeyxi bu gün xoş badəxar oldu yenə.

Qönçədən gül baş çıxardı, saldı üzündən niqab

Bülbülü-şeyda xətibi-laləzar oldu yenə.

Köhnə dünya yengi xələt geydi bu mövsimdə uş,
Çöhrəsi dövri bu gün nəqşü nigar oldu yenə.

Nərgisi gör cam əlində mey sunar ariflərə,
Cümləsin məst eylədi, kəndi xumar oldu yenə.

Badə içmək rövzadə gər sən dilərsən hur ilə,
Yar əlin tut, bağçaya gir novbahar oldu yenə.

Saqiya, camı gətir kim, mən uşatdım tövbəmi,
Köhnə təqvimim mənim bietibar oldu yenə.

Sən Nəsimi razını, ey dan yeli, yarə yetir:
Sənsizin halım pərişan, biqərar oldu yenə.

* * *

Canımı qıldırm fəda şol dilbərin didarına,
Aşıq olur canını qıldı fəda dildarına.

Çünki Məcnun gördü ol üzündə həqqin surətin,
Aşıqin məşuqəsi Leyli olur didarına.

Gəl asıl bərdar çün Mənsurləyin, Mənsurvar,
Aqibət mənsurini Mənsur asar darına.

Dünyanın nazü nəimi laşeyi-murdar imiş,
Assıği yoxmuş anın, sən girməgil bazarına.

Şəmi-ənvari-tacəllidir camalı dilbərin,
Ey könül, pərvanə tak gəl yan bu şəmin narına.

Xoş keçir, ömrün, Nəsimi, sən cahanda yar ilən,
Aqil isən təkyə qılma dünyanın dinarına.

* * *

Rəhməti gəldi irişdi Fəzli-rəhmanın yenə,
Çiçəgi açıldı, güldü şol gülüstanın yenə.

Gül götürdü pərdə üzündən, açıldı novbahar,
Rövnəqi gəldi, dirildi bağ ü bostanın yenə.

Könlümün əhvalını, gəldi, gözümdən sordu yar.
Övni irdi dərdə yanın canə dərmanın yenə.

Gəldi ruhəfza ləbindən susamış canə səlam,
Xızra ənamı irişdi abi-heyvanın yenə.

Fırqətin dövrənən keçdi, gəldi əyyami-vüsəl,
Müddəti-dövrü tükəndi, acı hicranın yenə.

Zülmətindən leylətül-hicrin mana ayruq nə qəm!
Nuri çün düşdü mana, şol mahi-tabanın yenə.

Dilbərin buyi-vəfası zülfünün çinindədir,
Ənbəri yayıldı şol zülfə-pərişanın yenə.

Başıma qutlu ayağıın gəldi basdı ol nigar,
Kölgəsi düşdü mana sərvi-xüramanın yenə.

Əhdü peymanından, ey yar, istədi can əl yumaq.
Qoymadı mehrin vəfası, əhdü peymanın yenə.

Ey qəmər, eynin bəla yetməzmidi aləmdə kim,
Fitnə oldu xəlqə zülfə-ənbərəfşanın yenə.

Çün Nəsiminin susamış qanına yarın ləbi.
Noldu, ey münkir, sana kim, qaynadı qanın yenə?

* * *

Ey nazi çox dilbər, məni yandırma hicrin narınə,
Çün yanaram pərvanə tək şəmi-rüxün ənvarınə.

Hicrin şərabı acidır, müştaqə içirmə anı,
Neçin ki, yar ol ağuysi içirməz, ey can, yarinə.

Hüsnündən, ey şəmsü qəmər, afaqə düşdü fitnələr,
Kimdir yetən əndişəsiz zülfü rüxün əsrarinə.

Dünyavü üqbadə mənə məqsud sənsən, yoxsa mən,
Üqbayə sənsiz baxmazam, həm dünyanın miqdarinə,

Vəslindən oldum çün qəni, mən mülkü malı neylərəm,
Mən künfəkani vermişəm vəsli-rüxün didarinə.

Saçır xəyalın nəqşinə lölöi şəhvari gözüm,

Ey dişləri dür, bax anın dürdaneyi–şəhvarinə.

Üzün ənəlhəqqi məni zülfündə bər–dar eylədi,
Mənsur olandır asılan aləmdə eşqin darinə.

Təsbih ilə səccadə çün zərq əhlinin ərkanıdır,
Aşıqlərə zülfün yetər dəvət qıla zünnarınə,

Gər vasil olmaq yar ilə istərsən, ey aşiq, bu gün
Gəl ur Nəsimi tək qəfa kövnü məkanın varinə.

* * *

Bərgi–nəsrin üzrə müşkin zülfünü dam eyləmə,
Aşıqi–aşufteyi bisəbrü aram eyləmə!

Ş ol moğ olçin nərgisinlə çünki qapdın könlümü.
Bağrimi covrinlə pürxun, ey dilaram, eyləmə!

Kimsə çün yarın vüsalın bulmadı tamatilə,
Əbsəm, ey xəlvətnişin, əndişeyi–xam eyləmə!

Vədə qılmış həq bizə çün səlsəbilü hurü eyn,
Qoyma əldən şahidi, tərki–meyü cam, eyləmə!

Aşıqi–sadiq duzağın quşu, ey zahid, degil,
Danə düzmə təsbibi, səccadəyi dam eyləmə!

Zülfü rüxsarıdır anın zikrimiz hər sübhü şam.
Zikrsiz hərgiz, ilahi, sübhümüz şam eyləmə!

Çün Nəsiminin muradı sənsən, ey arami-can,
Xəlq içində anı düşmənkamü bədnam eyləmə!

* * *

Getməgə əzm eyləmişsən, ey dilaram, eyləmə!
Həsbətənlillah məni bisəbrü aram eyləmə!

Daneyi-mışkin xalın könlümü çün seyd eylədi,
Bu tutulmuş seydə, şahim, zülfünü dam eyləmə!

Sünbülü bərgi-gül üzrə, ey pəri, dağıtma kim,
Bunca könlü yanmışın sevdasını xam eyləmə!

Ömrümün sübhü üzündür, bəxtimin şami saçın,
Getmə, ey dilbər, gözümdən, sübhümü şam eyləmə!

Rindü qəllaşəm mənə zahid demə, ey müttəqi,
Laübali aşiqi aləmdə bədnam eyləmə!

Eşqini tərk etmək istər könlüm, amma, çin degil,
Ya ilahi, kimsəyi sən bisərəncam eyləmə!

Çeşmeyi-ləlin suyundan bir qədəh sun, saqiya,
İştiyaqından Nəsimi gözlərin cam eyləmə!

Xeyr işi qoy sən uzana şol qara zülfün kimi,
Dolaşır boynuna bir gün, son sərəcan eyləmə.

* * *

Salıbdır daneyi-xalın könüllər quşuna çinə
Xəbər düşdü bu mənidən Xətavü Rum ilə Çinə.

Könül laçın deyü düşdü ki, ala şol göyərçini,
Göyərçin bayquşa düşdü, yazıqdır imdi laçınə.

Cahanda kimsə görməmiş ki, bayqus ala göyərçin
Qəzayı-asimanıdır bu bəla gəldi göyərçinə.

Gülü gülzari pürçindir qonubdur zülfə pürçinə,
Nə güldür bilməzəm, yarəb, ki, pürçin qondu pürçinə.

Xilafi vədə gər qılsa, Nəsimi, qəm deyil şayəd
Tərəhhüm eyləyə bir gəz yalanı dəğşirə çinə.

* * *

Şənbə günü mən uğradım ol sərvi-rəvanə,
Şeyda qılıban saldı məni cümlə cəhanə.

Yekşənbə günü məcnun olub heyranı oldum
Gördüm üzün, oxşatdım anı mahi-təbanə.

Düşənbə günü razi-dilimi dedim axır,
Ol gözləri nərgis, üzü gül, qaşı kəmanə.

Seşənbə günü səyyad olub seyrana çıxdım,

Mən seyd oluban qurban olum püstə dəhanə.

Çərşənbə günü yar gəzə gəldi çəmən içrə,
Bülbül dəxi gördü üzünü, düşdü fəğ anə.

Pəncənbə günü yarə dedim: pəndim eşitgil,
Faş etmə bu razi-dilimi yaxşı-yəmanə.

Adinə günü gördü camalını Nəsimi,
Əmdi ləbi ləli şəkkərin ol qanə-qanə.

* * *

Düşmüş müənbər sünbülün xurşidi-taban üstünə,
Şol rəsm ilə mişkin bənin gülbərgi-xəndan üstünə.

Könlümü viran eylədim, mehrin yerin can eylədim.
Eşqin mana şan eylədim, düşdü qəmin can üstünə.

Dərdi-məhəbbət aşiqə dərman yetər, var, ey həkim,
Hərdəm mana bir dərd ilən artırma dərman üstünə.

Rüxsarın üzrə zülfünü hər kimsə kim, gördü dedi:
Küfri-siyəhdir, sanasan, dağıtmış iman üstünə.

Yaquti-reyhandır xətin, ey quti-can, ləli-ləbin,
Şölə ki, düşmüş Xızr tək ol abi-heyvan üstünə.

Nuri-təcəlli sirrini xalında gördü gözlərim,
Gör kim, nə surət bağlamış bu çeşmi-giryan üstünə.

Eşqindən, ey arami-can, gərçi Nəsimi xak olur,
Durmuş səninlə ta əbəd şol əhdü peyman üstünə.

* * *

Fəraqı çəkməyən aşiq vüsalın qədrini bilməz,
Cəmilə olmayan vasil cəmalin qədrini bilməz.

Şəbi-əsradə qövseynin iki nisf eylədi ayı,
Bu möcüzdən olan qafıl hilalın qədrini bilməz.

Xəyalından gözün hər kim, buraxdı özgə mənzurə,
Bu mənidəndir, ey can kim, xəyalın qədrini bilməz.

Dodağın səlsəblindən xəbərdar olmayan qafıl,
Anın mahiyyəti oddur, zülalın qədrini bilməz.

Müdəvvər nöqteyi-xalın bəbəktək eynə qondurdum,
Bəbəksiz qalsın ol göz kim, bu xalın qədrini bilməz.

Səni səndən dilər könlüm, nə dünyanın zərү gəncin
Kim, ol malı sevən xasır, bu malın qədrini bilməz.

Kəlamüllahə, ey dilbər, ki boyun gərçi dal oldu,
Hər əyri baxanın eyni bu dalın qədrini bilməz.

Üzündür şəksiz, allahın yəmini, Kəbəsi, beyti,
Yəmini bilməyən, bil kim, şimalın qədrini bilməz.

Nahalın etidalından utanır sidrəvü tuba,
Bu qəddi bənzədən sərvə nihalin qədrini bilməz.

Günəş mahın təmamindən zəvalə hər gün uğrar, çün
Nədən şol afitabi-bizəvalın qədrini bilməz.

Nəsimi sufə dəgşirməz qəmindən geydiyi şalı
Kim, ol sufi səfəsizdir bu şalın qədrini bilməz.

* * *

Dilbəra, dil səndən özgə bir dəxi yar istəməz,
Çün müyəssər oldu vəslin qeyri didar istəməz.

Könlümə eşqini qismət çün əzəldən qıldı həq,
Ta əbəd eşqindən özgə nəsnə,zinhar, istəməz.

Könlümün Mənsuri çənkim, zülfünü edindi dar,
Yəni ki, Mənsur olan zülfündə bər-dar istəməz.

Mən kəsildim masivallahdan bu gün, ey müddəi,
Vahid oldum yar ilən, aşiq olan var istəməz.

Bu dili-biçarədən sordum nədir dərdinə əm,
Dilbərin ləlindən ayrı hiç timar istəməz.

Bu könül şəhrini çənki, Hicr viran eylədi,
Gər ki, səndən özgə bir məmuru memar istəməz.

Çün ləbin abi-həyatıdır həyati ömrümün,

Bu Nəsimi səndən ayrı leysə-fiddar istəməz.

* * *

Sən mana yar ol ki,könlüm bir dəxi yar istəməz.
Könlümün dildarı sənsən, özgə dildar istəməz.

Cənnəti-ədnin tamaşası rüxün gülzarıdır,
Kim ki, şol gülzarı buldu özgə gülzar istəməz.

Ta əbəd hirman imiş həqdən nəsibi hər kim ol
Səndən, ey dilbər, iki aləmdə didar istəməz.

Könlümün məqsudi sənsən, hacəti həqdən budur,
Hacətindən ayru könlüm nəsnə, zinhar, istəməz.

Gəl ki, sənsiz könlüm, ey canü cahanın hasili,
Künfəkanın hasılindən oldu bizar, istəməz.

Sorma, ey dilbər, mana kim, hacətin məndən nədir,
Çünki məşuqindən ayru aşiqi-zar istəməz.

Kim ki, zülfünün xəyalı bağladı könlündə ol,
Rahibi-deyr oldu ondan özgə zünnar istəməz.

Çün ənəlhəq darını Mənsur olandır istəyən,
Olmayan Mənsur ənəlhəq, "leysə fiddar" istəməz.

İstərəm aləmdə yarın sərrini faş eyləyim,
Müddəinin canı yanar qəmdən, əgyar

Yüzünü bipərdə görmək istərəm daim, vəli
Münkirin görməz gözü çün kəşfi-əsrar istəməz.

İstədi həqdən Nəsimi vəslini, buldu murad,
Maliki-didar olubdur, gəncü dinar istəməz.

* * *

Şəha, könlüm pərişan oldu sənsiz,
Cigərim dopdolu qan oldu sənsiz.

Yəqindir səndən ayru, şahi-xuban,
Bu könlüm təxti viran oldu sənsiz.

Kimə bənzərsən ey sən, mahpeykər
Ki, aləm bəndi-zindan oldu sənsiz.

Gözüm yaşı cahanı dutdu, ey can,
Görən aydır ki, tufan oldu sənsiz.

Nəsimi quluna qıl çarə, dərman
Ki, canlı gəldi bican oldu sənsiz.

* * *

Gəl, ey dilbər, məni gör kim, necə xoş yanaram sənsiz,
Odundan acı hicranın su oldum axaram sənsiz.

Xəyalın gəlmış, ey huri, gözüm qarşısına durmuş,
Fəraqindən yanır bağrim, xəyala baxaram sənsiz.

İki aləmdə məqsudum vüsalinə irişməkdir,
Zəmirim, niyyətim oldur, qaçan fal açaram sənsiz.

Amansız firqətin hər dəm bu viran könlümün şəhrin,
Əsasi-rəsmini yuxar, netəkim yaparam sənsiz.

Sulu inculərin şövqi gözümdən axıdar yaşı,
Bu lölö mədənindən gör nə mərcan saçaram sənsiz.

Gəl, ey məhbubi-ruhani ki, hər dəm boynuma qəmdən,
Fəraqın, həsrətin, şövqin ipini taxaram sənsiz.

Nəsimi canını eşqin yolunda eylədi qurban,
Anın adın bu mənidən qan ilə yazaram sənsiz.

* * *

Dilbəra, şəmsüzzühadır ayəti-rüxsarınız,
Ayəti tahavü yasin surəti-didarınız.

Qamətin tubadurur, nun vəl-qələmdir qaşların.
Həzihə cənnati-ədnin ləli-şəkkərbarınız.

Sureyi-vəlleyl zülfün, gözlərin nəməlbəsər,
Leyk sübhənəlləzi-əsradurur əsrarınız.

Surətin vəşşəms oxuram dəmbədəm ixlə

Taki, hüsнüň bәladәn saxlasın cәbbarınız.

Qul kәfa billahidir zikri Nәsimi xәstәnin
Hәq bilir kim, sümmә-vәchullahdurur didarınız.

* * *

Ey camalın әрши-rәhman qabü-qövseyн qaşınız,
Nәqşи ma-әvha yazıbdır hüsнünә nәqqaşınız

Әhsәni-surәtdә, yarәb, sәn nә ziba çöhrәsәn,
Huriләr oldu qulun, xublar qamu ferraşınız.

Ey üzü cennәt, xәti reyhan, dodağı sәlsәbil,
Lamәkan bәdrү hilalidir üzүnlә qaşınız.

Taki zülfü qaşlarından gözlәri çekdi çәri,
Oldu kövn ilә mәkanın varlığı taraşınız.

Surәtindәn, ey sәnәm, ta görmüşәm hәqqi әyan,
Sәcdә qıldы üzүнә bu aşiqi-qəllaşınız.

Bәhri-zatın gövhәrisәn la-yәzalın surәti,
La-mәkan sirrinә xoşdur uş bu gün sirdaşınız.

Üzünü gördü Nәsimi, ey gözüm nuri hәbib,
Asitanındır sәririm, yastığimdır daşınız.

* * *

Mana sənsiz cahanü can gərəkməz.
Vüsəlin var ikən hicran gərəkməz.

Ləbi-ləlin zülal abindən ayrı,
Şərabi-çeşmeyi-heyvan gərəkməz.

Qəmindir könlümün təxtində sultan,
Bir iqlimə iki sultan gərəkməz.

Yetər dərdin dəva müştaqə, niçün
Ki, dərdin bilənə dərman gərəkməz.

Gülüstanın gülü sənsiz tikandır,
Mana sənsiz gülü reyhan gərəkməz.

Gəl, ey aşıqlərin rizvani, hüsnün
Ki, sənsiz aşiqə rizvan gərəkməz.

İki aləmdə didarından özgə,
Mana, ey surəti-rəhman, gərəkməz.

Vüsəlin şərbətin içən mühibbə
Fəraqın ağusu çəndan gərəkməz.

Mana səbr eyləmək sənsiz, nigara,
Əgər müşkil, əgər asan gərəkməz.

Əzəldə qılmışam eşqinlə peyman,
Bütün peyman, sınıq peyman gərəkməz.

Kəsilməz gərçi vəslindən Nəsimi,
Gözündən olduğun pünhan gərəkməz.

* * *

Düşdüm əzəldə zülfünə dam olmadan hənuz,
İçdim ləbin şərabını cam olmadan hənuz.

Gördüm üzünü Kəbədə əhli-səfa ilə,
Qıldırm təvafi-Kəbə haram olmadan hənuz.

Yazmış üzündə sureyi-rəhman ələssəlam,
Ərş ilə kürsü lövhü qələm olmadan hənuz.

Gördüm üzünü nuri-təcəllivü şövqünü
Ayü günəşdən nuri-qiyam olmadan hənuz.

Dürdanə dişlərini nigarın görəndə mən,
Dürrə sədəfdə nəzmü-nizam olmadan hənuz

Vəchində yazmış idi anın iyirmi səkkiz hərf
Xətti-bəyani-hərdü kəlam olmadan hənuz.

Görmüş idi üzündə Nəsimi nişani həq,
Ol dəm nişani-sübə ilə şam olmadan hənuz.

* * *

Ləlin meyi-ələst idi cam olmadan hənuz,

Xas idi söhbətim dəxi amm olmadan hənuz.

Vermiş idim ana dilü dinü əqlü canımı,
Zülfün kəməndi boynuma dam olmadan hənuz.

Eşqin odu bişirmiş idi dürlü aşlarım,
Sevdası könlümün dəxi xam olmadan hənuz.

Didarını təcəllidə görmüşdü gözlərim,
Musa ilə arada kəlam olmadan hənuz.

Üzün qatında səcdəyi-nisbət qılır idim,
Andan irəli xəlqə imam olmadan hənuz.

Hüsni-rüxün kitabını xətm eyləmiş idim,
Göydən rümuzi-vəhy tamam olmadan hənuz.

Şol tifl kimi canıma vəslin qida idi,
Fitrət gündündə vəchi-izam olmadan hənuz.

Rizvan idim əzəl günü ol rövzeyi görüb,
Hurü behiştü darüssəlam olmadan hənuz.

Mən mərifət kəlamini nəzm eyləmiş idim,
Ətarü nəzmü nəsr nizam olmadan hənuz.

İrmiş idi Nəsimiyə Fəzlin inayəti,
Kövnü məkanü sübh ilə şam olmadan hənuz.

* * *

Həsrət yaşı hər ləhzə qılır bənzimizi saz,
Bu pərdədə kim, nəsnə bizə olmadı dəmsaz.

"Üşşaq" meyindən qılalı işrəti—"Novruz",
Ta "rast" gələ Çəngi-Hüseynidə sərəfraz.

Ba "Çargahi" lütf qıl, ey hüsnü "Büzürki",
"Kuçik" dəhənindən bizə, ey dilbəri- "Tənnaz".

"Zəngulə"sifət nalə qılam zar "Segaha",
Çün əzmi—"Hicaz" eyləyə məhbubi-xoşavaz.

Ahəngi—"Sifahan" qılır ol nami—"Əraqi",
"Rəhavi"yolunda yenə canım qıla pərvaz.

Könlümü "Hisar" eylədi ol ruhi—"Mübarğə",
Gəl olma "Müxalif" bizə, ey dilbəri—"Şəhnaz".

Çun "Şurə" gəlib eşq sözün qıla Nəsimi,
Ş övqündən anın cuşa gəlir Sədiyi-Şiraz.

* * *

Gəlgil ki, səndən ayru müştaqə can gərəkməz,
Müştaqə sənsiz, ey can, iki cahan gərəkməz.

Gülzarə, sərvə könlüm meyl eyləməz anunçün
Qəddindən özgə, ey can, sərvi-cinan gərəkməz.

Ş ol binişani buldum, anın nişanı oldum,
Üzün görənə ayruq namü nişan gərəkməz.

Gördüm səni gümansız hər dilbərin üzündə,
Həqqül-yəqin görənə zənnü güman gərəkməz.

Çün vasil oldun, ey can, bizimləsən cahanda,
Olduq vüsalə qane, kövnü məkan gərəkməz.

Mişkin saçına çün kim, verdim iki cahanı,
Assiyə uğ rayana qılca ziyan gərəkməz.

Qaşınla kirpiyin çün seyd eylədi cahanı,
Seyyad olana ayruq tirü kəman gərəkməz.

Ş irin ləbin meyindən çün əsridi Nəsimi,
Faş oldu sirri-pünhan, şərhü bəyan gərəkməz.

* * *

Surətin nəqşinə xəyal irəməz,
Gözlərin alasına al irəməz.

Ş ol qədər safidir ləbin eyni
Kim, anın abinə zülal irəməz.

Bu gülü gör ki, rəngü çöhrəsinə
Nə qədər al edirsə, al irəməz.

Gərçi ayi üzünə bənzədərəm,

Qaşların şəklinə hilal irəməz.

Qamətin şoylə mötədildir kim,
Etidalinə etidal irəməz.

Ey cəmilül-liqa, nə dilbərsən,
Ki, rüxün hüsnünə cəmal irəməz?

Bu nə ziba camal olur, yarəb,
Ki, kəmalatına kəmal irəməz.

Zülfü çün-cimü qaşı-dal, vəli,
Zülfü qaşınə cimü dal irəməz.

Necə günəşsən, ey qəmər ki, sana
Ta əbəd zərrəcə zəval irəməz?

Buldu könlum səninlə şol vüslət
Kim, anın vəslinə vüsal irəməz.

Ey Nəsimi, sözün müfərrəhdır,
Bu cəhətdən ana məlal irəməz.

* * *

Aləmdə bu gün əhdi bütün yar ələ girməz,
Yandırdı tikən bağ rımı, gülzar ələ girməz.

Ey xəstə könül, gör nə derəm, məndən eşit pənd,
Dildarə həris olma ki, dildar ələ girməz.

Naqis məhək oldu qamunun qəlbi dəğəldir.
Bir sikkə dürüst, aricə dinar ələ girməz.

Timarə könül verməgil, ey sayru, həkim ol,
Dərmanını dərd eylə ki, timar ələ girməz.

Ey aşiq, anın zülfünə yapış bu cahanda,
Bir ancaliyin dilbəri-əyyar ələ girməz.

Çün qəm yeyirəm qəm degil, ey aşiq, əgər kim,
Qəm yürəgə kar eylədi, qəmxar ələ girməz.

Gəl çöhrəsinin şəminə pərvanə kimi yan,
Anın kimi can yandırıcı nar ələ girməz.

Səyyarə kimi seyr edərəm daim anınlə,
Şol seyr edici kovkəbi-səyyar ələ girməz.

Musa kimi gər aşiq isən könlünü arıt,
Saf olmayacaq ayinə, didar ələ girməz.

Ey axırətin darinə aşiq, bu səradən
Keç kim, bu keçər ərsədə şol dar ələ girməz.

Əlfazi-Nəsimi bu gün ol möcüzədir kim,
Bənzər ana bir lölövü şəhvar ələ girməz.

* * *

Ey üzi gül, ləbləri mərcanımız!
Ey gözü nərgis, şəhi-məstanımız!

Üzünə qarşı sücud eylər mələk,
Səcdəyə inkar edər şeytanımız.

Nunü eynin həq kitabıdır, vəli
Surətin nəqşidürür Quranımız.

Surəti-həqdir cəmalin, ey nigar,
Uş nəbinin sözləri bürhanımız!

Xızır əgər zülmətdə istər abını,
Ləblərindir çeşməyi-heyvanımız.

Ş ol səfasız sufiyi gör kim, necə
Dəm urar bimə rifət heyvanımız.

Favü zadü lamdir Fəzli-ilah,
Fəzlinə qurban ədəlim canımız.

Hökmünə təslim olur canü könül,
Ey vücudum təxtinə sultanımız!

Ey Nəsimi, gövhərin xərc eyləmə,
Olmayıncı müştəri cananımız.

* * *

Əhdə vəfa eylədi yarı-vəfadaramız,

Yar ilə gör kim, necə düşdü əcəb karımız.

Eşqi-cəmalin məni kəndudə məhv eylədi,
Oldu tamam uş bu gün eşq ilə bazarımız.

Qəmzələrin sərrini canda dedim saxlayım,
Daşrə buraxdı könül pərdədən əsrarımız.

Eşqə əlac istəmə, dərdinə səbr eylə, dur,
Gör ki, nə dərman qılır yarı-dilazarımız.

Kim ki, səni sevmədi, eşqinə can vermədi,
Yoxdur anın həqqinə zərrəcə iqrarımız.

Zahid əgər aşiqə münkir olur, qəm degil.
Həq bizə oldu əyan, qalmadı inkarımız.

Əhdə vəfa eyləgil, ta deməsin müddəi,
Qövlü qərar üstünə durmadı dildarımız.

Batinə kar eylədi eşqi-rüxün şoylə kim,
Tənə urar altunun rənginə rüxsarımız.

Gərci Nəsimi sözün dadını verdi, vəli.
Dadə gətirdi anı ləfzi-şəkərbarımız.

* * *

Can eşqə düşdü, ey könül, yarəb, nədir tədbirimiz?
Can neyləsin, biçarə, çün həqdən budur təqdirimiz.

Mişkin saçın eşqi bizi zəncirə çəkdi, bağladı,
Yəni ki, biz məcnunlarız, şol həlqədir zəncirimiz.

Saqı ləbindən doğmuşuz, yəni ki, beydən lam ilə,
Fitrət günündən ta əbəd şol dayədəndir şirimiz.

Şol gözlərin kirpiginə aşiq necə seyd olmasın,
Gör kim, nə yaydandır gələn şol zəxmə mərhəm tirimiz.

Çün qırü qarın qiymətin mənidə bildin kim, nədir
Kafurə döndü qarımız, həm ənbər oldu qirimiz,

Zöhdü səlahü tövbənin ərkanın əhli-zərqə sor.
Eşqə mürid olduq bu gün eşqi-əbəddir pirimiz.

Dövründə meygun gözlərini abidlərin, zahidlərin
Zikri budur dilində kim, va zərqü va təzvirimiz.

Eşq əhli iqlimində çün hüsnündür, ey dilbər, məlik,
Hökmünə məhkum olmuşuz sultanımızdır, mirimiz.

Əshabi-kəhfin sırrını görmüş liqayı-Turə sor.
Niçün ki, "vəttur" əhlinin kəhfindədir Qətmirimiz.

Şol sünbüli-pürçin ilə sevdayə düşdüm nedəvüz,
Tüccariyiz hüsnün, budur kisbatılı kəşmirimiz.

Qurandır anın surəti, aydır Nəsimi, şək degil,
Munkir əgər yox deyirisə uş müşhəf, uş təfsirimiz.

Kəbə üzündür, ey sənəm, üzünədir sücudumuz,
Ta ki, görə bu səcdəyi narə yana həsudumuz.

Şəmi-rüxün hərarəti yandırır, ey qəmər, bizi.
Uşbu cəhətdən oldu kim, göylərə çıxdı dudumuz.

Canımızı buraxmışız atəşi-eşqə ud tək.
Ta ki, səfavü zövq ilə eşqinə yanə udumuz.

Zülfü qaşınla kirpigin müşhəfimizdir oxuruz,
Ey dilimizdə cümlə sən, keftümüzü şənudumuz,

Zülfü rüxün hesabınə düşmüşüz üstə sayıruz,
Kim nə bilir bu üqdəyi kim, necədir üqudumuz.

Möhbətimiz sıfati çün zati-qədimi fərd imiş,
Vahidi-bizəvalədir mərcə ilə süudumuz.

Qaziyə nəsmə verməriz rişvət üçün bu dəvidə,
Qaziyi-həqq qatında çün adil imiş şühudumuz.

Kafılə nun əzəldə çün illətimizdir, ey bəşər,
Gövhəri-laməkan biziz, kim bilisər hidudumuz.

Surəti-xəttü xalınə sacidü abid olmayan,
Millətimizdə oldurur, müşrikümüz, yəhudumuz.

Maü mənidən, ey fəqih, əsrəyübən iki demə,
Çünki yeganədənndürur varid ilə vürudumuz.

Düşmən içün Nəsimiya, olma məlul, qəm yemə,
Oldu əzəl günündə çün Fəzl əbəd vüdudumuz.

* * *

Əcəba bu huri üzlü məhi-bədr, ya pərimi?
Boyu sərvi-bustani, yanağı güli təbərimi?

Ləbi-canfəzayı-ləlin urar abi-Xızra tənə,
Bu şəkər dodaqlı, yəni sözü şilə şəkkərimi?

Düşərəm oda göricək bu mələknicad huri,
Əcəba bu Çin bütinin üz nəqş-i-azərimi?

Gecələr gözü xəyalı götürər gözümə şəbxun,
Bu gözü hərami cadu, qası yaylı çərimi?

Gözü, qası, zülfü xali ki, iki cahanı aldı,
Qamu bir əmiri-hüsünən sipəhivü ləşkərimi?

Tökülür sözə gəlicək dürrü lələk ləblərindən,
Əcəb ol sədəf dəhanın dişi nəzm gövhərimi?

Saçı ilə həmdəm olmuş bu şikəstədil Nəsimi,
Gəl inanmaz isən uş gör dəmi müşki-ənbərimi.

* * *

Mərhəba, ey bəhri-zatin gövhəri-yekdanəsi,

Şəmi-vəhdətdir cəmalin kün-fəkan pərvanəsi.

Ta əbəd hüsnün önungdə səcdeyi-şükr eylərəm,
Ey cəmalin Kəbə, sənsən küntə-kənzin xanəsi!

Hər ki qəvvas oldu bildi vəhdətin bəhrində kim:
Aləmin cismi sədəfdır, sənisən dürdənəsi.

Ey mana müşkin saçından könlünü qurtar deyən,
Qanğı qafıldır səlasildən çözər divanəsi.

Çünki viran könlüm, ey can, məskən oldu eşqinə,
İstəməz ayruğ imarət könlümün viranəsi.

Dilbərin ləli əzəl bəzmində içirmiş mana
Şol meyi kim, nöh fələkdir kəmtərin peymanəsi.

Gözləri sevda meyindən aləmi məst eylədi,
Gör nə meydən əsrmişdir nərgisi-məstanəsi.

Ey bu şeyda könlümün halın soran hər dəm mana.
Dərdini bildirməz ol, eşqin oduna yanəsi.

Canımı şükranə verdim şol nigarın vəslinə,
Düşmədi layiq diriğə vəslinin şükranəsi.

Zahidin əfsanəsin qo, söylə eşqin halini,
Aşıqin səminə sığmaz zahidin əfsanəsi.

Möminin Kəbə yeridür, kafirin bütxanələr,
Aşıqin dost eşigidir Kəbəvü bütxanəsi.

Buldu ləlindənn Nəsimi nəfxeyi–ruhülqüdüs,
Ey Nəsiminin həyatı, canımın cananəsi.

* * *

Vəslin əcəb nə candır kim, canımış bəhası,
Üzün nə nurımış gör kim, göz qıpar ziyasi.

Hər kim səni deməzsə rəhman sifətli həqsən,
İtirmiş ol qaragün həqq ilə həqşünası.

Nəqqaşı nəqş içində hüsnündə gördü zahir,
Güzgüsünün üzündən hər kim gedirdi pasi.

Cəmşidi–aləm oldur mənidə, ey qəmər kim,
Fərxəndə surətindir cami–cahannüması.

Məstanə gözlərində düşdü cahana qovğa,
Ağını desəm anın, ya gözləri qarasi.

Ala gözündə həq çün yazmış on iki ayət,
Uş müşhəf, üstə təfsir, uş eyninin alası.

Ey zahid, uş bu meydən, faş oldu sirri–vəhdət
Tərk et ikiliyi kim, bir rəngimmiş boyası.

Sufi boyandı alə, alındən olma qafıl,
Neçin ki, alı çoxdur zərq əhlinin libası.

Xubin üzünə baxmaq, zahid xətadir aydır,
Fikri xətadir anın, əgridürür qiyasi.

Dünyavü axirətdə azad idim əlif tək,
Çəkdi məni bəlayə balasının bəlası.

Səndən səni Nəsimi çün istədivü buldu.
Bildi ki, həq qatında məqbul imiş duası.

* * *

Səba zülfün nəsimindən cahanı cümə can etdi,
Dəmindən gör səba zülfün ki, nə canlar rəvan etdi.

Boyundur sidrəvü tubi, üzündür cənnətü huri,
Xətə xalın kəlam oldu, bu əsrari bəyan etdi.

Götürdü pərdə üzündən yədulallah, ey qəmərtələt,
Bu həq dastan ilə gör kim, nə mənilər əyan etdi?

Nə gülşəndir üzün bağı ki, rəna çıçəgi anın
Cahanı rəngü buyindən tikənsiz gülsitan etdi

Əbirü ənbərү udun sınıxdır qədrü bazarı,
Müənbər zülfünü ta kim, səba ənbərfəşan etdi.

Yaşıl lövh üstünə həqdən yazılmış on iki ayət,
Qaşın vəhyi bu ayatın rüruzun tərcüman etdi.

Rüxün naridir ol atəş ki, dudi iştiyalından,

Kəlimüllah yol bulduvü həq həft asiman etdi.

Qəzadır qaşların qövsi, qədərdir, kirpigin səhmi,
Məni amac içün eynin bu mənidən nişan etdi.

Xətü xalindən, ey dilbər, ələlərş-istva rəhman,
Budur şol müşkil ayət kim, üquli bizəban etdi.

Üzündür qibleyi-iman, qaşınla kirpigin Quran,
Budur şol abi-heyvan kim, ləbində həq nəhan etdi.

Məkanü kanə sığmaz çün qədimin zati-bimisli,
Nəsimi kafü nun oldu məkanın laməkan etdi.

* * *

Gəlgil ki, qapdı şövqi-cəmalın qərarımı,
Zar eylədi fəraqı-rüxün laləzarımı.

Yarəb, zəmanə həqqinə mən neylədim kim, ol
Məndən cəfavü kövr ilə ayırdı yarımı?

Yaxdı fəraqin, ey güli-xəndan, məni oda,
Gəlgil, söndür abi-vüsəlinlə narimi.

Vəslin şikarım olmuş ikən bəxti-sədilən,
Qaçırıcı hasidin gözü məndən şikarımı.

Nəqşü nigarı gör fələkin kim, nə nəqş ilə
Nəqş eylədivü qapdı əlimdən nigarımı.

Mənsuri-eşqə axirətin dari oldu dar,
Ol darə gəl ki,ta görəsən anda darimi.

Düşdüm ləbi vüsali-meyindən xümarinə,
Gəlgil həm ol şərab ilə dəf et xümarimi.

Ş övqün qışından ağ layıcı, küz tökər yaşın,
Vəslin gününə döndərү güldür baharimi.

Ey latə tapıcı, səni eyb etməzəm, nədən
Kim, görməmişən ol sənəmi gülüzarimi.

Sən yarı qılımişam iki aləmdə ixtiyar,
Məndən kim ayruq ala bilür ixtiyarimi.

Xalü xətin şümarını gəl sor Nəsimiyə,
Ta sən hesabını biləsən, mən şümarimi.

* * *

Dinin günəşi dünyada imanım əfəndi,
Alimlər ümidi, məhi-tabanım əfəndi.

Könlüm, gözümün nuri vücudimdə həyatım.
Hər dəm damarında yeriyən qanım əfəndi.

Cənnət çəmənində salınan huri-nəimin
Gül rayihəli sərvi xuramanım əfəndi.

Gülnarimü narım, çiçəyim, meyvəli bağım,
Laləm, səmənim, sünbüllü reyhanım əfəndi.

Bağım, irəmim, rövzə ilə huri-cinanim,
Bülbüllər üçün tazə gülüstanım əfəndi.

Kanım, gühərim, mədəni yaqutı-rəvanım,
Qiymətli olan ləli-bədəxşanım əfəndi.

Eşqində Nəsimi çü qılır canını qurban.
Qurbanına qurban olayım, canım əfəndi.

* * *

Ey nafeyi-Çin saçın siyahı,
Hüsnün dəlü qıldı mehrü mahı.

Şəqqülqəmər oldu istivadən,
Şərh eylə bu sırrini kəmahi.

Ey eşqə ədüvvü, hüsnə münkir,
Təzvir ilə çəkmə bunca ahı!

Gər neməti-cavidan dilərsən,
Heyvanlara qoy bu abü kahı.

Ey eşqə günah deyən günahkar,
Tərk eyləməzəm mən ol günahı.

Çün vəhdətə buldu yol müvəhhid,

Cərh oldu bu münkirin güvahı.

Məqsudinə bulamdı hidayət,
Hər kimsə ki, bilmədi bu rahi.

Mislivü nəziri yoxdur anın,
Vəsfində nə söyləyim, ilahı?!

Ş ol başə ki tacı-dövlət endi,
Neylər kəməri, nedər küləhi?

Sultandır iki cahanda şol kim,
Fəzli-həq ola anın pənahı.

Məhv oldu Nəsimi eşq içində,
Dəryayı-mühitə düşdü mahi.

Sufi nə bilir rümuзи-rindan
Çün çəkmədi bər səri-sürəhi.

* * *

Qaşın vəhyi bizə bürhan irişdi,
Üzündə təvili-fürqan irişdi.

Üzündür həq kitabı-vəhyi-mürsəl,
Zəhi dövlət, sana həqdən irişdi.

Qaşınla kirpigin Turun dağında
Necə bir Museyi-İmran irişdi.

Aşıq öz dərdinə çün buldu dərman,,
Həzaran hikməti-Loğ man irışdi.

Necə bir hikmət ilə tökdü qanın,
Necənin dərdinə dərman irışdi.

Fənayı-mütləq oldum eşq içində.
Əzəldən çün tənə ol can irışdi.

İtirmə Misrini sən, ey Nəsimi,
Bu Misrə Yusifi-Kənan irışdi.

* * *

Cənnəti-ədn imiş üzün, üstə ləbin də kövsəri,
Qədrü bərat imiş saçın, xalü xətin mələkləri.

Şalıyəbu saçınla çün can ilə vəslət etmişəm.
Çini-tatarı bulmuşam ud ilə müşkü ənbəri.

Mədəni-ruh əgər desəm ləblərinə, əcəb degil,
Cövhəri cövhəri bilir, sən mana sor bu cövhəri.

Hüsnü cəmali-surətin qiblədir, uş bu mənidən,
Surətinə sücud edər ay ilə şəmsi-xavəri.

Can ilə kim ki, könlünü eşqinə qılmadı vətən,
Divə müsəlləm eylədi məmləkəti-Skəndəri.

Dairəsində sünbülün nöqtə günəşdir, ay ilə,
Gör nə imiş bu nöqtənin daireyi-müdəvvəri?

Lövhi-zəmirə nəqşini sübhi-əzəldə yazmışam,
Məhv eləməz bu səfhədən kimsə bu nəqş-i-peykəri.

Üzünə qarşu, ey mələk, hüsнunu öymə kim, ana,
Ay ilə gün sücud edər, anda pərin tökər pəri.

Kışvəri-əmnü afiyət, mərifətin kilididir,
Ey məliki-zəmanə gəl, fəth edə gör bu kışvəri.

Həşrү hesabü məhsərə qail isən, gəl üstə gör,
Həlqələrində zülfünün şol ərəsatı-məhsəri.

Gülşəkəri nə vəch ilə ağ zına nisbət eyləyim,
Kim, xəcil eylədi ləbin bal ilə, qəndü şəkkəri.

Dil bəri eylə, ey könül, keç qamudan ki, qamudan
Eyləmiyincə dil bəri, bulmadı kimsə dilbəri.

Eşq ətəgin tut, ey könül, başını sal ayağına,
Gör nə derəm sana, eşit, eşqə yapışma sərsəri.

Anda imanə gəlməyən bilmədi sırrı-Əhmədi,
Bunda Əli gərək əli ta yıxa bəbi-Xeybəri.

Mərifət əhlinə üzün Kəbə, Bilalı bənlərin,
Mehrab can quşun, vəli, eynin imami-Cəfəri.

Çəkdi saçı Nəsimiyi çənbəri-eşqə, neyləsin,

Çənbər anındır, oynasın dövri-qəmərdə çənbəri.

* * *

Gözlərim yarın qəmindən axıdar dürdənəyi.
Qəmdə yanar daima gör aşiqi-pərvənəyi.

Canını tərk eylə kim, bu yolda canan bulasan,
Kim ki, can verdi bu yolda, buldu ol canənəyi.

Nəqlini ərz etmə, vaiz, aşiqə hər dəmbədəm.
Aşıqin halını bil, qoy bu uzun əfsanəyi.

Gəl şərabi-xəmri nuş et, içmə hər peymanədən,
Ta əbəd yarın qəmindən içmişəm peymanəyi.

Çün kim aydırısan həqi hər yerdə hazırlıdır, neçün
Fərq, ey qafil, edərsən məscidü meyxanəyi?

Gəncü məmür eyləyen könlümdə yarın vəslidir,
Vəsl ilə məmuri buldum, neylərəm viranəyi?

İstərəm çün kim bulunmaz saçının hər tarəsi,
Gizləmişdir, ğafıl olma, zülfə-mışkəfşanəyi.

Zülfünün sevdası irdi aşiqi-divanəyə.
Zülfünə qıldı müqəyyəd aşiqi-divanəyi.

Mərifət satır gəlir hər mərifətsiz canəvər,
Bibəsərdir, aşına bilmə qo bu biganəyi.

Çün cəmalindən Nəsimi əbcədi qıldı tamam,
Oxudu andan götürdü sinü shin dəndanəyi.

* * *

Mahi-tabandır üzün, ey afitabi-xavəri.
Tələtindən münfəildir şəmsü mahü Müştəri,

Zöhrədir alnın, nigara, qaşların qövsi-qüzeh,
Xətti-səbzin zülfün ilə Cəbrəilin şəhpəri.

Ərşि-əzəmdir cəmalın, sidrə boyun, ey günəş,
Surətin cənnati-ədnin, ləblərindir kövsəri.

Müşhəfi-həqdir üzün məni içində bixilaf,
Zülfü qaşü kirpigindir ol kitabın xətləri.

Görk içində fərdi-yektaşən, əya, məhbubi-dil,
Ş ol cəhətdən səcdə qıldı hüsnünə hurü pəri.

Dil bəri qıldım sənin qeyrindən, ey can parəsi;.
Anın üçün çün sən oldun xəstə könlüm dilbəri,

Ey Nəsimi, səcdə qıl hüsnünə qarşu dilbərin,
Çünki, xublar surətidir həq-təala məzhəri.

* * *

Rəvamıdır, rəvamıdır, həbibi.
Ki, oda yandırasan mən qəribi?

Məni bu dərdi-eşqə sən buraxdın.
Yenə sənsən bu dərdimin təbibi.

Cəmalın gülşənidən haşəllah
Ki, məhrum döndərəsən əndəlibi.

Qaşın mehrabına baş qoymayanlar
Məgər boynunda bağlıdır səlibi.

Canımdan kəsmişəm, dilbər, ümidi,
Vəli səndən kəsə bilmən rəqibi.

Yazar kirpiklərin, "Nəsrən minallah"
Oxur dodaqların, "fəthən qəribi".

Nəsiminin bu xublar firqətindən,
Cəfavü dərd imiş ancaq nəsibi.

* * *

Bağrımnı dəlür navəki-hicrani-filani,
Qanımnı tökər sehr ilə çəşmani-filani.

Başdan ayağa, küll vücudim, oda yandı,
Yarəb, yaraya dərdimə dərmani-filani.

Şahin quluyam, eyləmişəm yüz kərə iqrar,
Bel bağlamışam, bəndə bəfərmanı-filani.

Sundum əlimi daməninə bəs ki, dutaydum,
Bağladı qapu, qoymadı dərbani-filani.

Billah, sərү can cümlə bəşükranə verərdim,
Gər olsa idim bir gecə mehmani filani.

Ənbər saçılır zülfünü gər şanə qılursa.
Şəkkər töküür əz ləbü dəndani-filani

Bu şəhri qoyub üstə gedər xəstə Nəsimi,
Bədnami-cahan oldu bədövrani-filani.

* * *

Könül sarayına mehri buraxdı ta tabi,
Gözümdən oğru xəyalın oğurladı xabi.

Cigər damarı gözündən yol eyləmiş çeşmə,
Bu babdən cigəridir bu çeşmənin abi.

Müdam cami-ləbin həsrətindən axar yaş,
Bəbəkləri qədəhindən şərabi-innabi.

Gözüm səvadinə girmiş bənin kimi nəqşin.
Qaranqudan necə bulmuş bu oğru ol bəbi?

Cəmalını diləyən ayə iltifat etməz,
Kim, arzulaya günəşin qatında mehtabi?

Şərabi-ləlinə saqı əcəb nə qatmışdır
Ki, bixud edərü mədhuş şeyx ilə şabi?

Götür niqabı cahanı cəmali-hüsн ilə dut
Ki, bəylilik etməyə cəm eyləmişdir əsbabi.

Təbəssümə gəlicək gül kimi dodaqların,
Ziyafatində qılır őərqə şəkkəri-nabi.

Fəraqı-cövrünə qatlan, Nəsimi, gəl səbr et.
Ola ki, açıla bir gün vüsal əbvabi.

* * *

Ənbərin zülfün nigara bağladı divanəni,
Şəmi-vəhdətdir cəmalın yandırar pərvanəni.

Ey üzün qədrü cəmalın rəhmətən lil-aləmin,
Məscidə varmən bu gün, arzulaman meyxanəni.

Abi-kövsərdir dodağın, mədəni-ruhülqüdüs,
Aşıqə sun arifanə, saqıya, peymanəni.

Zahidi-zərraqı hər dəm oda yandırmaq gərək,
Gərçi məndən eşidərsən Şeyx həm Mövlənəni.

Ey Nəsimi, satmagil sən cahilə dürri-ədən,

Cahilü nadan nə bilsin qiyməti-dürdanəni.

* * *

Dərdmənd etdin məni, ey dərdə dərman erməni
Olmuşam eşqin yolunda bəndəfərman, erməni.

Nə pəri, nə adəmi bu şəkl ilə mən görmədim,
Cənnəti hurimisən, yoxsa ki, rizvan, erməni?

Anca kim, səy eylədim nazik camalın görməyə,
Zərrəcə yumşalmadın, ey könlü zindan erməni.

Örtgil ol ay üzünü kim, çeşmi-naməhrəm görər,
Yoxsa ki, dindən dönər çox-çox müsəlman, erməni.

İsayi-Məryəm həqiqün heç qərarım qalmadı,
Didəmi giryan edərsən, bağımı qan, erməni.

Qorxuram mən dərvişə sən deyəsən din tərkin et,
Necə ki, bağladı zünnar Şeyx Sənan, erməni.

Xanda bir xaç əhli varsa qamusun seyr eylədim,
Bulmadım mən sən təki bir cani-canən, erməni.

Bir sual etdi Nəsimi sən büti-mehparədən,
Lütf ilə söyləşə gör, ey ləli xəndan, erməni.

* * *

Firqətin dərdi, nigara, bağ rımı qan eylədi.
Ruzigar oldu müxalif, vəsli hicran eylədi.

Canımı, yəni vüsalından kim, ayırdı fələk,
Gəl bu cansuz aşiqi gör kim, nə bican eylədi.

Bağ rımın qanın gözümdən axıdar hər dəm qəmin,
Ey sənəm, şövqün məni gör kim, nə giryan eylədi?!

Dərdimin dərmanını fəzlindən allah eyləyə,
Hər dəvasız dərdə çün oldur ki, dərman eylədi.

Sirri-eşqin gəncmiş, anın yeri viranədir,
Yıxdı eşqin könlümü, ol gənci viran eylədi.

Səndən ayrı düşdüğüm məndən degil, təqdirmiş,
Həqdir, ey can, hər nə kim, təqdiri-yəzdan eylədi.

Canını verdi Nəsimi çün saçın zəncirinə,
Neçin anın məskənin zəncirü zindan eylədi?

* * *

Ey badi-səba, məndən ilət yarə səlami,
Ş ol qəmzələri ərbədəcu, eyni hərami.

Müştəqə nədir çarə, mana bildir anı et,
Gər fürsət ola yarə dəgirmək bu pəyami?

Yandırıcı məni yandırıcı firqəti anın,
Bir daxi qanı kim, görüm ol mahi-təmami?

Zülfündənү xalından anın ayruyam-ayru,
Ey həq, mana ver sən yenə şol danəvü dami.

Məqsudi kimin kim, iki aləmdə nə sənsən,
Məqsudini itirdivü fəth olmadı kami.

Mənidə üzü qiblədə ol arif imiş kim,
Üzündür anın qibləsi, eynindir imami.

Ol lövhdir, ey üzü qəmər, gül yanağın kim,
Ruhülqüdüs ol lövhən endirdi kəlami.

Bəzmində əzəl saqisi ləlin mana sunmuş,
Ol badeyi kim, ruhül-əməndir dolu cami.

Vəslin əbədi bəxt imiş, amma nə deyim kim,
Dövrəni degil baqivü peyvəstə dəvəmi.

Hüsnün quludur cümlə əgər mahisə, gər xur,
Eylə ləlinə, can bəndəvü yazuqlu qülamı.

Namusə məni dəvət edər, nasehü, namə,
Ey xacə, nədir aşiqə namus ilə namı?

Vəsfində Nəsimi sözünü ərşə çıxardı,
Qanğı sədəfin incisi buldu bu nizami.

Şərbətin acı firqətin nuş edərəm şəkər kimi.
Canımı dutmuşam qəmin qarşısına süpər kimi:

Yaxma məni fəraqılən, çünki mən, ey üzü qəmər,
Xalisü müxlis olmuşam eşqi-rüxündə zər kimi.

Qurmağ a qoyma yayını, salma məni fəraqə kim,
Doğramış oxları anın yürəgimi zəhər kimi.

Ta bilələr ki, məğribin günəşini doğdu, ey qəmər;
Türfə niqabını götür, xəlqə görün qəmər kimi.
Kim ki, mələk kimi sana qılmadı səcdə, ey sənəm,
Ta əbəd adı div imiş münkiri-bibəsər kimi.

Gərçi hidayət eylədi Musayı narə ol şəcər,
Aşıqə hadidir üzün, nurinə ol şəcər kimi.

Sidqü səfavü zövqilən həqqə ulas və vasil ol,
Zənnü gümanə möhtəmil olma əgər-məgər kimi.

Səndən əzəldə, ey qəmər, aşiqə gəldi bir xəbər,
Bir dəxi səndən istərəm ancılayın xəbər kimi.

Xalü xətin Nəsimiyi oda buraxdı yandırır,
Gör necə xoş yanar, tütər, mişk ilə udi-tər kimi:

* * *

Cəmalın rövzeyi-rizvan deyilmi?

Dodağın çeşmeyi–heyvan deyilmi?

Səqahüm rəbbühüm xəmri ləbindən,
Bəyanü ayəti–Quran deyilmi?

Rüxü zülfün bəyaz ilə səvadı,
Biri küfrü biri iman deyilmi?

Sənin məstanə eynin sağ ərindən
Cəhan sərtasəri məstan deyilmi?

Şəha, eşqin yolunda canı qurban
Buyursan, qılmağı asan deyilmi?

Dili sərgəşteyi, sultani–aləm,
Səninçün ta əbəd heyran deyilmi?

Nəsimi kəşfi–əsrarını bildi,
Anı fəhm etməyən nadan deyilmi?

* * *

Mərhəba, xoş gəldin, ey dildar, xoş gördük səni,
Xoşmusan, ey bərgüzidə yar, xoş gördük səni.

Doğrusu, müştaq idik cana, bəsi didarinə,
Ey gözü nərgis, üzü gülnar, xoş gördük səni.

Gəlməyə çün afitab, getməyə çün mahitab,
Haliya, ey kövkəbi–səyyar, xoş gördük səni.

Müddəilər tən urarlar firqətindən halıma,
Bir dəxi bər-kuriyi-əğ yar, xoş gördük səni.

Dərdimənd olmuş idi miskin Nəsimi sənsizin,
Ey vüsalın dərdimə timar, xoş gördük səni.

* * *

Ayrılıqdan yar mənim bağ rımı büryan eylədi,
Özünü bir yana saldı, məni bir yan eylədi.

Zəfəranə bənzimi döndərdi ol birəhm yar,
Düşməni xəndan edib, dostunu giryən eylədi.

Aldı könlüm, qılmadı ol bivəfa bir gəz vəfa;
Yıxdı məmur şəhrini, gör necə viran eylədi:

Canımın zəxmindən, ey can, xab gəlməz eynimə,
Cigərimdə zəxmi-peykan, tiri-müçgan eylədi.

Eşidərsə daş ərir həsrətdə ahü zarımı,
Ol güləndəm yarı gör könlümü zindan eylədi.

Cəhd qıldırm çox, vüsalə yetmədim, çəkdim fəraq.
Tədbir ana neyləsin, təqdiri yəzdan eylədi.

Ey Nəsimi, sübhidəm var, ərz qıl dildarə sən,
Qəmzəyə versin nəsihət, yoxsa çox qan eylədi.

Apardı könlümü məndən bu gün ol cənnətin huri,
Götür pərdə camalından ki, sənsən eynimin nuri.

Bu gün yovmilhesab oldu üzün dövründə, ey məhru,
Məgər qopdu qiyamətlər, görə bilmən bu mənzuri.

Minacaq eylərəm dünü gün sənin dövlətli kuyində,
Üzün nuri-təcəllidir, dəxi mən neylərəm Turi.

Saçın həblül-mətinindən nə qəmdir boynuma taxsan,
Bəli meraci-zülfündə asıldı, gör bu Mənsuri.

Fəraqü möhnəti-hicrin yixibdir könlümün şəhrin,
Nola bir gəz vüsalınlı yapasan Beyti-məmuri.

Şəha, ləlin şərabindən Nəsimi şoylə sərxoşdur.
Olubdur valehü heyran diləməz abi-ənguri.

* * *

Hüsnünə sübhanəhü kim ki, şəhid olmadı,
Taleü bəxti anın bil ki, səid olmadı.

Sidq ilə hər kimsə kim, tutmadı eşqin yolun,
Salikü abid degil, şeyxi-rəşid olmadı.

Həmdü sipas eylərəm hüsnünə, ey bibədəl,
Hüsnünə həmd eyləyən qeyrə həmid olmadı.

Surəti-rəhmanı bil, tanı anın ərşini,

Bilməyən ol surəti, ərşि-мəcid olmadı.

Üzünə, ey nuri-həq, səcdə qılan ta əbəd,
Adı mələkdir anın, divi-pəlid olmadı.

Səltənətin zövqünü arifə sor kim, bilir,
İsmi məlik, əbdküm eşqə əbid olmadı.

Kəşfü kəramatınə mənzələti-övliya,
Bulmıyəsər hər kim, ol eşqə mürid olmadı.

Hər gecəsi, hər günü qədr ilə bayram olur,
Vəslinə hər kim qərib oldu, bəid olmadı.

Nəhnü-qəsəmnadə həq hər nə ki, qism eylədi,
Zərrəcə ol qisminə nəqsü məzid olmadı.

Gərçi saçın vəslidir zilli-mədid, ey günəş,
Zahidə şol cənnətin zilli mədid olmadı.

Uğ ramadı hüsnünün atəşi şol canə kim.Ş
/ol günəşin tabinə cismi qədid olmadı.

İnnə-əzabin-şədid ayəti hicran imiş,
Ş iddətli-hicran qaçan səbü şədid olmadı?

Sən ki, həqdən özünü ayrı sanırsan, məgər
Səndə üsul ayəti həbli-vərid olmadı?

Kim ki, Nəsimi kimi vahidü fərd olmadı
Vahidi-mütləq degil, zati-vəhid olmadı.

Taki, gəldi eşqin ol mənliyi məndən qapdı,
Bu xərabı qıldı məmur, xoş imarət yapdı.

Məskənət saldı xəyalın könlümün viranınə,
Tərcüman qılsa gərəkdir gənci-məxfi tapdı.

Zahida, inkara düşmə, olalım iqrarı-eşq,
Çün əzazil münkir oldu, əgri yola sapdı.

Əcdəhayı göricək Musa əsasın daşladı,
Əcdəha oldu əsası, əcdəhayı qapdı.

Zülfünüz çəkdi çəri gəldi Xəta Çin üstünə,
Xalınız qopdu Həbəşdən Rum elini çapdı.

Mustafanın möcüzündən iki şəqq oldu qəmər,
Heybətindən Heydərin dağlar yerindən qopdu.

Can fəda qıldı Nəsimi əz dəmi-Fəzli-ilah,
Başını top elədi çövkanın aldı çapdı.

* * *

Candan çıxarmazam sənin, ey can, xəyalını,
Can təndə qalmaz anda ki, görsəm cəmalını

Elmü hədisü ayəti-fürqan sorar ze mən
Ağ üzün üstə görmüşəm ol xəttü xalını.

Cəhd et məcalin əldə ikən yarə yarə kim,
Bir gəz əcəl irər, dəxi verməz məcalını.

Ey dünya, mən yenə səni bildim, yalancısan,
Aldanmazam sənə dəxi çün bildim halını.

Vəhdət dəmində dərvişü sultan çü bir imiş,
Gəl xəstədil Nəsimi, qəbul eylə şalını.

* * *

Ləblərin şərbətinə çeşmeyi-heyvan susadı,
Sulu incilərinə təşnə kimi can susadı.

Şəkkərin püsteyi-dəndanına kim susamaya?
Sanma kim, yalğız ana püsteyi-xəndan susadı.

Ənbərin sünbülünə badi-səhərgah əsicək,
Vəslinə laleyi-sirab ilə reyhan susadı.

Sözünün dadına şirin şəkər oldu təşnə,
Nə şəkərdir bu kim, ana şəkəristan susadı?

Cövrü bidad ilə tökdü cigərim qanını yar,
Ş öylə bənzər ki, cigər qanına canan susadı.

Necə qəhr eyləyəsən, aşiqinə rəhm eylə
Ki, sənin rəhmətinə aşiqi-heyran susadı.

Sayru oldum, kərəm et, aşiqini sormağ a gəl

Ki, könül vəslinə, ey dərdimə dərman, susadı.

Susadım vəslini görməkliyə, ey cani-cahan,
Ş öylə kim, Yusif üçün Yəqubi-Kənan susadı.

Sallamub naz ilə gəlgil ki, mənim didələrim,
Ayağın tozuna, ey xosrovi-xuban susadı.

Gül kimi gülə-gülə gəl aradan pərdə götür
Ki, üzün görməginə dideyi-giryan susadı.

Dur, Nəsimi, sözünü töhfə üçün bəhrə ilət
Kim, anın diqqətinə dürr ilə mərcan susadı.

* * *

Cəmalın fitnəsi tutdu cəhanı,
Çıxardı pərdədən razi-nihani.

Nedər aşiq cəhanü canı sənsiz
Ki, sənsən aşiqin canü cəhanı.

Ləbindir çeşmeyi-heyvan, vəli şükr
Ki, hər heyvan təbiət bilməz anı.

Ləbi-ləlin şərabın içənə sor
Ki, kimdir içən abi-zindəgani.

Susamış qanimə ləlin eşitdim,
Bu dövlət aşığı-miskinə qanı?

Görün kim, qəmzəsilə uyxusundan
Oyardı fitneyi-axırzamanı.

Əgərçi binişansan, kimsə hərgiz
Nişansız bulmamışdır binişanı.

Vüsalındır, vüsalındır, vüsalın
Nəimi-xüldü ömri-cavidani.

Nəsiminin məkanı laməkandır,
Məkansız aşiqin həqdir məkanı.

* * *

Camalındır həqqin zatü sifati
Müənbərdir boyun qədrü bəratı.

Könül bir nöqtədir eşqi yəmində,
Bitirdi bəhri eşqin kainatı.

Sənin şirin sözün ta Misrə düdü,
Əritdi şəkkərү qəndü nəbatı.

Xuraman qamətindən sidrə, ey dust,
Əyildi çənbər oldu şeş cahatı.

Kimin dərmanı-dərdi sən deyilsən
Həbadır, hərzədir zöhdü səlatı.

Nəsimi taki oldu həqqə vasil,
Xızrnın çeşməsi bolmuş həyatı.

* * *

Sənəma, üzün gülündən gülə-gülə gül utandı,
Xəcil eylədi dodağın şəkəri, nəbatü qəndi.

Qara qaşların yayından mana kirpik oxun atar,
Ala gözlərin məgər kim, yenə qanımə susandı.

Sitəm etmək ilə haşa ki, könül usana səndən,
Kimə aydayım ki, anın sitəmində can usandi.

Gözünü düzüb sözərsən, dilü canə qəsd edərsən,
Bu nədir ki, sən qılırsan, Çələbi, bəgim, əfəndim?!

Nə bahayə qiymət etsəm səni, ey şikari-dövlət,
Ki, cahan mətai dəyməz qılına saçın kəməndi.

Dünü gün iki gözüm dən axıdır ənar danə,
Cigərim qanılə gör kim, bu yüzüm nə xoş boyandı.

Qara sünbülün niqabı ki, hicabı düşmüş ayə.
Götür, ey sənəm, üzündən ki, Nəsimi oda yandı.

* * *

Zülfün gecəsi qədrdürür, al yanağıın ay,

Merac üzün, sidrə boyun, qaşın iki yay.

Aləmdə səni qıldı könül kəndinə məqsud,
Fikri nə ulu nəsnə, zəhi əqlü zəhi ray.

Əndişə ilə əqlim iki aləmi gəzdi,
Sənsiz netəkim istədilər bulmadılar çay.

Hər kim ki, saçın küfrünə iman gətirməz,
Mömin degil ol dinin itirmiş, ona çox vay.

Ol başı ki, bəxt eyləmədi eşqinə qurban,
Dəyməz ayağıın tozuna, ey sərvi-dilaray.

Mütrib kimi hər ləhzə ənəlhəq dili söylər,
Ey nayə giriftar olan, dur yenə çal nay.

Vəsfində Nəsimi deyil ol zat kim, anın,
Mislin görələr, ya bulalar zatına həmtay.

* * *

Yandırıcı eşqın bağıımı səndən mana dərman gərək,
Gərçi yolunda aşiqin canü dili suzan gərək.

Düşdüm yenə eşq oduna büryan yürək, giryan gözüm,
Hər kim ki, düşdü eşqinə büryanı həm giryan gərək.

Sun, saqiya, kasən rəhiq, çal mütriba, eşq əzgüsün,
Kim, məst olan bu badədən qəltanü həm heyran gərək.

Qalü bəladə can sana qılımışdı iqrar, ey sənəm,
İmdi aramızda bizim şol əhdü şol peyman gərək.

Ş övqən tərani sirrini mən söyləyəydim, neyləyim,
Məhrəm bu Turin sirrinə Musa ibni İmran gərək.

Hər kim vücudi-şəhrini gəzdivü gördü şəhnəsiz,
Yarğ u anındır, ey sənəm, ol sahibi-divan gərək.

Könlüm quşu əsfəldədir, vəqt oldu pərvaz eyləyə,
Simurğ i-Qafə qürb olan ərş üstünə kövən gərək.

Mən qul olanın quluyam, altun olanın puluyam,
Hər kim bu yolda quldürür aləmdə ol sultan gərək.

Görsət üzünü bir kərə, ta kim, Nəsimi can verə,
Çün eydi-əkbərdir üzü,yüz can ona qurban gərək.

* * *

Cana, üz istivasına şəqqül-qəmər gərək,
Ol möcüzün bəyanına xeyrül-bəşər gərək.

Musasifət təcəlliyyi-didar içün sana,
Hüsn ilə qamətin kimi Turu şəcər gərək.

Əhya qılır əgərçi dəmin ölü, ey sənəm,
Xəlvətnişinə şahidü şəmü şəkər gərək.

Başımı top edib şaha, meydanə girmişəm,
Meydanə girməgə yenə mərdanə ər gərək.

Hər bibəsər səni necə yol bula görməyə,
Uçmaqda röyətə dəxi əhli-nəzər gərək.

Napak olan sənin nə bilir qədrü qiymətin,
Zatında adəmin dəxi ari göhər gərək.

Qismət, Nəsimi, olmayacaq yarə kim irər.
Yarə irişməgə yenə yordan xəbər gərək.

* * *

Hüsnünə heyrandurur hürü mələk,
Eşqinə sərgəstədir daim fələk.

Vəslətin mana müyəssər olmadı,
Nətəkim yolunda çəkdim çox əmək.

Mən qula rəhm et, şəha, çox gəz dedim,
Keçmədi tapın qatında bir dilək.

Həsrətindən qəm yerisəm mən nola,
Aşıqin daim işidir qəm yemək.

Ş ol şəkərdildən rəvamıdır, şəha,
Mən mühübbə sən acı söz söyləmək.

Gözlərimin bəhrinə qərq olmuşam,

Nətəkim seyr edərəm misli-səmək.

Ey Nəsimi, aqibət varır yelə,
Bivəfa ilə yeyən nanü nəmək.

* * *

Çəkəli əynimə bu sikkeyi-mərdan kəpənək,
Biləsən qıldı mənim dərdimə dərman kəpənək.

Kəpənək geydiyimə kimsələr eyb eyləməsin,
Kim ki, halıma mənim qılmadı nöqsan kəpənək.

Kəpənək geymişəm əndişədən azad olubam,
Üşümək müşkilini eylədi asan kəpənək.

Mərifət əhlinə gəldi kəpənək ətləsi-xas,
Nə rəvadır ki, geyə cahilü nadan kəpənək.

Ey Nəsimi, yeri gey, xırqə ərənlər donudur,
Geymədi münkir anı sandı ki, zindan kəpənək.

* * *

Firqətindən uş Nəsimi dəmbədəm qılır fəqan,
Ölürəm hicran qəmindən, cigərim qan oldu, gəl!

Taki sən getdin, mən oldum dərdiməndi-müstəmənd,
Dərdimə görklü cəmalın, cana, dərman oldu, gəl!

Qalmadı çeşmimdə nəm əzbəs ki, ağ lar mən müdam,
Didəmin yaşı qurumaz, bəhri-ümman oldu, gəl!

Yoluna baş qoymuşam zarü nizarü xəstədil,
Ey təbibim, gəl ki, cismimdən cüda can oldu, gəl.

Firqətindən, dilbəra, könlüm pərişan oldu, gəl!
Qıl kimi cismim mənim əz dərdi-hicran oldu, gəl.

* * *

Firqətin yandırıcı bağ rım, yürəgim qan oldu, gəl!
Gəl ki, didarın bu sayru canə dərman oldu, gəl!

Dünyanın nazü nəimi, bağ ü bustanı mana
Sənsiz, ey sultani-xuban, bəndü zindan oldu, gəl!

İstədi ləlin fəraqı canımı yaxmaq, vəli,
Ş övqə yanmış canə vəslin abi-heyvan oldu, gəl.

Ol könül kim, daima işi səninlə vəsl idi,
Yandı şövqündən əsiri-dərdü hicran oldu, gəl!

Canımın canı vüsalındır, vüsalından anı
Ta kim ayırdı fələk, biçarə bican oldu,gəl!

Aşiqin bağ ü gülüstəni üzün gülzarıdır,
Qanqı gülzarın adı gülsüz gülüstan oldu,gəl!

Möcüzatından yanağ un, möhkəmatından saçın,
Xarü xaşakı cahanın vərdü reyhan oldu, gəl!

Bəhri-bipayanə şövqün canımı qərq eylədi,
Gör nə bidad eylədi hicrin, nə tufan oldu, gəl!

Cənnətin səhnində tuba valehü aşuftəhal,
Qamətin hüsn ilə, ey sərvim, xüraman oldu, gəl!

Ta məni təqdiri-yəzdan eylədi səndən cüda,
Könlümün hali pərişan, didə giryan oldu, gəl!

Çün Nəsimi səndən ayrı bildi kim, yoxdur vücud,
Küfrü iman, vəslü hicran, cümlə yeksan oldu, gəl!

* * *

Firqətin dərdindən, ey can, yürəgim qan oldu, gəl!
Gözlərim yaşı cahanı dutdu, tufan oldu, gəl!

Canımın vəslinlə həqdən ittisalı var ikən,
Dövləti-vəslindən ayrı düşdü, hicran oldu,gəl!

Çəkdi mişkin zülfünü, aldı əlimdən ruzigar,
Şol səbəbdən könlümün hali pərişan oldu, gəl!

Gərçi məndən surətin qaibdir, ey huricəmal,
Sanma kim, gözdən cəmalın nəqşı pünhan oldu, gəl!

Firqətin şol dərd imiş canımda kim, hər kimsə kim,

Fikrinə düşdü bu dərdin əqli heyran oldu, gəl!

Səndən ayrı düşdüğüm ağulər içirdi mana,
Vişlətin tiryakı qanı, vəqt-i-ehsan oldu, gəl!

Xızır əgər zülmətdə istər çeşmeyi-heyvanını,
Susamış müştaqə ləlin abi-heyvan oldu, gəl!

Gərci xəndandır fərəhdən ağzı açılmış gülün,
Əndəlibin gözləri gör kim, nə giryan oldu, gəl!

Yar kövr etmiş Nəsimiyə, rəvadır gər ana,
Öz nigarından cüda zəncirü zindan oldu, gəl!

* * *

Yarın cəfəsi cümlə vəfadır, cəfa degil,
Yarım cəfa qılur deyən əhli-vəfa degil.

Məşuqi hər nə qılsa rəvadır mühibbinə.
İlla fəraq oduna yaxmaq rəva degil.

Hər kimsənin ki, qibləsi, ey can, sən olmadın,
İraq ə düşdü Kəbədən, əhli-səfa degil.

Eşqin əgərçi adını aqil bəla qomuş,
Nəməlbəladır-əhlinə bəsülbəla degil.

Qanı cahanda, ey könül, ol vəhdət əhli kim,
Yüz min bəlavü möhnət ilə mübtəla degil.

Səbrin şərabi gərçi müfərrəhdir, ey həkim,
Aşıqlerin davası bu acı dəva degil.

Ey sevmə əhli-hüsnu cömali, deyən mana,
Görməz gözü bu gözü əcəb gör əma degil.

Surətdə adəm oğluvü, mənidə div olan,
Oldur ki, həqqi tanımadamış, aşına degil.

Surətdə gərçi bənzişi çoxdur Nəsiminin.
Mənidə adı hər həcərin kimiya degil.

* * *

Üzünü məndən nihan etmək dilərsən, etməgil!
Gözlərim yaşın rəvan etmək dilərsən, etməgil!

Bərgi-nəsrin üzrə müşkin zülfünü sən dağıdır,
Aşıqi bixaniman etmək dilərsən, etməgil!

Qaşların qövsində mücganın xadəngin gizləyib.
Ey gözü məstanə, qan etmək dilərsən, etməgil! –

Canımı vaslin şərabından ayırdın, ey gözüm,
Eynimi gövhərfəşan etmək dilərsən, etməgil!

Qoymuşam eşqində mən gövnü məkanın varını,
Can nədir kim, qəsdi-can etmək dilərsən, etməgil!

Bürqəi üzündən açarsan məgər naməhrəmə.
Gizli əsrarı əyan etmək dilərsən, etməgil!

Yandırırsan könlümü eşqində, məlum oldu kim,
Ani risvayı-cahan etmək dilərsən, etməgil!

Doğruyam eşqində ox tək, kirpigin tanış durur,
Qəddimi neyçün kəman etmək dilərsən, etməgil!

Çünki eşqin məskənidir könlümün viranəsi,
Həsrətə ani məkan etmək dilərsən, etməgil!

Çün yəqin bildi Nəsimi ağ zının var olduğunu,
Ol yəqini sən güman etmək dilərsən, etməgil!

* * *

Zülfünü ənbərfəşan etmək dilərsən, etməgil!
Qarəti-din, qəsdi-can etmək dilərsən, etməgil!

Bürqəi tərh eyləmişsən, ey qəmər, üzündən uş,
Fitneyi-axırzaman etmək dilərsən, etməgil!

Xəttü xalin "Məntiqüt-teyri"dir əhli-vəhdətin,
Quş dilin sən tərcüman etmək dilərsən, etməgil!

Çün ənəlhəqdən götürdü surətin mahi niqab,
Sən həqqi neçün nihan etmək dilərsən, etməgil!

Surətin gənci-xəfidir göstərərsən güzgündə,

Aləmi-eyni-əyan etmək dilərsən, etməgil!

Qəmzədən misri qılınc vermişsən əsrük türkə kim,
Qan bəhasız necə qan etmək dilərsən, etməgil.

Kirpigindən canşikar oxları düzmişsən, məgər,
Qaşlarının yayın kəman etmək dilərsən, etməgil!

Badə vermişsən pərişan zülfünü sən dağ ıdib,
Canları bixanüman etmək dilərsən, etməgil!

Latəhərrük ayəti gəldi bəyanın şəninə,
Ol bəyani sən bəyan etmək dilərsən, etməgil!

Ey Nəsimi, həqdən istərsən götürmək pərdəyi,
Bütpərəsti bigüman etmək dilərsən, etməgil!

* * *

Fürqət içində yanıram, dərdimə eylə çarə gəl.
Yaralu oldu, üstə gör, bağrim içində yarə gəl.

Səbrimi qarət eylədi, qapdı qərarımı qəmin,
Necə cəfayı gör qəmin qıldı bu biqərara gəl.

Qəmdən əgərçi firqətin min çəri çəkdi üstümə,
Sən mana bəssən, ey sənəm, qorxmavä yek süvarə gəl.

Düşdüğüm ayru səndən uş yanar od oldu canıma,
Ey gözümün çıraqı, sən yaxma məni bu narə gəl.

Zülfü rüxün vüsalinə susamış, ey qəmər, gözüm,
Ey qəmərin qatında yüz ay ilə gün.sitarə gəl.

Möhnət içində qərqəyəm firqətinə ulaşalı,
Çək, sənəma, bu vərtədən zovrəqimi kənarə gəl.

Məndən ayırma vəslini necə ki, şad olur odu,
Yürəgini ədulərin yaralu eylə, yarə gəl!

Düşmüşəm ahü naləyə səndən olalı ayrı mən,
Görmə rəva bu halımı, qoyma bu rəsmü karə gəl.

Müntəzir oldu vəslinə həsrətü dərdi çox könül,
Xoş degil, anı yandırıb vədəvü intizarə gəl.

Canım içində gizlərəm mehrini ol saçın kimi,
Ş övqi-rüxündən, ey pəri, pərdəsi oldu parə gəl.

Canü təni Nəsiminin sənsənү səndən özgə yox.
Var isə səndən özgə, gər can ilə təndə arə gəl.

* * *

Nigarım, dilbərim, yarı�, ənisim, munisim, canım,
Rəfiqim, həmdəmim, ömrüm, rəvanım, dərdə dərmanım.

Şəhim, mahım, dilarəm, həyatım, dirligim, ruhim.
Pənahım, məqsədim, meylim, müradım, sərvərim, xanım.

Qəmərçehrəm, pəriruyim, zərifim, şuximü şəngim,
Səmənbuyim, güləndamım, sahisərvi-gülüstanım,

Lətifim, nazikim, xubim, həbibim, türfə məhbubim,
Hicazım, Kəbəvü Turim, behiştim, hyrү rizvanım.

Gülüm, reyhanım, əşcarım, əbirim, ənbərim, udum,
Dürüm, mirvaridim, kanım, əqiqim, ləlü mərcanım.

Diləfruzum, vəfadaram, cigərsuzum, cəfakarım.
Xudavəndim, cahandaram, əmirim, şahü sultanım,

Çıraqım, şəmimü nurim, ziyamü yıldızım, şəmsim.
Həzarım, bülbülüm, kəbkim, Nəsimiyi-xoşəlhanım!

* * *

Həbibim, izzətim, canım, cahanım,
Rəfiqim, munisim, arami-canım,

Sənubərqədli dildarım, təbibim,
Yetir didarinə ruhi-rəvanım.

Ki, can quşu uçar bir gün qəfəsdən,
Qalır firqət içində mehri-canım.

Fəraqın dərdi çoxdur, deyə bilmən,
Əgər desəm qalır heyran cəvanım.

Qatımdan getməz oldu nari-hicran,

Çəkə bilməm nedim arami-canım?

Xumari-mehriniz göydürdü canı,
Yetir şərbət vüsalından nəhanım.

Nəsimi çəkdi qəm anəstünarən,
Odu issi nə qılsın natəvanım?

* * *

Səndən irağ, ey sənəm, şamü səhər yanaram,
Vəslini arzularam, daxi betər yanaram.

Eşq ilə şövqin odu canimə kar eylədi,
Gör necə tabindən, ey şəmsü qəmər, yanaram.

Məndən irağ olduğun bağ rımı qan eylədi,
Oldu gözümdən rəvan xuni-cigər, yanaram.

Şəmi-rüxün surəti qarşıma gəlmışdırır,
Şəşəsindən mana şölə düşər, yanaram.

Səbr ilə aramımı qapdı əlimdən qəmin,
Badi-həvadən degil, qəmdən əgər yanaram.

Çıxdı içimdən tütün, çərxi boyadı bütün,
Gör ki, nə atəşdəyəm, gör nə qədər yanaram.

Yandığımız yar içün, gizlü degil, mən dəxi
Hər nə qədər kim, anın könlü dilər, yanaram.

Müddəi yanar demiş qəmdə, Nəsimi üçün,
Qəmdə yanın yarı yar çünkü sevər, yanaram.

* * *

Canıma düşdü firqətin, gör ki, nə nar içindəyəm,
Güldən iraq, gül kimi, möhnəti-xar içindəyəm.

Canımı vüsləti-ləbin hicrə mübəddəl eylədi,
Gör nə meyü piyalədən rənci-xumar içindəyəm.

Zülfü rüxün şümarını şamü səhərdə sayaram,
Kim bilir ol şumarı kim, mən nə şumar içindəyəm?

Ləlü əqiqü inciyi saçaram altın üstünə,
Gör ki, özümdən us necə bəzələ nisar içindəyəm.

Ey qamu xubların şəhi, lütfü inayət eyləgil,
Dut əlimi ki, düşmüşəm əqrəbü mar içindəyəm.

Zülfü rüxün hədisini necə unudam, ey pəri,
Çün dünü gün anınlə mən leylü nəhar içindəyəm.

Canımı ənbərin saçın seyd edəli kəməndinə,
Rumü Xətayı dutmuşam, Çinü Tatar içindəyəm.

Nəqş-i-nigarını üzün məndə müsəvvər eylədi,
Mən bu nigari-nəqş ilə nəqşü nigar içindəyəm:

Fəzli-ilahə canını eylə fəda, Nəsimi, sən
Olma məlul, ayıtma kim, bəndü həsar içindəyəm.

* * *

Gərçi fəraqə düşmüşəm, eyni-vüsal içindəyəm,
Gəl nəzər eylə halimə gör ki, nə hal içindəyəm.

Vəsli-rüxün zülalinə susadım, üstə yanıram,
Gözümə baxü gör necə abi-zülal içindəyəm.

Nəqş-i-xəyalı-surətin sanma ki, məndən ayrıdır,
Çün bu xəyalü nəqş ilə nəqşü xəyal içindəyəm.

Xürrəm edər ümid ilə vəsli-rüxün məni, vəli,
Vəsl irişincə canıma hüznü məlal içindəyəm.

Zülf ilə qaşü kirpigin əbcədi-cimü dal imiş,
Mən bu hüruf şəkliçün cim ilə dal içindəyəm.

Taleü bəxt yıldızım kövkəbi-nəhsə uğradı,
Ey şərəfim, səadətim, gəl ki, vəbal içindəyəm.

Vəslinə irmək istərəm gərçi ki, eyniyəm anın,
Məndən anı kim ayıra, fikrү məhal içindəyəm.

Sən mənim olduğun, şəha, düşmənə zahir olmamış,
Munkir ilə bu mənidən qıyl ilə qal içindəyəm.

Surəti qaşü alına verdi Nəsimi könlünü,

Mən bu səbəbdən, ey günəş, bədrü hilal içindəyəm.

* * *

Bir cəfakes aşiqəm, ey yar, səndən dönməzəm,
Xəncər ilə yürəgimni yar, səndən dönməzəm,

Ey sənəm, eşqin yolunda qamətin tək doğruyam,
Çəksələr Mənsurləyin bər-dar, səndən dönməzəm.

Müşhəfi-hüsнün həqqiçün, ey dilaramım mənim,
Anca kim, bu təndə canım var, səndən dönməzəm.

Gər Zəkərya tək məni başdan ayağ a yaralar,
Başıma qoygil ərrə nəccar, səndən dönməzəm.

Leyliyi-şeyda idim seydinə düşdüm, ey nigar,
Yanaram Məcnun kimi mən zar, səndən dönməzəm.

Rindi-rüsvayəm başımda vardır sevdayı-eşq,
Namü nənki qoymuşam həm ar, səndən dönməzəm.

Hüsнünə mən aşiqəm, ey dilbər, əger sən mana
Qılısan min gəz cəfa, dildar, səndən dönməzəm.

Kəbədə istər idim, bütxanədə buldum səni,
Bağladım uş belimə zünnar, səndən dönməzəm.

Möhnətindən, ey pəri, haşa ki, mən üz döndərəm,
Yanaram pərvanə tək bər-nar, səndən dönməzəm.

Hər rəqibin gündə min gəz tənəsin nuş eylərəm,
Mən Nəsimi, sən pəri, zinhar səndən dönməzəm.

* * *

Ta üzün gördüm, nigara, qəmdən azad olmuşam,
Qulluğunda padışahim, hüsнүнə şad olmuşam.

Gəlmışəm didarinə ta canımı qurban edəm,
Ey dodağı, canı-Şirin, gör nə Fərhad olmuşam.

Ta cəmalın müşhəfindən oxuram səbül-məsan,
Səbəxanəm, hafizəm, təfsirdə ustاد olmuşam.

Laməkanın eyni-məmurundan oldun, ey həbib,
Laməkan əsasına gör kim, nə bünyad olmuşam.

Qamətindən ta iraq etdi məni dövri-fələk,
Həsrətindən mən qulami-sərvi-azad olmuşam.

Nil irmağı daşdı, tutdu Misrin çöhrəsin,
Uş Hələb Bağdadı buldum gör necə şad olmuşam.

Ta İraqıstanı gəzdim, bir müvəhhid bulmadım,
Aşıqi-Misrəm, yenə müştaqi-Bağdad olmuşam.

Çün səni gördü Nəsimi der beavazi-bülənd,
Eşq ilə mən aşınayəm, əql ilə yad olmuşam.

Mişkin saçın hər tarəsin iki cəhanə verməzəm,
Ləlin vüsalın bir nəfəs min dadlu canə verməzəm.

Şəhla gözün sevdaları əhdü əmanətdir mana,
Nur-əl-yəqinin sərrini olmaz gümanə verməzəm.

Aydır mana, ver müddəi, yarı bu gün yarın günə,
Bir saat anın vəslini dəhrü zəmanə verməzəm.

Zülfündə can qıldı vətən, hübbülvətən şərti ilən,
Mən məskənül-ərvahimi kövnü məkanə verməzəm.

Nazü nəimi dünyanın bilxatımə gər sud isə,
Külli ziyandır aşiqə, sudi ziyanə verməzəm.

Oldu kəlamindən yəqin kanın dəhanı var imiş,
Eynəlyəqinin röyətin qeybü gümanə verməzəm.

Ey bənzədən qəddin anın sərvü çinarü ər-ərə,
Mən sidrəvü tuba adın hər bərəvanə verməzəm!

Ey incuyi mədh eyləyən, yaqutunu kövhər bilən,
Mən bulduğum dürdanəyi yüz bəhrü kanə verməzəm!

Eşqi-məcazi salikə zərqü riyadən yegdürür,
Həq bil bunu kim, kimsəyi sudü ziyanə verməzəm.

Yarın dodağı vəsfini, ey zahid, əbsəm, sorma kim,
Nitqin Məsihü Məryəmin hər bizəbanə verməzəm.

Çünkü Məsihanın dəmi nitqi Nəsimidir bu gün,
Anı bahasız sanma kim, can rayikanə verməzəm.

* * *

Ta kim, üzünü görmüşəm, hüsнündə heyran olmuşam,
Düşdüm saçın sevdasına, gör nə pərişan olmuşam.

Gəl gör məni batində kim, nə gizli gəncəm fanisiz,
Zahirdə gör bu surəti, aləmdə viran olmuşam.

Ləlin Məsiha möcüzün aləmdə əhya eylədi,
Uş mən vüsalından anın sər-ta-qədəm can olmuşam.

Həqqin kəlamı məndədir, sanma məni həqdən iraq,
Çünkü könüldür ərş-i-həq, bəs ərş-i-rəhman olmuşam.

Anəstinarın sırrınə Musa kimi ırsəm deyən
Gəlsin məni görsün ki, uş aləmdə dəstan olmuşam.

Gənci-nihanın sıriyəm, həm küntə kənzin məzhəri,
Həm kövhərəm, həm kövhəri, həm kövhərə kan olmuşam.

Üştə Nəsimiyəm bu gün kəndi vücludim şəhrinə,
Fəth eylədim həqdən bu gün, xaqanü sultan olmuşam.

Adım Nəsimidir, bu gün oldum kəلامı-natiq uş,
Həm ayınə, həm nuri-həq, həm Fəzli-yəzdan olmuşam.

Hüsnün təala şanəhü sünində heyran olmuşam,
Şirin ləbini yad edib, sər-ta-qədəm can olmuşam.

Badi-səbadan sünbülün kim, ayə düşmüş sayəsi,
Aşuftə gördüm, ey sənəm, andan pərişan olmuşam.

Abi-həyatın zövqünü mən, ta ki, sordum, ləblərin
İçirmiş ol meydən mana, mən abi-heyvan olmuşam.

Simin əlin dəstan ilə ta könlümü seyd eylədi,
Hər dilə düşmüşdür adım, aləmdə dəstan olmuşam.

Çün əhsəni-təqvim idi əqlim mana insan dedi,
Ol canların məhbubu gör, bil kim, nə insan olmuşam.

Kəbə üzündür canıma, eşq ilə məscudəm ana,
Ey zülfü kafir, gör necə gerçək müsəlman olmuşam.

Bəndə Nəsimi görəli nuri-xuda üzündə mən
İndi şəhadət əhliyəm, çün əhli-iman olmuşam.

* * *

Allahü əkbər, ey sənəm, hüsnündə heyran olmuşam,
Qovsü qüzehdir qaşların, yayınə qurban olmuşam.

Üzündür ol cənnət gülü, boyun həqiqət sərvidir,
Eşqində mən bülbül kimi aləmdə dəstan olmuşam.

Kövnü məkandan keçmişəm, məni şərabın içmişəm,
Canana, üzün görmüşəm, başdan ayaq can olmuşam.

Dəvi mənəm, qazi mənəm, münkir mənəm, razi mənəm,
Dağı mənəm, yazı mənəm, mən külli-dövran olmuşam.

Sufi mənəm, safi mənəm, kafi mənəm, şafi mənəm,
Ərni mənəm, heyran mənəm, dərd ilə dərman olmuşam.

Zahid mənəm, abid mənəm, asi mənəm, fasiq mənəm,
Mömin mənəm, kafir mənəm, mən külli-insan olmuşam.

Uçmaq ilə rizvan mənəm, damü ilə niran mənəm,
Dana ilə nadan mənəm, həm inü, həm an olmuşam.

Gəh çıxmışam İsa kimi, çərx üstünə oturmuşam,
Gəh varmışam Yusif kimi, Misrdə sultan olmuşam.

Sərrafi-bəhri-qüdrətəm, yaquti-kani-vəhdətəm,
Şimdi Nəsimiyəm bu gün, xak ilə yeksan olmuşam.

* * *

Gəl, ey dilbər ki, müştaqəm səni görmək dilər könlüm,
Qəmindən düşdü zar, istər vüsalindən şəkər könlüm.

Qara qaşın hilalini gözümdən ta bəid etdin,
Dutuşmuş narə eşqindən yanar, zari qılar könlüm.

Səqahüm rəbbühüm gəldi dodağından xəbər canə.

Susamışdır yenə istər ləbindən çeşmələr könlüm.

Cahanda can ilə könlüm vüsalın ixtiyar etmiş,
Zəhi görmüş həqi canım, zəhi sahibnəzər könlüm!

Nə gövhərsən, əya can kim, cahanın bəhrü kanında,
Mükərrəm qədrü qiymətlü səni bildi gühər könlüm.

Qəmin narindən, ey dilbər, könül qaynar, içim yanar,
Bu rəncü möhnəti gör kim, qəm ucundan çəkər könlüm.

Səbir qılmaq dəvadır der mühübbün dərdinə naseh,
Vəli naseh dəvasından olur hərdəm betər könlüm.

Gəl, ey lütfü nəhayətsiz məni vəslindən ayırma
Ki, şol ömrüm ki, vəslinlə keçər, ömrə sayər könlüm.

Vüsalindən məni ayru, kərəm qıl, qılma, lütf eylə
Ki, vəslinlə müdam olmaq dilər şamü səhər könlüm.

Gəl ara könlümün için, gör, ey can kim, fəraqindən
Nə acı qüssələr yudar, nə ağular içər könlüm.

İki aləm mana sənsiz gərəkməz, olmasın hərgiz,
Cahanın hasili sənsən, anı sənsiz nedər könlüm?

Saçın zəncirini məndən fələk çün çəkdi, ayırdı,
Tənim şəhrində sevdadən dəli olmuş, gəzər könlüm.

Xəyali sevdigim yarın gözümdən gərçi ayrılmaz,
Cəmalın pərdəsiz görmək dilər açıqbəsər könlüm.

Əzəldə surəti-rəhman üzün şənində gördüm çün.
İlahi surətin daim bu mənidən sevər könlüm.

Nəsimi yarını verməz cahanın varına, andan
Keç, ey dəvaçı, nadan kim, digildir ol qədər könlüm.

* * *

Ey nuri-dilü didə, didarinə müştaqəm,
Vey yarı-pəsəndidə, didarinə müştaqəm.

Ey mahi-pəripeykər, vey huri-mələkmənzər,
Vey ləli-ləbi şəkkər, didarinə müştaqəm.

Ey rəhməti-ilahi, sənsən yerü gög mahı,
Vey qamu xublar şahi, didarinə müştaqəm.

Vey şəhdü şəkər sözlü, didarinə müştaqəm.
Vey şəhdü şəkər sözlü, didarinə müştaqəm.

Ey cümlə cahan canı, aşıqlərin imani,
Vey simü gühər kani, didarinə müştaqəm.

Ey sahibi-təxtü tac, canlar canına möhtac,
Vey görglü üzün merac, didarinə müştaqəm.

Ey nuri-səmavati, vey məzhəri-ayati,
Vey canü cahan zati, didarinə müştaqəm.

Ey eşqi-dürəfşanım, vey bülbüli-bustanım,
Vey nərgisi məstanım, didarinə müştaqəm.

Ey buyi-baharistan, vey huri-nigaristan,
Vey dilbəri-sərməstan, didarinə müştaqəm.

Ey dərdimə sən dərman, tən gövdəvü eşqin can,
Vey tazə gülü-xəndan, didarinə müştaqəm.

Ey çəşməyi-heyvanım, sənsiz nedərəm, canum,
Vey şahimü sultanım, didarinə müştaqəm.

Ey dilbəri-pünhani, sənsiz nedərəm canı,
Vey Yusifi-Kənani, didarinə müştaqəm.

Ey hüsni bidayətsiz, vey lütfi nəhayətsiz,
Vallah ki, bəğayətsiz, didarinə müştaqəm.

Ey dilbəri-dildarım, sənsən əbədi yarıml
Vey yarı-vəfadaram, didarinə müştaqəm.

Ey çəşməyi-heyvanım, sənsiz olımaç canım,
Vey bəhri-gühər kanım, didarinə müştaqəm.

Ey dilbəri simintən, sən canü Nəsimi tən,
Vey sərvü gülü gülşən, didarinə müştaqəm.

* * *

Üzündə surəti-rəhmanı gördüm,

Qaşında Qafu vəl-Quranı gördüm.

Oxudum dərsi-hüsünən ayətini,
Yeddi müşhəf kimi Fürqanı gördüm.

Məhəmməd ümmətindən sən doğalı,
Səni gözəllərin sultanı gördüm.

Bizim məqsudumuz didarınızdır,
Oxudum dəftəri-divanı gördüm.

Məmat olmaz könül darül-fənadə,
Ləbin tək çeşmeyi-heyvanı gördüm.

Züleyxa tək bu gün dərdə giriftar,
Həzaran Yusifi Kənanı gördüm.

Nəsimi tək bu gün hər kim verər can,
Yəqindir gər desə cananı gördüm.

* * *

Mişkin saçın səvadana mişki-Xəta derəm,
Mişki-Xəta nə nəsnədir, anı xəta derəm.

Ol həqqi tanıyan ki, üzün Kəbədir demiş,
Mənidə hacı oldurur, əhli-səfa derəm.

Eşqin bəladurur deyənə etiqad ilə
Həqdən həmişə başına gəlsin bəla derəm.

Sənsiz mühibb-sadiqə nazü nəimi-xüld,
Dərdü əzabü möhnətü rəncü əna derəm.

Cami-cahannüma dedilər üzünə, vəli,
Həqdən mən anı ayineyi-haqnüma derəm.

Yoxdur vəfası zərrəcə könlümdə dünyanın,
Ol bivəfaya anın için bivəfa derəm.

Könlün, mənə nə dürlü cəfa kim dilərsə qıl,
Səndən gələn cəfaya xəçan mən cəfa derəm.

Dərdin dəvasın etməgil, ey münkir, əbsəm ol,
Ş ol mənidən ki, dərdinə yoxdur dəva derəm.

Ey rənci-eşqə düşmə deyən, doğru aşiqə,
Ol rəncə düşməsin ki, ana mən şəfa derəm?

Ol ömri ki, vüsalın ilə keçmədi müdam,
Keçmiş həvavü hərzeyə, badü həva derəm.

Hər kim irişdi həqqə Nəsimi kimi yəqin
Anı cahanda mən yar ilə aşına derəm.

* * *

Dilbəra, mən səndən ayrı ömrü canı neylərəm?
Tacü təxtü mülkü malü xanimanı neylərəm?

İstərəm vəsli-cəmalın ta qılam dərdə dava,
Mən sənin bimarınam, özgə dəvanı neylərəm?

Ey müsəlmanlar, bilin kim, yar ilə xoşdur cahan,
Çünki yordan ayru düşdüm, bu cahanı neylərəm?

Çox dualar qılımişam mən xalıqın dərgahinə,
Çün muradım hasil olmaz, mən duanı neylərəm?

Dilbər aydır, ey Nəsimi, sabir ol, qılma fəğ an,
Mən bu gün səbr eyləsəm, danla, fəğ anı neylərəm?

* * *

Mənim rəhbanimü deyrim, səlibim, dinim, imanım,
Həbibim, rahətim, ruhim, rəfiqim, munisim, canım.

Nurumsan, zülmətim, narım, şəbimsən, rövşənim, şəmim,
Münəvvər nurimü hurim, nəimü xüldü rizvanım.

Təbibim, şərbətim, dürdim, nəbatım, şəkkərim, qəndim,
Əlacım, məlhəmim, çarəm, Cəlunis ilə Loğ manım.

Bənövşəm, sünbülm, nərdim, rəyahim, zənbağım, laləm,
Əbirim, ənbərim, udim, gülüm, qönçəm, gülüstənim.

Kitabım, müşhəfim, dərsim, hədisim, əbcədim, lövhüm,
Səlatim, taətim, zöhdüm, səvabım həccü ərkanım.

Rəmimü korumü cismim, dü eynim, fikrimü əqlim,

Amanım, adətim, fitnəm, təbiət ünsürü qanım.

Nəsimi çün səni buldu, kəsildi cümlə varından,
Hamudan sevgilim sənsən, mənim sərvi-xuramanım.

* * *

Ey gülüm, ey sünbülüm, ey susənim, vey ənbərim,
Ey mənim, nüqlüm, meym, həbbim, nəbatım, şəkkərim.

Ey həbibim, ey təbibim, ey bütüm, ey həmdəmim,
Ey rəfiqim, ey şəfiqim, ey ənisim, dilbərim.

Ey baharım, ey nigarım, ey şikarım, şahidim,
Ey hərifim, ey zərifim, ey şərifim, sərvərim.

Ey gülüstanım, gülüm, sərvi-güləndamım mənim.
Sağərim, şəmim, şəbistanım, məlayikmənzərim.

Ey riyahin rahətim, ruhi-rəvanım, lütf ilə,
Sərfərazim, sərkəşim, şuxü səadət əxtərim.

Ey mənim xurşidü mahım, ey çıraqım, fanusum,
Şux çeşmim, lütfi-şahım, ey mübarək peykərim.

Eşqin aldı əqlü huşum, könlümü yəğ maladı,
Söylə axər, ey Nəsimi, cani-dildən çakərim.

* * *

Üzündür məqsədim, qıbləm, ləbindir abi-heyvanım,
Əya, sərvi-sərəfrazım, fəda olsun sana canım;

Ki, sənsən dərdimə dərman, üzün Fürqan, xətin reyhan,
Fəda olsun sana min ki, sənsən şahü sultanım!

Ənisim, rəhbərim, yarım, gülər üzlü güləndamım,
Əbirim, ənbərü müşkim, boyu sərvi-xuramanım.

Əzizim, sərvərim, ömürüm, hədisim, təfsirim, elmim,
Çü ləlü yaqutum, dürrüm, şikarım, gövhərim, kanım.

Kəlamım, zikri-Quranım, kitabım, fikri-tövhidim,
Namazım, razimü səcdəm, bəkülli cümlə ərkanım.

Fazilim, kamilim, meylim, muradım, məqsədim, könlüm,
Cavabım, məsələm, sözüm, dilimdə cümlə dəstanım,

Həyatım, rahətim, mehrim, nəcatım, ülfətim, zatım,
Təbibim, şərbətim, Xızım, vücudüm, sihhətim,canım,

Əzəldəndir mənim dərdim, sözü gerçək, qəmər bədrim,
Mühəbbim, sevdiyim, mehrim, siyah zülfü pərişanım,

Təriqim, gəncimü malım, Nəsimim, aşiqim, eşqim,
Həbibim, vey əzizim, ey əzəldə kamil insanım.

* * *

Könlümün viranəsində gənci-pünhan bulmuşam,
Olmuşam şol mahə qurban, yüz dilü can bulmuşam.

Eşq dərdindən qaçan könlüm usana, çünki mən
Dilbərin dərdində hər dəm bunca dərman bulmuşam.

Küfr əgər iman deyilsə pəs niçün düşmüş ki, mən
Küfri-zülfün həlqəsində nuri-iman bulmuşam?

Xızr əgər zülmətə vardı, istədi abi-həyat,
Mən dodağın çeşməsində abi-heyan bulmuşam.

Dişlərin əksi, nigara, könlümə nəqş olalı,
Gözlərim bəhrində hər dəm dürrü mərcan bulmuşam.

Rövzeyi-rizvanə dəvət qılma, ey zahid, məni,
Çün mən ol dərgahdən səhni-gülüstan bulmuşam.

Ey Nəsimi, canımı şol qaşə qurban eylədim,
Gör nə göğcək şol hilali-yayə qurban bulmuşam.

* * *

Üzün günündən, ey qəmər, ənvarə düşmüşəm,
Anəstünarən olmuşam, ol narə düşmüşəm.

Darüs-səlami-hüsünə, ey cənnətin gülü,
Düşdüm əzəldə gör ki, nə gülzarə düşmüşəm.

Düşdüm xəyalı-zülfünə, ey müttəqi, məni

Təsbihə dəvət etmə ki, zünnarə düşmüşəm.

Fikrimdədir xəyalı gözünlə ləbin müdəm,
Yarəb, nə rəsmə xəmrəvü xümmarə düşmüşəm?

Canü cahani vəslü cəmalın bəhasına
Verdim əzəldə gör ki, nə bazarə düşmüşəm.

Şeytandır ol ki, surətinə qılımadı sücud,
Şeytanə münkir olmuşam, inkarə düşmüşəm.

Ey vəhdətin meyindən ulaşan xumarinə,
Məsti-ələstə sor ki, nə meyxarə düşmüşəm.

Faş eylədim cahanda ənəlhəq rüruzini,
Doğru xəbərdir, anın için darə düşmüşəm.

Kənani Yusifin ləbi-şirini buldum uş,
Fikr eylə kim, nə tüngi-şəkərbarə düşmüşəm.

Eşqin qədimü zülfü rüxün daimüləbəd,
Yarəb, nə incə işü uzun karə düşmüşəm.

Ey sübh dəm yeli, nə ögərsən tatarını,
Mişkin saçında gör ki, nə tatarə düşmüşəm.

Hüsnün hürufini mana verdi səbəq rüxün,
Dərəsim bu əbcəd oldiyü təkrarə düşmüşəm.

Gördü Nəsimi məşuqinin üzünü bu gün,
Həqqi bilən bilir ki, nə didarə düşmişəm.

Ey həbibim, dilbərim, vey sevgili yarım mənim,
Vey dilaramım, nigarım, bəxti-bidarım mənim.

Ey güləndamım, gülüm, vey bülbülüm gülzar ilən,
İşrətim, eyşim, tərəbim, türfə əyyarım mənim.

Rahətim, ruhim, rəvanım, can içində sənmisən
Qüvvətim, püştüm, pənahım, sirrü əsrarım mənim.

Yusifim, Misrim, Əzizim, dövlətim, başım tacı.
Şəkkərə qəndü nəbatım, türkü tatarım mənim.

Səbrim, aramım, qərarım, qiymətim, qədrim bilən
Fikrim, əndişəm, xəyalım, varlığım, varım mənim.

Nazikim, xubim, lətifim, mehribanım, tazə gül,
Munisim, canım, rəfiqim, şol vəfadaram mənim.

Sərvərim, şahim, əminimsən, hümayun kölgəlim,
Həm yenə səndən düzülmüş uş bu bazarım mənim.

Cənnətim, hurim, nəimim, kövsəri-mai müin,
Görk içində gündən ayrı hüsnü dildarım mənim.

Kəbəmü qibləm, sücudum, qaşların mehrabidir
Üzümü döndərməzəm gər asalar, darım mənim.

Seyyidin razü niyazi, məhrəmi sənsən bu gün,
Həm sana gəlmış əzəldən sidqü iqrarım mənim.

Canımı yandırdım şövqün, ey nigarım, qandasan?
Gözlərim nuri, iki aləmdə varım, qandasan?

Bağ rımı qan eylədi acı fəraqın, gəl iriş,
Ey ləbi vüslət şərabi-xoşgüvarım, qandasan?

Firqətin xarı məni gör kim, nə məcruh eylədi,
Ey gözü nərgis həbibi-gül üzərim, qandasan?

Səbrimi yəğ maladı şövqün, qərarım qalmadı,
Ey mənim aramım, ey səbrü qərarım, qandasan?

Eylədi eşqin məni qalxan məlamət tırınə,
Ey gözü, qaşı yeləkli şəhriyərim, qandasan?

Ta üzün şəmindən iraq düşmüşəm pərvanə tək,
Yanaram leylü nəhar, ey nurü narım, qandasan?

Səndən ayru könlümün yoxdur vəfali yarı dəust,
Ey cəfasız hüsni-kamil, yarıq arım, qandasan?

Dəldi hicranın oxu eşqində yanın bağ rımı,
Surətü mənidə, ey çapıksuvarım, qandasan?

Zülfünə vermiş əmanət həq əzəldə sərrini,
Ey əmanətdar, əmini-girdigarım, qandasan?

Qatı müştaq olmuşam zülfü üzərin buyınə,
Ey üzü gülşən, saçı müşki-tatarım, qandasan?

Badilən göndər saçın buyin mana hər sübhdəm,
Taki yandım, keçdi həddən intizarım, qandasan?

Aşıqın cənnati-ədni şol cəmalin vəslidir,
Ey şərabi-kövsərim, getməz xumarım, qandasan?

Yar içün hər guşədə min div olur düşmən mana,
Ey səvadi-əzəmü möhkəm həsarım, qandasan?

Çün Nəsimidir bu gün əyyami-eşqin xosrovi,
Ey şəkərləb, yarı-şirinruzigarım, qandasan?

* * *

Yandırıcı şövqün canımı, ey dərdə dərman, qandasan?
Canımda can sənsən, vəli, istər səni can, qandasan?

Vəslin şərabından məni saldın xumarın rəncinə,
Yandı hərarətdən içim, ey abi-heyvan, qandasan?

Ey lütfi-hüsünү kişvəri, yandım, irişdir vəslinə,
Çün səndən artıq kimsədə yoxdur bu ehsan, qandasan?

Qapdı əlimdən zülfünü kövrü cəfası çox fələk,
Aşüftəyəm, Məcnun kimi zarü pərişan, qandasan?

Rəna boyun şövqündən uş həsrətdə yanar gözlərim,
Qan ağ laşırılar sənsizin sərvi-xuraman, qandasan?

Ey qönçə ağızlı, məni yandırdı hicrin tikəni,
Kəlgil ki, sənsiz qönçə tək doldu içim qan, qandasan?

Eynimdə sənsən, rövşəni, könlüm dilər görmək səni,
Ey hurneyn, Rizvan ilə hüsnündə heyran, qandasan?

Cövri-cəfəsi çox fələk tufan gətirdi başıma,
Andan məni qurtarmağa, ey fəzli-rəhman, qandasan?

Mişkin saçın zəncirinə verdi Nəsimi könlünü,
Ayrux nə hacətdir ana zəncirü zindan, qandasan?

* * *

Hilalə döndü qəmər qaşların hilalından.
Boyandı qanə qızıl gül yanğıın alından.

Çələb səni necə şirin dodaqlu yaratmış
Ki, səlsəbil utanır ləblərin zülalından.

Ayın hilalı əcərçi günəşdən alır nur,
Bu ayı gör ki, günəş nur alır hilalından.

Qara bənin nə əcəb türfə halə düşmüşdür,
Bu halı bilməyənin hiç sorma halından.

Təvildir saçının qıssəsivü sırrı dəqiq,
Əgər inanmaz isən sor bu nüktə xalından.

Nə hüsн olur bu, nə surət əleykə eynüllah

Ki, məst olur göricək əql anın kəmalindan.

Cəfada yana-yana gör ki, mən nələr çəkirəm,
Bu eyni fitnəli yarın cəfali dalından.

Cəfaləri nə qədər acı isə, yeyrəkdir,
Anın acısı rəqibin yağ ilə balından.

Çələb Nəsimiyə çün əskik eyləməz bir şal,
Nə ətləsindən umar kimsənin, nə şalından.

* * *

Ey üzün cənnati-ədnin, vey boyun tubi-rəvan,
Fədxəluha xalidun ondan bilindi cavidan.

Zahir oldu surətindən məniyi-ümmül-kitab,
Andan izhar oldu həqdən bunca ayatü bəyan.

Qaf vəl Quran yanağından bilindi gör bu gün,
Yeddi xət, səbülməsani oldu üzündən nişan.

Surətindən zahir oldu məniyi-zatül-əhəd,
Əlləməl-əsmavü təhadir üzün nuri-düxan.

Həq təala çün təcəlli eylədi Tur üstünə,
Musiyi-İmran dəlilidir yəqin, hüsnün nişan.

Saəti-leylü nəharın gör bəyan həqqindədir,
Bildim anı həq bilir, sənsən yəqin canü cəhan.

Cümlə əşya zövc imiş həqdən çü yekta layəmut,
İstiva ərş üstünə zahir sirat oldu əyan.

Zahir oldu surətin həq uş kəlamüllahi gör,
Ta bəyani-nəhnü vəqrəb biləsən, ey zində can.

Natiq oldu cümlə əşya Fəzli-həqdən aşikar,
Rəbbəna, ətməm ləna nurən təali filcinan.

Çün Nəsimi zülfü xalından oxur ümmül-kitab,
Kaşifi-əsrar olubdur ol zi Fəzli-müstəan.

* * *

Qibleyi-iman göründü sən büti-əyyarədən,
Afərin olsun, səni nə xoş yaratmış yarədən?

Qanğı bürcün yıldızısan, ey mələk, bilsəm səni,
Mənzilin rəf oldu yüz min kövkəbi-səyyarədən.

Başıma çıxdı xumarı layəzali xəmrin uş,
Vəhdətin peymanəsin çün içmişəm xümmarədən.

Çün bəyaz ilə səvadın vahid oldu illəti,
Laşərik olmaq dilərsən keç bu ağı ü qarədən.

Yarəb, ol qəmzən oxun min yerdən artıq yemişəm.
Aşıq oldur ki, qayıtmaya yedigi yarədən.

Yanağın şəminə hüsnı Yusifin pərvanədir,
Çox könüllər yəg malandı sən üzü mehparədən.

İşvəsindən fitnələr xətm oldu şəhla gözlərin.
Kimsənə hərfin oxumaz ayruq ol məkkarədən.

Şəminə çün yanmadı pərvanətək zahid sənin,
Qoy anın bağırı qatıdır çünki səngi-xarədən.

Sufiyi-pəşminəpuşın batini safi degil,
Ol qaçan qurtarəsərdir nəfsini əmmarədən?

Vaqtinə var, vaiza, qoygil məni öz halimə,
Çərəni sən sana et, keç çarəsiz biçarədən.

Eşq mişkin zülfünün bağladı məni bəndinə.
Hərzədir yel kimi gəzmək, nə bitər avarədən?

Çərx qaçan çarparə çaldı, mən ana çərx urmadım,
Əlimə çarparə aldım, dönməzəm çarparədən.

Ruhi-qüds oldu Nəsiminin həqiqət sözləri,
Varlığın tərh etdi çunkim, kəndi çıxdı arədən.

* * *

Nuri-hikmət zahir oldu sən pəri-rüxsərədən,
Şölə düşdü aləmə şol peykəri-məhparədən.

Çün səba seyr etdi, ey dilbər üzün gülzarinə,

Ənbəri-sara töküldü türreyi-tərrarədən.

Vəlvələ düşdü cəhanə zöhdü təqva əhlinə,
Fitneyi-dövri-qəmər ol nərgisi-əyyarədən.

Şəmsi-tabandır cəmalın, zahid idrak eyləməz,
Dideyi-xəffaşə nisbət gözləri nəzzarədən.

Sədi-əkbərdir, cəmalın, vəslə vasil can quşu,
Tələti-fərxəndə şəmsü kovkəbü səyyarədən.

Çün Nəsimi abi-heyvan Xızr zində istədi,
Sən dəxi nuş eyləgil şol ləli şəkkərparədən.

* * *

Səba hərdəm gəlir müşkin saçın Çinü tətarindən,
Cahanı ənbərin eylər nəsimi-mışkbarındən.

Nə günəşdir üzün, yarəb kim, anın uca Turundan
Təcəlli gəldi yandırıdı Kəlimin şəmi-narindən.

Əgər nuru əla nurən degilsə zülfü rüxsarın,
Nə mənidən günəş doğmuş saçın hər tirə tarindən.

Mühit oldu vüsalın çün sərasər yabisü rətbə,
Kimin əqli xəbər versin bu dəryanın kənarindən.

Nə kişvərdir saçın çini mübarək mənzili-tale
Ki, şəmsi-ləmyəzəl doğmuş anun fərrük diyarindən.

Irəm gülzarı, ey huri, bu mənidən üzündür kim,
Səkiz cənnət əyan oldu üzün bağ i-bəharindən.

İki aləmdə məqsudum vüsalinə irişməkdir
Ki, vəslindir bu dərvişin muradı şəhriyarindən.

Saçınla könlümün əhdi vəfa oldu vəfa, çunkim,
Vəfa buyi gəlir daim saçın əhdi-qərarindən.

Ənəlhəqdir münacatım, həq oldu bitdi hacatım,
Gəl, ey Mənsur olan, qurtar bu darın girüdarindən.

Qulağı arifin ta kim, Nəsiminin sözün dinlər,
Sədəf tək inculər ağızı dolar dür şahivarindən.

* * *

Ey yanağından xəcil gül laleyi-həmra ilən,
Qanımı tökdü gözün, hər ləhzə bir sevda ilən.

Könlümü al ilən aldı, şimdi can istər gözün,
Bunca şiltağı nədəndir aşiqi-şeyda ilən?

Dişləri əksi düşəli gözlərim sevdasınə,
Ləl düşmüşdür gözümdən lölöi-lala ilən.

Ta əbəd sevdayə verdi can ilə dünyəvü din,
Hər ki, bazar eylədi şol nərgisi-şəhla ilən.

Ənbəri-zülfün nəsimi faş olalı aləmə,
Oda düşdü nafeyi-Çin, nəbəri-sara ilən.

Çeşmeyi-heyvan suyundan olmadı canı diri
Hər ki, vüslət bulmadı şol ləli-ruhəfza ilən.

Sərv ilə şümşadü tuba olmasun şimdən gerü,
Çün Nəsimi qane oldu şol qədi-bala ilən.

* * *

Sən mana, dilbər, yetərsən, özgələr yar olmasun,
Bir olur yar iki olmaz, iki zinhar olmasun.

Bağ rımı doğrar fəraqın xarı, ey cənnət gülü,
Novbahar olsun, gül olsun, aradə xar olmasun.

Doğrudur yarın yolu, doğru qayırmə yarədən,
Kim ki, doğru yol verər, anın yeri dar olmasun.

Ey səkiz cənnati-ədnin bağ ü bostanı üzün,
Güldən anın gülşəni bibərgü bibar olmasun!

Kim ki, didarından özgə nəsnə istər, ya dilər,
Yetməsin həqdən nəsibi, əhli-didar olmasun!

Fırqətin dərdi məni bixabü giryan eylədi,
Düşmənin ömrü tükənsin, bəxti bidar olmasun!

Tutmuşam eşqinlə peyman, qılımişam hüsnünə əhd

Andan özgə əhdü peyman, qövlü iqrar olmasun.

Zülfünün darində, şaha, asılan Mənsur idi,
Hər ki, Mənsur olmadı, zülfündə bər-dar olmasun,

İndi ki, eynindən ayru kimsə xoş bimar ikən,
Yarəb, ol nərgisdən özgə kimsə bimar olmasun.

Ey Nəsimi, qılma yarın sırrini əğ yarə faş
Ta ki, yar olsun bu sırrə məhrəm, əğ yar olmasun.

* * *

Gəl, ey dilbər ki, qan oldu könül eşqin bəlasından,
Kərəm qıl, vəsl ilə qurtar məni hicrin cəfasından.

Təalaallah, nə dilbərsən bu hüsn ilə, bu lütf ilə
Ki, didarın necə görsəm gözüm doymaz liqasındən.

Məni eşq oduna atan könlündür, ey nigara kim,
Yanar bağ rım, axar yaşım gözümün macrasındən.

Bu könlüm dərdinə, yarəb, nə dərman eyləyim çunkim,
Qatı heyrandurur hər dəm təbib anın dəvasındən.

Ləbi-ləlin fəraqindən, mənim halımı sor andan,
Nəzər qıl üzümə gör kim, əyandır kəhrübəsindən.

Mənə surmə kimi gözdə ayağın tozu yaraşır
Ki, yekrəkdir anın tozu həkimin tutiyasındən.

Saçın sinində Çin mişki necə üzünü örtmiş dür.
Görəndən ənbərin xəttin qələm çəkmiş xətasındən.

Cəfadan hər nə kim könlüm rizasıdır, şəha, eylə
Ki, aşiq cövrilə dönməz dilaramın cəfasındən.

Nəsiminin tənin şol gün ki, torpaq eyləyə eşqin,
Sinindən keç, niyaz eşit həzaran mərhəba sindən.

* * *

Şikayət eyləmənəm dilbərin cəfasındən,
Konun cəfası mana yegdürür vəfasındən

Əzəldə canımı eşqin yolunda çün qomuşam,
Bəlasını çəkərəm, dönməzəm bəlasındən.

Nə dərd imiş əcəb, ey könlümü alan, eşqin
Ki, aciz eylədi xəlqi anın dəvasındən.

Qəmindən, ey sənəm, oldu könül qatı sayru,
Qanı ana şəkərin şərbəti-şəfasındən,

Bəhanəsiz sana çün olmuşam qul, ey dilbər,
Bu bəndəyi, kərəm et, satma, keç bəhasındən.

Münəvvər eylə vüsəlinlə, ey qəmər, gözümü
Ki, firqətin anı açıldı tutiyasındən.

Qara bənin kimi düşdüm od üstünə, yanaram
Bu atəşi ana sor kim, yanar havasindən.

Kimin ki, könlü dolaşdı saçınla qaludə,
Ayırmaz anı saçın zülfə-dilrübəsindən.

Nəsiminin sininə gəl, qəmindən ölçəegin.
Xoş amədi eşit, ey dost, mərhəba sindən.

* * *

Nigara, küntə kənzin gövhərisən
Ələlərş-istivanın məzhərisən.

Həyati-cavidan bulduq ləbindən,
Məgər cənnati-ədnin kövsərisən.

İki aləm camalın aşiqidir,
Məgər sən kainatın dilbərisən?

Sana dəyməz mətai-vəsli-məhbub,
Sən, ey sufi, səfasız müştərisən.

Müdam olsun sana vəsli-dilarəm
Ki, sən dilbər yolunda sərsərisən.

Səkiz cənnət üzündən zahir oldu,
Məgər sən əhli-ürfan rəhbərisən.

Nəsimidir bu gün sərrafi-məni,

Özünü bil ki, ziba kövhərisən.

* * *

Gəl, ey könlümdə can, canda bədənsən,
Nə candasan, əcəb kim, canü tənsən.

Səni dil necə şərh etsin, a can, kim,
Nə bilsinlər səni kim, can, nədənsən?

Üzün çün qül-hüvəllahü əhəddir,
Həqiqət möcüzi, həqdən gələnsən.

Vücudun zati-mütləqdir məgər kim,
Nəyə kim, baxar isəm anda sənsən.

Nə yerdənsən, səni heç kimsə bilməz.
Məgər cənnət təki hübbülvətənsən?

Ələl-ərş istivadən dəm urursan,
Bu mənidən ki, səndən oldu, sənsən.

Nəsimi çünki buldu xoş məlahət,
Şirindir hər sözü, şirindəhənsən.

* * *

Allah-allah, nə can, nə dilbərsən?!
Allah-allah, nə bəhri-gövhərsən?!

Yerü gök rövşən oldu üzündən.
Ey uca ay, nə şəmsi-xavərsən?!

Səlsəbil əsrimiş dodağından,
Əcəb, ey can, nə abi-kövsərsən?!

Müşkü ənbər saçından utandı.
Canfəza müşk, tazə ənbərsən!

Surətin hüsn içində vahiddir,
Sən bu tövhid üçün müqərrərsən!

Günəş eylər üzün qatında sücud,
Ş ol səbəbdən kim, andan ənvərsən!

Günü ayı gətirdi çərxə rüxun
Ey oyunuq qəmər, xoş oynarsan!

Qamətindən qiyamət oldu zihur
Ey hesabın günü, nə məhşərsən?!

Qaim oldu səninlə ləmyəzli,
Kim ki, bildi ki, sən nə cövhərsən!

Ey siyam əhlinə üzün ulu eyd,
Ərşि-rəhmanü eydi-əkbərsən!

Müshəfin ayəti otuz ikidir,
Cavidannamə sən nə dəftərsən?!

Şəkərin dadını gedirdi ləbin,
Allah-allah, nə dadlu şəkərsən?!

Ey Nəsimi, cahanı tutdu sözün,
Övnəkəllah ki, şahi-kışvərsən!

* * *

Səndən məni kimdir ayıran, sən
Zahirdə vü batinimdə sənsən.

Həq vahidi-la-şərikü-ləhdir.
Sənlik aradan götür ki, mənsən.

Ey aşiqi sadıq, eylə bil ki,
Məşuqə rəvanü sən bədənsən.

Çün zahirü batin oldu vahid,
Həm kövhəri-canü eyni tənsən.

Bil gövhərinivü kövhəri ol
Gər nə həcəri gühərşikənsən.

Yarın ətəyin qaçırdın əldən,
Düşdün bu cəzayə gör nədən sən?

Fərhad ilə Xosrov, ey Nəsimi.
Şirin gəlici şəkərdəhənsən.

* * *

Ş ol pəridən vəsl umarsan, ey könül, divanəsən,
Ş əmə yaxılmaq dilərsən, nə əcəb pərvanəsən?

Küntə kənzin gövhərindən xərc edərsən arifə,
Ey bu gəncin nəqdi, hey-hey büləcəb viranəsən?

Zülfü çövkan yar ilə düşməz nihan eşq oynamaq,
Başını top eyləgil, meydanə gir mərdanə sən.

Gər Xəlil olmaq dilərsən yar ilə gərçəkləyin,
Dilbərin yolunda şərt əvvəl budur kim, yanəsən.

Aşınayı bilməmiş sən, ey bilişdən yad olan,
Mərifətdən dəm urarsan, neyləyim biganəsən.

Canların cananı sənsən, ey cahanın sərvəri,
Doğrusu pakizə kövhər, nazənin cananəsən.

Qəmzəsindən fitnələr durdu, oyandı uyxudan,
Sən bu uyxudan qaçan, ey bixəbər, oyanəsən?

Ey Süleyman məntiqindən quş dilin ögrənməyən,
Divə uymuşsan, anunçün tabei-əfsanəsən.

Gəl ənəlhəq sırrini meyxanəvü meydən eşit,
Ey düşən inkarə niçün münkiri-meyxanəsən?

Ey Nəsimi, şol xumari gözləri fəttan kimi,
Daim əsrüksən, məgər kim, nərgisi-məstanəsən?

* * *

Külli məkanın gövhəri, gövhəri-kanmışan, nəsən?
Uş bu süfati-hüsnilə canü cəhanmişan, nəsən?

Ərşlə fərşü kafü nun səndədir, ey mələk, bu gün,
Kimsə bu sırrə irmədi şərhü bəyanmışan, nəsən?

Kövnü məkanə baxmazam, çün səni buldum, ey sənəm,
İki cahan içində sən kövnü məkanmışan, nəsən?

Musa kimi didarını gördü əzəldə gözlərim,
Yaxma məni bu narə gəl, şəmi-zəbanmışan, nəsən?

Dəhri-zaman içində heç bulmadı kimsə bir dəxi
Sənciləyin, bu lütf ilə dəhri-zamanmışan, nəsən?

Səndə bulundu, gövhərin mədəni sənsən, ey sənəm,
Uş bu cahan içində sən gənci-nihanmışan, nəsən?

Qaşların ilə kirpigin qəsd edər üstə canımə,
Bağrımı dəldi navəkin, tirü kəmanmişan, nəsən?

Boyunu tubaya sənin nisbət edən nə dil ola,
Uş bu qərar ilə əcəb sərvi-rəvanmışan, nəsən?

Düşdü Nəsimi eşqinə sayruvü xəstə neyləsin,
Kəndi həyatı kəndüdən cismi-rəvanmişan, nəsən?

* * *

Ey könül, şad ol kim, ol məhbubi-zibadir gələn,
Mehr ilə can verdigim, mahi-dilaradır gələn.

Doldu könlüm Kəbəsi nuri-səfa ilə yəqin,
Hüsni Yusif, xülvəti Əhməd, nitqi İsadır gələn.

Necə getməsin başımdan əql, könlümdən qərar,
Gözləri nərgis, ləbi ləli-müsəffadır gələn.

Ellər uyur gecələr, mən sübhədək ah eylərəm;
Həmdülillah kim, bu gün şol mahsimadır gələn.

Gül yanağıın üzrə o, səbülməsanı zülfədən,
Bilməzəm başıma ol dəmdən nə sevdadır gələn.

Der Nəsimini görənlər yollarına payimal,
Yenə ol şuridəvü sərməstü şeydadır gələn?

* * *

Dünya çün mürdardır, iğrən könül, mürdardən!
Gül degil dünya tikandır, nə umarsan xardən?

Dünyada bir yar vəfalı kimsənə görmüş degil,
Fariğ ol barı, nə hasıl şol vəfasız yardən?

Axirət darindən istə hər nə məqsudun ki, var,

Dünyanın miqdarı yoxdur, keç bu bimiqdardən?

Müddəi kövrü cəfasın həddən aşırıdı, vəli,
Yar əgər yarı qılırsa, qəm degil, əgyardən.

Çün Nəsimi zahidin halını bildi kim, nədir,
Meydən ikrah eyləməz, əafil degil xümmardən.

* * *

Qanı ol günlər ki, keçdi dilbəri-əyyar ilən,
Dilbəri kafirnəhadü gözləri xunxar ilən?

Louhəşəllah şol zaman yarım çıxa bimüddəi,
Hər zaman könlümü ala şəkkərin göftar ilən.

Ta məni təqdiri-yəzdan eylədi səndən cüda,
Didə giryən, sinə büryan, mən bu ahü zar ilən.

Bari həqqə, bir dəxi göstər mənə didarini,
Yoxsa kafir oluban bel bağlaram zünnar ilən.

Yar yolunda gər ölürsəm, həq bilir, qayıtmazam,
Qorxuram məndən dönübən yar ola əgyar ilən.

Ey pəripeykər, sənin eşqin mana olsun həram,
Gər dəxi söhbət dutarsam sənsizin dəyyar ilən.

Ey Nəsimi, sən fələkin gərdişindən qəm yemə.
Şadlıq ənduhiləndir, həm qızıl gül xar ilən.

Düşmüşəm biyar, ilahi, kimsə biyar olmasın!
Kimsənin həl bu rəsmə müşküli-zar olmasın!

Cənnətin nazü nəimi, dilbərin didarıdır,
Hürü rizvani mana bivəsli-dildar olmasın!

Tamu odundan acıdır nari-hicrin aşiqə,
Kimsənin canında səndən, yarəb, ol nar olmasın!

Hər kimin məqsudu səndən qeyri didar olmadı,
Ta əbəd həqdən nəsibi qeyri didar olmasın!

Aşıqin bağı, gülü, gülzarı yarın üzüdür,
Varıkən yarın cəmali, özgə gülzar olmasın!

Olmuşam şol çeşmi-bimarın fəraqindən səqim,
Kimsə şol bimarə məndən özgə bimar olmasın!

Aşıqin mişki-tətari zülfə-yarın buyidir,
Oda yansın nafeyi-Çin mişkü tatar olmasın!

Kim ki, bazar etmədi zülfündə yüz min can ilə,
Ta əbəd vəslilə anın hic bazar olmasın!

Kəşfi-əsrarindən anın yanaram, səbr eylərəm,
Deməzəm əgyarə ta kim, kəşfi-əsrar olmasın!

Bağrımı yandırıcı hicrin xarı, ey cənnət güli,
Bülbülün bağrında güldən hərgiz ol xar olmasın!

Kim ki, bidar olmadı eşqində hər şəb ta səhər,
Ol yalançı müddəinin bəxti bidar olmasın!

Canfaza ləlin meyindən firqət ayırdı məni,
Yarəb, ol pakizə meydən kimsə huşyar olmasın!

Tutmuşam mehrinlə peyman, qılımişam hüsнünlə əhd,
Mehri-eşqin ləmyəzəl biəhdü iqrar olmasın!

Ey Nəsimi, kim ki, saf olmaz zəri-xalis kimi,
Dilbərin eşqində safi həmçü dinar olmasın!

* * *

Şəha, könlün həmişə biqəm olsun,
Əlində daima cami-Cəm olsun.

Gülü lalə camalından xəcildir,
Üzün yazı həmişə xürrəm olsun.

Sana eyşü nişatü kamirani,
Həsudun dərdi çox, ömrü kəm olsun.

Dəfü cəngü ciğanə nayü tənbur,
Düzülsün daima zilü bəm olsun.

Səni sevənlərə eyşü tamaşa,
Səni sevməyənə qəm həmdəm olsun.

Məni gər covri-hüsünən öldürürsə,

Sənin ömrün tənabı möhkəm olsun.

Rəqib məndən sorar nəndir sənin yar
– Əzizimdir, ümidimdir, nəm olsun?

Gətir ol badəni çün həmdəm olduq,
İçəlim takım, ol sübhi-dəm olsun.

Nəsimi xəstədil hicrindən öldü,
Qoy ol biçarəni ta məhrəm olsun.

* * *

Alınə vermişəm könül, ali çox alə düşməsin,
Yanağının qızıl gülü üstünə calə düşməsin.

Zülfü uzun qəsidədir, kimsə irəməz ucuna,
Fikri xəta, dili qısa qıylı ilə qalə düşməsin.

Kirpiginin əsiriyəm şol ala gözlü fitnənin,
Kimsə anın xəyalının alına alə düşməsin.

Saçı qarasının qəmin ol nə bilir ki, çəkmədi,
Sirr bilənə yetər bu söz,anca sualə düşməsin.

Münkisin əgri gözləri üzünə baxmasın anın,
Kəmnəzərin yavuz gözü hüsni-cəmalə düşməsin.

Eşqilə çünki gəlmışəm aləmə, qoymazam anı,
Tərkini ur deyən mana cürmü vəbalə düşməsin.

Xəlvəti-ərbəin ilə kimsə irişmədi həqqə,
Zöhdü səlahə meyl edən fikri-məhalə düşməsin.

Hüsndə həqq anın kimi bir dəxi can yaratmadı,
Huriyə bənzədən anı vəhmü xəyalə düşməsin.

Düşdü kəməndi-zülfünə könlü Nəsiminin, necə
Canı bu rəsmə yanmasın, kimsə bu halə düşməsin.

* * *

Kim dilərsə görməyə təhqiq rəhman surətin,
Gəlsin ol görsün yəqin canan ilə can surətin.

Münkir olma bu sözə, varub kəlamüllahda gör,
Əhsəni-təqvim ilə göstərdi rəhman surətin.

Mən-ərəfna hökmilə öz nəfsini gər bilməsən,
Həq bilir səndən ayırmaz kimsə heyvan surətin.

Küntə kənz əsrarı məxfi qalmasın deyib, fəqih,
Verdi uş adəm libasında sana can surətin.

Taki əmrullah qılıncı boynuna düşmək üçün,
Zahidi gör kim, örünmüşdür müsəlman surətin.

Daima çünki Nəsimi həq görür lareybə fih,
Dilbəri üzündə, billah, gördü rəhman surətin.

* * *

Surətin nəqşini yazdı dedi rəbbül-aləmin.
Hazihi cənnati ədni fədxuluha xalidin.

Gözünə vənnəcmü yazdı, qaşına vənnaziat
Alnına nəsrün minallah, görünür eynül-yəqin.

Sidreyi-tuba boyundur, sərvü həqqin həqqinə,
Üzünə vəşşəms gəldi, saçına həblülmətin.

Şəninə əlhəmdü-lillah gəldi həqdən beyyinat,
Ləblərin yadına münzil oldu min mai-məin.

Gafi-nunun hər nə kim, gəldi vücudə zübdəsi,
Sabit oldu kim, ləbindir mühbitü ruhil-əmin.

Laşək oldu çün sən oldun qıbləgahi-aşıqan,
Vəscüdü əmrini həqdən bilməyənlər bəs ləin.

Ey Nəsimi, çün eşitdi bu Ütarid nəzmini,
Caməsin çak etdi ol dəm oda saldı dəftərin.

* * *

Gəlgil ki, nuri-didə cəmalindadir sənin.
Dövri-qəmərdə fitnə hilalindadir sənin.

Ağzin çü mim, zülfü qaşın nunü dal imiş.

Könlüm həmişə mim ilə dalındadır sənin.

Zülmət içində çeşmeyi-heyvan imiş ləbin,
Xızırın həyatı abi-zülalındadır sənin.

Afaqı dutdu işveyi-hüsün məlahəti,
Şol fitnədən ki, mərdümi-alındadır sənin.

Ta ruzi-həşr nuri-hidayətdir, ey sənəm,
Müşəfi-ləmyəzəl ki, cəmalındadır sənin.

Xəttin hesabını bilən əhli-kəlamə sor,
Şol ayətin ki, nöqteyi-xalındadır sənin.

İstər Nəsimi vəslini həqdən könül ilə,
Onun muradü kami vüsalındadır sənin.

* * *

Dönmüşəm qəmdən hilalə şol məhi-taban üçün,
Qılımişam qurban bu canı şol şəhi-xuban üçün.

Zülf dağıtmış rüx üzrə, örtər imani, məgər
Ruma gəlmış kafiri-Çin qarəti-iman üçün?

Gərçi ehsanı cəfadır yarına yarın müdam,
Daima şükr eylərəm şol daimül-ehsan üçün.

Gövhəri kanında buldu, hər ki buldu kövhəri,
Cövhəri ol, kövhəri bul, kövhəri hər kan üçün.

Düş mühiti-eşqə, istə lölöi-şəhvərini,
Canını dəryaya atma gövhəri-ümmən üçün.

Eşq meydanında hər kim olmadı İsfəndiyar,
Bəlkə Söhrab olmadı şol Rüstəmi-dəstan üçün,

Çün ləbin abi-həyatı hasıl oldu Xızrə tək,
Zülm ola zülmata varmaq çeşməyi-heyvan üçün.

Gərçi tökdü işvəsi şirin dodağın qanımı,
Şərilə kimdir soran yarğ uyi yüz min qan üçün.

Ey Nəsimi, Fəzli-həqdən çün qənisən, fariq ol.
Gör bu dövrəni, qayırmə gərdişi-dövran üçün.

* * *

Nuni-eynin vəhyinə həqdən işarətdir bu gün,
Leylətül-meracə zülfündən işarətdir bu gün.

Səlsəbilindən gəl, ey saqi, içir ariflərə,
Çünki bayram olduvü həcci-ziyarətdir bu gün.

Xubların iqlimini dutdu cəmalın hüsn ilə,
Ey əmiri xubların, dövri-əmarətdir bu gün.

Ey fəqih, endi səmadən arifə mai-təhur,
Ş übhədən arin ki, əyyami-təharətdir bu gün.

Ey verən yarın vüsalın künfəkanın varinə,
Gör ki, biindən necə külli xəsarətdir bu gün.

Vermişəm kövnü məkanı dilbərin dildarinə,
Şol ticarətdən ulu qanqı tacirətdir bu gün.

Kim ki, həqqin surətin üzündə zahir görmədi,
Adı yar önündə gözsüz, bibəsarətdir bu gün.

Zərqü təzvirin əsası oldu, ey zahid, xərab,
Eşqə memar ol ki, məmur ol imarətdir bu gün.

Həşrү nəşrin saəti gəldivü həm yovmülhesab,
Uyqudan oyan kim, ol gündən ibarətdir bu gün.

Yuca yerdən dəm uran şeyxü fəqihə gəl de kim,
Müddəinin hörməti həqdən həqarətdir bu gün.

Damunun narində, şəksiz, yanəsərdir ta əbəd,
Kim ki, eşqin atəşindənbihərarətdir bu gün.

Ey Nəsimi, həq Süleyman mülkünü verdi sana,
Hər sözün min Asəfi-sahibvəzarətdir bu gün.

* * *

Aləmi qıldı münəvvər şol üzü mahı görün,
Qüdrətullahdır, cəmali, qüdrətullahı görün!

Xubların şahı, əzəldən şol sənəmdir ta əbəd,

Dövləti-hüsni müxəlləd xublara şahı görün!

"Möminin miratı mömindir", dedi xeyrülbəşər,
Güzgüyi-safi dutun, güzgündə allahı görün!

Zahidin mətlubu cənnət, aşiqin məqsudi yar,
Rahi anın həqmidir ya aşiqin rahi görün!

Razimi faş etdi ahim, aləmə çaxdı məni,
Aşıqi risva qılan şol pərdədər ahı görün!

Xaki-dərgahından oldu hər bəsirətlü bəsir,
Ey nəzər əhli, gəlin, ol xaki-dərgahı görün!

Zülf ilə rüxsarını hər kimsə kim, gördü, dedi:
Ş am ilə bir yerdə cəm olmuş sehərgahı görün!

Piri-Kənanın əzizi, Misri-hüsünүn Yusifi,
Üzünə baxın, zənəxdanındakı çahı görün!

Gözləri, qaşı, rüxü, zülfü çəridir hüsünə,
Ləşkəri yəğ maçı şol fəttan şəhənşahı görün!

Əndərəfşan cədi-zülfün arzular könlüm, anın,
Ş ol uzun əndişəyə bu dəsti-kutahı görün!

Dilbərin yolunda xak oldu Nəsiminin adı,
Həqqə minnət, şol fəqirin həşmətü cahı görün!

* * *

Can həmişə ol günəş rüxsarə döndərmiş üzün,
Ş eş cəhətdən şol büti-əyyarə döndərmiş üzün.

Kəbədən döndərdi üzün kim ki,gördü üzünü,
Gör nə göyçək qibleyü divarə döndərmiş üzün.

Ba vücud ol kim, tökər qanını çeşmi-məst ilə,
Gecə-gündüz nərgisi-xunxarə döndərmiş üzün,

Aşıqin üzü həmişə dilbərə qarşı dönər,
Abidi gör kim, necə divarə döndərmiş üzün.

İncə zülfün bəndinə könlün dolaşmışdır, vəli,
Gahi-gah şol türreyi-tərrarə döndərmiş üzün.

Can quşunu uçuranda buldu iman hər kim ol,
Canü dildən ol pərirüxasarə döndərmiş üzün.

Ey Nəsimi, kainatın halına sən baxma kim,
Çünki canan daima dildarə döndərmiş üzün.

* * *

Ey ləbin abi-çeşmeyi-heyvan,
Tələtindən xəcil məhi-taban!

Qamətindən qiyamət oldu zihur
Eyyühənnas, əlləməl-Quran,

Həq kəlamı üzün bəyanıdır,
Ənzəruna bisurətir-rəhman!

Alimül-elm cümlə əşyasən,
Ma ləna qeyrəküm vəla dəyyan.

Zahirü batin, əvvəlü axır
Səndən ötrü zühuri-şərhü bəyan.

Zati-mütləqsən, ey xocəstəliqa,
Küntü kənzin bəyanı oldu əyan.

Küfrü iman süfati zülfü rüxün,
Bilməyən küfrü bilmədi iman.

Sirri-tövhidə irmədi münkir,
Adəmə səcdə qılmadı şeytan.

Həqqi bildi Nəsimi, həqq ilədir,
Həq bilənə nədir bu mülki-cahan.

* * *

Ləlindən axır, ey can, çeşməyi-abi-heyvan,
Gəl Xızra sor kim, içdi oldunu məstü heyran.

Səni bu hüsн ilə ey kim gördü yerdə, göydə,
Bu lütf ilə sənə can həqdən irişdi bürhan.

Vəslin həyatı gəldi, əyyami-vəsl irişdi,

Firqət vüsala döndü, getdi bu acı hicran.

Hüsnün təcəllisindən düşdü cahana şölə,
Ey pərtövi-xudayı, sənsən çü nurü iman.

Doğdu günəş camalın nuri cahan içində
Aləmdə şək deyil ki, sənsən çü mahi-taban.

Dünyavü üqba, ey can, hüsnünə valeh oldu,
Məşuqədən çü irdi həm lütf ilə, həm ehsan.

Səbūlməsani oxur hər dəm üzün günündə,
Hüsnündə öylə bil kim, aşkarə oldu Qur an.

Çün xubların əmiri sənsən, Nəsimi, imdi.
Sənsən cahan içində bu gün əmiri-xuban.

* * *

Bu can pərvanədir, yanır cəmalın şəmi tabından,
Könül darülqərar oldu pərişan zülfü tabından.

Həyatı Xızır ilə İsa bilir arif necə buldu,
Rümuzi-eşq ilə irdi dodağın eyni-abından.

Əcəb cimi, səadətdir kimə kim, pərdə rəf oldu.
Dü aləm doldu şovqündən, günəş çıxdı hicabından.

Münəccim, zahid inanmaz ki, sənsən əhsəni-təqvim,
Əzəldən ta əbəd oldu əyan hüsnün kitabından.

Üzün nuri şol atəşdir kim, anı bilmədi zahid,
Şəcərdən Musaya inni-inəllahdır xitabından.

Susuz, həm ac, yuxusuz bəriyyə çəkdirir hüsnün,
Girəm Beytül-həram içrə, qılım ta səcdə babından.

Məni şol müddəi sanır irağ əm yəni tapundan,
Zəhi cahil ki, qəflətdən oyanmaz qaldı xabından.

Nəsimi necə vəsf etsin ki, hüsnün binəhayətdir,
Tutuldu dili əflakın, sual etdim, cavabından.

Bir əllidir iki yüz beş ki, qırq on yeddi hərf oldu
Bu ismi zikr edən bil kim, yanılmadı cavabından.

* * *

Dəmi-İsa gəlir dodağından.
Ay kimi nur axar yanağından.

Zülfünün teyləsanı şol gecədir
Ki, günəş nur alır çıraqından.

Yanəsərdir bu dağ ü həsrət ilə
Kim ki, yanmaz bu eşq dağından.

Qaməti şol şəcər degil ki, yana
Hər kişinin çıraqı yağından.

Eşq əlindən dolu əyaq içərəm,
Həm budur umduğum əyağından.

Sağ a dəyəsirdi solunu həqqa,
Solunu kim ki, bildi sağından.

Gəldi Musayə "ləntərani" cavab,
Ərini vəxti Tur dağından.

Can nə quşdur ki, qurtula deyəsən
Ənbərin zülfünün duzağından.

Gözlərinin qarası, həm ağı,
Fərq edilməz qarası ağından.

Zülfünün xoşnəfəs Nəsimi kimi
Gəlmədi bir qübar ayağından.

* * *

Bu türfə şəmi gör ki, axar şəkər dodağından,
Əcəb ki, münfəil olmaz qəmər yanağından!

Bənövşə zülfünə batıl təşəbbüh etdi özün,
Səba çıxar bu xəyalı anın dəmağından!

Həmişə sərvi-səhinin budağı bibər olur,
Görün bu sərvi ki, susən bitər budağından.

Zəmanə zülfü rüxündən bəlayə saldı məni,

Həm ol zaman ki, seçildi qarası ağından.

Qəriğ i-bəhri-qəm etdi məni bu şivə ilə,
Gəlir təfərrük edər hər zaman qıraqından,

Əgər ayağına düşmək məcalim olsaydı,
Dəxi götürməz idim baş anın ayağından.

Zəmanə çeşmi-çıraqı, Nəsimi, yarındır,
Gətür çıraqını yandır anın çıraqından.

* * *

Təcəlli dutdu afaqi cəmalın şəmi-tabından,
Məgər kim, tələtin ayı əyan oldu niqabından,

Nə huri çöhrəsən, saqi, mütəhhər cismi-ruhani
Ki, can sərməstü dəng oldu ləbi-ləlin şərabından.

Məgər əşratı-saətdir qaşınla kirpigin, zülfün
Ki, heyran oldu hasiblər bu Quranın hesabından.

İtabı şöylə şirindir dodağın işvə vəqtində
Ki, aşiq can yağar sanur anın nazü itabından.

Cəmalın müşhəfi, yarəb, nə göydən münzil oldu kim,
İki hərf oldu kafü nun anın hüsn kitabından.

Gözün dövrani-aləmdən götürdü zöhdü təqvayı,
Məgər axır zaman oldu, oyandı fitnə xabından.

"Hüvəl-lahüs-səməd" söylər xətin, əlhəmdülillah kim,
Üzündən pərdə rəf oldu, günəş çıxdı hicabından.

Cələna sabit oldu kim, dodağın vəsfini söylər
Kim, oldu külli-şeyün heyy dodağın eyni-abindən.

Açıldı zülfü xalindən mana iman-din babi,
Bu hərfü nöqtəyi gör kim, nələr fəth olu babından,

Əgərçi zikr təsbihin səvabı çoxdur, ey zahid,
Mən onu eşqə dəşirdim, anın keçdim səvabından.

Nəsimi çün vüsalindən irişdi cənnətü hurə,
Nə məhşərdən hesab eylər, nə damunun əzabından.

* * *

Cani-aləmsən, əya siminzənəx, əbrukəman
Kim, cəmalın müşhəfindən könlüm oldu səbəxan.

Nuri-çeşmi-əhli-dilsən, ya həyati-cavidan,
Ya kəlami-natiq, ey şahi-cəhani-laməkan.

Surətin cənnət, ləbin kövsər, sözün abi-həyat,
Hər kim içdi ol şərabı oldu heyyi-cavidan.

Surətin ayinəsində həqqi zahir görməyən,
Cahili-bəlhüm-əzəldir ol ləini-bizəban.

Əhsəni-surətmisən ya məzhəri-Fəzli-ilah
Kim, cəmali-hüsünənə pirü cəvandır canfəşan.

Vasil olan ol həbibə buldu vəsli-daimun
Aşıqü-məşuq birdür, gör kəmali-aşıqan.

Ta cəmalın müşhəfin gördü Nəsimi, ey nigar,
Xalü xəttün sərrini əz Fəzli-haqqı qıldı əyan.

* * *

Nə hüsн olur ki, yayılmış bunca hüsniyat andan
Nə surətdir ki, oxurlar bu ismi eyni-zat andan.

Zəhi pakizə gövhər kim, nə hüsнü xəttü xal olmuş
Səkiz cənnət əyan oldu bu səbi sünbülat andan.

Qaşun nun vəl-qələm, qəddin təbarək əhsən, ey dilbər
Mübarək nüsxədir vəchin oxur vənnaziat andan.

Üzün eydinə ta irdim səyami-hicr məhv oldu,
Yenə əyyami vəsl oldu, tükəndi hicriyat andan.

Camalın xubluğ u qəsri-fələkdən öylə əladır,
Əgər bir gün güzar etsə, mələk tökər qanat andan.

Hər an sufi ki, bu hüsнə ibadət qılmadı candan
Özünü lənətə bandır, namazın oda at andan.

Nəsimi, gəl sücud eylə bə-vəchüllahə ki, həqdir

Anın şənində gəlmışdır bu munca vəscüdat andan

* * *

Ol pəripeykər ki, tacı-səltənət başındadır,
Çinü Maçını müsəxxər eyləmək başındadır.

Tutiyayı-çeşmi-binadır ayağı torpağı,-
Səcdəgahi-arifan ol qövzinin qasındadır.

Bu qəmər dövründə hərgiz görməsin şahimzəval,
Üç otuz on yaşı olsun, on iki yaşındadır.

Sehr ilə eylər imamət gözləri aşiqlərə,
Qibleyi-azadələr həm çəşm, həm qasındadır.

Şərbəti-abı şərabü ahü dərdü xuni-dil,
Ey Nəsimi, bılhəqiqət, aşiqin aşındadır.

* * *

Ta kim, ol məhbubi-dilin ləli cami-badədir,
Rəhni-meyxanə həzarən xırqəvü səccadədir.

Əzmi-bustan eylədi ol qaməti şümsəd şad,
Sərvi-azadəyi gör kim, qayğ udan azadədir.
Adını gördüm yazılmış şol təhəyyürnamədə,
Didə heyran şol hümayun xətt hüsni-adədir.

Kim ola xurşidi-taban dəviyi-hüsн eyləyə,
Zərrədən kəmtər yolunda sübhü şam üftadədir.

Hər zaman bağ lar xəyalın sibi-qəbqəb nəqşini,
Qeyri-nəqş-i-hüsni-dilbər lövhi-xatir sadədir.

İstərəm ləli-ləbindən şərbəti mən xəstədil.
Dadımı hər kim eşitsə, deyə kim, dildadədir?

Vəslini qıldı Nəsimi arzu, bu əqli gör,
Sən gədayi-binəvasan, ol şəhü şəhzadədir.

* * *

Yarü dilbər səndən ayrı kim dedi aləmdə var?
Qanı səndən özgə dilbər, qanı səndən özgə yar?

Ey gülər gülgün yanağın cənnətin xəndan gülü,
Gəl ki, anın firqətindən bağ rımı yandırıcı xar!

Çıxdı məğribdən günəş kəşf etdi eşqin rəmzini,
Pərdəsi açıldı husnun dilbər oldu aşikar.

Çün mana eşqin təriqidir sirati-müstəqim,
Doğrudur həqdən təriqim, neylər əğyar anda yar?

Zağ ilə bir yerdə tuti gərçi barışmaz, vəli,
Alamaz təqdir əlindən kimsə, ey yar, ixtiyar.

Din ilə imanidir əhdə əmanət aşiqin,

Kimdə kim, yoxdur əmanət bil kim oldur əhli-nar.

Aşıqin memarı həqdir, yapar anın batinin,
Ey evin həqdən yapılmış, sənsən əhli-etibar!

Dövləti-didarə bidar uğrar, ey gerçək mühibb,
Gözləri açıq gərəkdir aşiqin leylü nəhar.

Gərci ağı udur fəraqin şərbəti aşıqlərə,
Eyləməz vəslin şərabi içənə ol ağı kar.

Mərifət kəsb eylə, ləhvü ləbə məşğul olma kim,
Gör nə surət göstərir hər dəm oyuncu ruzigar.

Çün bəqasızdır cahanın malü mülkü neməti,
Dövləti-Mənsurə yapış, istə ömri-payidar.

Eşq əlindən gəl şərabi-səlsəbilü gövsər iç,
Keç bu meydən kim, çəkərsən ertə rəncindən xumar.

Gül fəraqindən gəl, ey bülbül, səbur ol, ağılama!
Qış keçər, xəndan olar gülşən, gələr fəsli-bahar.

Doğru söz doğrar həsudin bağrını şol mənidən,
Münkirə oldu Nəsiminin kəlamı zülficar.

* * *

Aləmdə bu gün sənciləyi yar kimin var?
Gər var desən, yox deməzəm, var, kimin var?

Dildari-məcazi bulunur aşiqə yüz min,
Bənzər sana təhqiqdə dildar kimin var?

Tatarə saçın tozunu tüccar ilə göndər,
Ta kim, bilələr nafeyi-tatar kimin var.

Ey buncuğ u dürdanə sanan, gəvhərini bil,
Ta kim biləsən lölöi-şəhvar kimin var?

Əyyar kimi türəsi məndən könül aldı,
Ş ol türə kimi dilbəri-əyyar kimin var?

Məhbub qəmər üzlü, boyu sidrə ögüsdür,
Yanaqları gül, ləli şəkərbar kimin var?

Eşqin qəminə eyləmişəm könlümü məxzən,
Bir mənciləyin "Məxzəni-əsrar" kimin var?

Gərçi gecəsi "Mətləül-ənvar"dır anın,
Zülfə kimi bir "Mətləül-ənvar" kimin var?

Ey nisbət edən üzünü gülzar ilə bağ ə,
Üzü tək anın gülşənə gülzar kimin var?

İsbat edərəm daim ənəlhəqqimi həqdən,
Bir mənciləyin aşiqi-bərdar kimin var?

Can ilə cahan yarə fəda qıldı Nəsimi,
Anın kimi bir yarı-vəfadər kimin var?

* * *

Cəmalın pərtövi-nuri-xudadır.
Yolunda aşiqin canı fədadır.

Ləbi-ləlin müsəffa şərbətindən,
Bu məcruh könlümə, cana, dəvadır.

Yaxıldım eşqinə manəndi-Məcnun
Xəyalın eynimə Leylinümadır.

Necə Fərhadvəş könlüm alıbsan
Ki, Şirin tək cəmalın dilrübədir.

Nəsimi can fəda qıldı nigarə.
Dəmadəm eşq ilə işi səfadır.

* * *

Uyumaz fəraqindən gözüm yaş tökərə qan axıdar,
Ləlin qəmindən dəmbədəm yaqtü mərcan axıdar.

Yandırıcı şövqün canımı, dəldi fəraqın bağrımı,
Eşqin bələsi başıma gör kim, nə tufan axıdar.

Nitqindən oldum çün diri, eynəl-yəqin oldu bu kim,
Ləlindürür ol İsa kim, ağızın açar can axıdar.

Gəlgil unutma yarını, halın gör anın, sor anı,

Ş övqündən, ey dürdanə, gör gözdən nə ümman axıdar.

Ş ol incü surətli dişin gəlmış xəyalı eynimə,
Ağ zımdan əsdafi anın lölöi-qəltən axıdar.

Dürdündən, ey huriliqa, məstanə sun safi şəfa
Kim, şərbətindən hər nəfəs min dərdə dərman axıdar.

Nuhun gəmisin istə kim, yetişdi tufan qopmağa,
Seylabi-şövqü şöylə kim, bu çeşmi-giryan axıdar.

Mişkin saçın çövkanına çün başımı top etmişəm,
Eşqin bəlasından yenə ol topu çövkan axıdar.

Ləli-ləbin təfsirini söylər Nəsimi canlara,
Ş ol rəsm ilən kim, sanasan Xızr abi-heyvan axıdar.

* * *

Afitabın tələtindən mahi-taban ru tutar.
Çini-zülfündən Xətada nafeyi-ahu tutar.

Bilmənəm hurimisən, yoxsa məlaik, ya pəri,
Kim ki, gördü ay üzün şərməndə oldu xu tutar.

Bər-kənari-çeşmimə basğı il qədəm, ey sərvinaz,
Sərvə adətdir ki, məskən bər-kənari-cu tutar.

Görmüşəm hər qanda kim, aslan qılır ahu şikar,
Mən əcaib qalmışam aslanları ahu tutar.

Çeşmimə dedim fəraqından anın çox aqlama,
Nagəhan tufan qopar, mülki-cəhanı su tutar.

Mərg aman versə, əlindən qoyma dilbər damənin,
Tutmasan bilgil əcəl ol xud səni niku tutar.

Qeyrət iltur mən ki, hindu bərgi-nəsrin yastənur.
Xublara adət nədən lələ müdam hindu tutar.

Müshəf açdım, falıma gəldi cəmalın ayəti,
Əhli-tövhidin kəlamı falımı niku tutar.

Ləblərinin şərbətindən bir qədəh sun, saqiyə.
Ləlini içdi Nəsimi hər zaman bir ku tutar.

* * *

Səhərdə gül üzün şaha, çü gülşəndə gülab oynar,
Anı görüb səfasından fələkdə afitab oynar.

Əcəb zati-mütəhhərsən, nəzirin yoxdur, ey dilbər,
Vücludun nuri bərqindən camalında niqab oynar.

Çü gördü qəbqəbin eynim, dedi görün tamaşayı
Ki, ləlin hoqqə altında müəlləq durmuş ab oynar.

Qurulmuş məclisi-şahi, çalınır çəngü ney, qanun!
Tərənnümlər qılır mütrüb, ara yerdə şərab oynar,

Fələk tərsinə dövr eylər, məgər axır zaman oldu,
Qəfəsdə tutiyü qumru, çəmənlərdə őürab oynar.

Fərəhdən cümlə üşşaqın fəğanı göylərə ağdı,
Həsəddən zahidi-xüşkin qabağında xunab oynar.

Nəsimi uş bu ənvarın şuaından münəvvərdir,
Kitabü nərdü şətrəncü odü yel, su, türab oynar.

* * *

Şəha, könlümdə daim bir həvəs var,
Soram şəkər dodağından məgəsvar.

Sənin gülgün yanağıın həsrətindən
Axar çeşmim yaşı həm çün Ərəsvar.

Gəl ey ömri-əzizimdən əzizim
Ki, sənsiz keçədür ömrüm əbəsvar.

Qənim olsun mana Fürqanü İncil,
Əgər könlümdə səndən özgə kəs var.

Qulağıma gəlir hər gecə ta sübh
Rəqiblərin ünü həm çün cərəsvar.

Sənin tərkini qılmaz bu Nəsimi,
Necə ki, bu qəfəsdə bir nəfəs var.

Üzün güldür, ləbin ləli-şəkərbar,
Gözün cadu, saçındır müşki-tatar,

Mən aşiq olmuşam şol xəttü xalə,
Əgər qanım tökərsən, əllərin var,

Mənəm yordan cüda, ol yar məndən,
İlahi, olmasın hiç kimsə biyar!

Ayağın torpağından tutiya tək,
Həzaran müştəri vardır xəridar.

Nəsimi halını sorgil, nigara,
Kəməndi-eşqinə olmuş giriftar.

* * *

Bir dəxi görmək cəmalın könlüm, ey can, arzular
Xəsteyi-dərdi-fəraqın dərdə dərman arzular.

Ey üzün cənnət, boyun tuba, sözün abi-həyat,
Qulluq etməklik tapunda hurü qılman arzular.

Gər səni arzularam, ey canü cananım, nola
Təşneyi-vəslin, nigara, abi-heyvan arzular.

Ta gülüstani-İrəm rüxsarını gördü gözüm,
Bülbüli-şeyda kimi, hər dəm gülüstan arzular.

Gördü tupu qəbqəbi-simin, çövkan zülfünü,
Tifli-ruhim neyləsin, ol tupü-çövkan arzular.

Könlümüz arzuladı gər vəsli-cananı, nola
Kim, yəqindir arzular dərviş. sultan arzular.

Bax axır xəstə Nəsiminin xəyali-xaminə,
Xatiri dərbəndi-zindan, huru qılman arzular.

* * *

Dildarə müştaq oldu can, anın cəmalın arzular,
Hicranə qatlanmaz könül,yarın vüsalın arzular.

Yandırıcı şövqün bağrımı, gör tabışindən kim, necə-
Canım susamışdır,ləbin abi-zülalın arzular.

Baxmaq gərəksən yaş ilə hər dəm gözün məsbahını,
Gər gözlərin gerçəkləyin anın xəyalın arzular.

Çərxin hilalü bədrinə könlüm qaçan baxmaq dilər,
Neçün ki, üzün bədrivü qaşın hilalın arzular.

Aşıqlərin azarinə gör kim necə bel bağlamış,
Şol bivəHa aşıqlərin neçün vəbalın arzular.

Çin naHəsindən bezdi can, ənbərdən usandı könül,
Hər sübhədəm şol dilbərin zülm ilə xalın arzular.

Yarəb, nə huri-çöhrədir şol mali-tabın üzlü kim,

Gördükcə anın üzünü, günəş zəvalın arzular.

Şəhdin hədisi həm şəkər xoş gəlməz ol müştaqə kim,,
Şol ruhi-qüdsün məntiqi şirin məqalın arzular.

Eşqində qurban olduğun istər həsimi, sor nədən,
Şol mənidən kim, dünyada hər şey kəmalin arzular.

* * *

Neylərəm mən bunda durub, çünki dildar andadır,
Sanma kim, anda dedigim Bursa ya Larandadır.

Neylərəm gülzara baxmaq çün bu yanmış könlümün,
Şol boyu sərvi-xüraman, üzü gülzar andadır.

Firqətin dərdi məni torpaq edərsə, ey səba,
Yarı qıl torpağım, ilət anda kim, yar andadır.

Can yanağın həsrətindən dəgməniz, olmaz cüda,
Qanda kim görsə güli-tər bülbüli-zar andadır.

Şol moğ olçin gözlərinlə çünki qapdın könlümü,
Çün bilirsən kim, nə gizli dürlü əsrar andadır.

Dərdimi artırma, lütf et, şərbətinlə, ey həkim,
Çün məni sayru qılan şol çeşmi-bimar andadır.

Dişlərin əksi Nəsiminin gözünə düşəli,
Bəhri-bəhreyn olduvü lölöi-şəhvar andadır.

Nə süni-paki-yəzdansan, a dilbər?
Müsəvvərsən, müənbərsən, münəvvər!

Saçındır zülməti-yəlda, şəbi-qədr,
Üzün novruzü eydü mahi-ənvər.

Təcəllidən ki, ta açdın niqabı,
Həbibin tələtidir mahi-xavər.

Bu xalü rüxmidir, ya mürğ-i-sevda
Ki, qonmuşdur miyani-vərdi-əhmər.

Vüsalın dilərəm şirin ləbindən,
Cavabım ver ki, qənd olsun mükərrər.

Çü cənnət tubisidir qamətin kim
Ki, qoymuş surəti-rəhmani bərsər.

Ş u kövhərdir bu gün heyrani- hüsənün
Ki, seyrangahıdır çərxi-müdəvvər.

Degil aydır bu söz həddin, Nəsimi.
Kəlamüllahi gör bu vəsfi söylər.

* * *

Görün ki, bəhri-məani nə qəsdi-can eylər,
Sifati-surəti-rəhmani xoş bəyan eylər.

Qaşın, gözün nəzəri, bil yəqin ki, həqdəndir

Həqin nəzərgəhi bilgil nə tərcüman eylər.

Təriqət ər dilər isən həqiqətə başla,
Həqə könül vericək eşq ona nişan eylər.

Bu gənci-vəhdətə gir gör sifati-ləmyəzəli
Ki, kafü nunə irişən özün əyan eylər.

Əyan gözün aça gör, yarı bigüman görgil
Ki, yarı göricigəz çox səna bəyan eylər.

Hədisi-eşqü məhəbbət vücud içində gəlir
Ki, nunu vəl-qələmin sırrını əyan eylər.

Gəl, ey Nəsimiyi sərgəştə, canı tərk eylə
Ki, can qəfəsdən uçar, əzmi-cavidan eylər.

* * *

Götür niqabını xəlqə görün, ey şəmsü qəmər,
Görüb utana ləbindən nəbatü şəhdü şəkər.

Gözünü nərgisə kimdir ki, bənzədir, yarəb,
O qafil bixəbər gör kim, necə qıldı nəzər.

Əbirü ənbər utandı camalını gördü,
Saçın xəyalına irməz məşami-badi-səhər.

Əzəl gündündə oxudum üzündə uş taha,
Bu rəmzi kim, anı heç kimsə verməmişdi xəbər.

Səni bu lütf ilə kimdir deyən ki, ey dilbər,
Bu surət ilə sana kim dedi ki, üstə bəşər.

Əzəldə düşdü camalın təcəllisi Turə,
Ey Musa, anı mana sor ki, yandı narə şəcər.

Həqqi bu rəsm ilə tanı, dəxi həqiqət bil,
Ki, həq ilə yerü göy dopdoludur bəhr ilə bər.

Hur ilə insü mələk bəndə oldu cümlə sana,
Bu hüsнə aşiq olmayanın adı oldu həcər.

Qələndər ilə təcrid, fəna-üçü birdir,
Nə qəm, bu üçünə aləm olursa zirü zəbər.

İrişdi möcüzü həqqin Nəsimiyə çənkim,
Anın içün ki, ana həq dedilər əhli-nəzər.

* * *

Boyundur sidrəvü tuba, dodağın abi-heyvandır,
Anın mahiyyəti-zövqün nə bilsin ol ki, heyvandır.

Üzün "inna-fətəhna"dır, təbarək şəninə münzəl,
Bu vəchi əhsəni-surət bilənlər əhli-ürfandır.

Xətin ümmül-kitabidir bəyani əhli-tövhidin,
Hürufi lövhi-məhfuzun müsəvvər şərhi-Fürqandır.

Rüxün gülzarına qarşı qızardı məğribin rəngi,
Tiluyi məşriqin rəngi nəsimi-ənbərəfşandır.

Hədisi gövhərəfşanın həqiqətdir nəhayətsiz,
Üquli əhli-ürfanın onun hərfində heyrandır.

Nəsimi çün səni gördü münəzzəh oldu aləmdən,
Gözündə surəti-rəhman, dilində zikri-sübhandır.

* * *

Mənim yarı-vəfadaram, gəl axır,
Mələk surətli dildaram, gəl axır.

Fəraqın canımı yaxdı beğ ayət,
Həbibim, munisim, yarım, gəl axır.

Mənəm bülbül kimi nalanü giryan,
Dodağı qönçə gülzaram, gəl axır.

Qaşın qarşısına canım bərabər,
Mənim tirü kamandaram, gəl axır.

Fəraqından qatı divanə oldum,
Kərəm qıl zülfü zünnarım, gəl axır.

Sənin tək görmədim bir gül cahanda,
Bənövşə, tazə ruzgarım, gəl axır.

Qərarım qalmadı, səbrim tükəndi,

Ləbü ləli şəkərbarım, gəl axır.

Nəsimi natəvandır çün qəmimdən,
Gəl, ey canım, gəl ey yarım, gəl axır.

* * *

Gətir, gətir, gətir ol kaseyi-rəvan pərvər,
Gətir, gətir, gətir ol çəngi bir nəva göstər.

Verim, verim, verim öz canımı mən ol yarə,
Öpüm, öpüm, öpüm ol ləli şəhndlə şəkkər.

Ləbin, ləbin, ləbinizdən əqiq oldu nab,
Dişin, dişin, dişinizdən bəhanəsiz gövhər.

Sözün, sözün, sözünüzdən əridi qəndü nəbat,
Qaşın, qaşın, qaşınızdan dü kirpiginlə cigər.

Məni, məni, məni qəmzən oxu bilə urdu,
Sənin, sənin, sənin ol cadu gözlərin yüksər.

Saçın, saçın, saçınızdan xətayı-mışk xəcil
Üzün, üzün, üzünüzdən tutuldu şəmsü qəmər.

Yəqin, yəqin ki, yəqindir Nəsimiyə, şəksiz,
Həbib, həbib, həbibdir dilində kim, söylər.

* * *

Sənin eşqindir, ey dilbər, mana həm mürşidü həm pir.
Nagəhan eşqinə düşdüm, nədir çarə, nədir tədbir?

Yatırkən dün gecə gördüm siyah zülfünü boynumda,
Oyandım dedim, ey dilbər, nədir bu rəmzimə təbir?

Divanə oldu dəli könül, saçın zəncirinə bağ la,
Mənim könlüm dəlisinə sənin zülfün teli zəncir.

Vücudum padişahisən, könül verdim, səni sevdim,
Sənə könül verən aşiq qaçan can eyləyə təqsir?

Nəsimi, namusü arı əgər aşiq isən tərk et,
Aşıqlər boynuna biçmiş məlamət donunu təqdir.

* * *

Üzünü surəti-rəhman oxurlar,
Xəttini sünbüli-reyhan oxurlar.

Əlif tək cövhəri-yekta boyundur,
Dodağın çəşmeyi-heyvan oxurlar.

Boyun Tuba dedilər əhli-məni,
Belin incə, ləbin mərcan oxurlar.

Əzəldən çün üzündür Misri-came,
Üzünü sərbəsər Quran oxurlar.

Üzün bağında bülbül, tuti,qumri,
Həzaran suz ilə dəstan oxurlar.

Üzün nuruna hər kim oldu münkir,
Ana lənət, adın şeytan oxurlar.

Bu gün çün hüsnünüzü yad edənlər,
Üzün şəmsü məhi-taban oxurlar.

Nə hikmətdir, əya, ey hüsnü ziba,
Səni aləmlərə sultan oxurlar?

Fəda qıl canını sən, ey Nəsimi
Ki, canı yar üçün qurban oxurlar.

* * *

Dutdu gülzari-cəhani əbri-gövhərbar bar.
Bar-darəd əbri-neysan yüz şəqayıqvar var.

Var, nəzər qıl, gör nədir əz qüdrəti-səbbağ bağ.
Bağ içində yanadır hər güşədə gülnar nar.

Nari-gül yandırdı bülbülni ki, qəmpərvərd vard
Vərd üçün daim dolanır guşeyi-gülzar var.

Zarzuyi-lalə sərv azad olur piruz ruz.
Ruzü şəb gülşəndə dutmaz cüz gül əz dəyyar yar.

Yar əgər zülfün çəkərsə gər dərəү badam dam

Damə duşqi sünbül olğı nafeyi-tatar tar.

Tarını çeşmi-şəqayıqgirü tərfi-cuy cuy
Cuyi-can pürabi-eyş et çün macalın bar bar.

Barha ayıtdım Nəsimi, qılma əz bidad dad
Dad ilə könlün dola çün ləli-gövhərbar bar.

* * *

Olmaya məstanə eynin tək, şəha, məkkar kar,
Karima qoymaz məni hər bab ilə əgyar yar.

Yarı əhdində vəfali istəgil, ey dust, dust,
Dust olanlar eyləsin aşiqinə naçar çar.

Çarə istərsən əgər sən daməni-dilgir gir,
Girü dəstəm cana, salma, ey üzü ənvar var,

Varmıdır nisbət sana bir türk dər Maçinü Çin
Çini-zülfünüz yenə əz nafeyi-tatar tar.

Tar zülfün aşiqin ruzin qılır şəbrəng rəng,
Rəngi-ali zərd olur həm, ey üzü gülzar zar.

Zardır hüsnündən ötrü ba ləbi-gülgün gün,
Gün ötər xürrəm dutar ki, nərgisi-xunxar xar.

Xarzəş ba hər kəsi sən güldən ötrü tizi tiz
Tiz Nəsimi cisminin sən yargusunu yar, yar.

Firqət içində yürəgim gör ki, nə parə-parədir,
Bağrımı gör bu qüssədən kim, necə yarə-yarədir.

Qəmdə yanın bu aşiqə lütfi-inayət eyləgil,
Ey büt, əgərçi yürəgin mərmərү səngi-xarədir.

Ləli-ləbin hədisini eşidəlidən, ey sənəm,
Səcdə edər mələk kimi, səcdəsi qüdsi-narədir.

Mən nə təriqü vəch ilə kövrü-cəfadən usanım,
Çünki həmişə yarımin kövrü cəfası yarədir.

Yaralı eylədi məni cürəsi ağulu qəmin,
Yaralı qoyma yarını, dərdinə gör nə çarədir?

Nazü itab işvəsi yaxdı məni fəraqılə,
Daim onunla aşiqin işi bu rəsmü karədir.

Ayü günü nə vəch ilə üzünə nisbət eyləyim,
Hüsni-rüxün qatında çün ay ilə gün sitarədir.

Zərqü riyavü sufilik zərrəcə assi eyləməz
Ş ol kişiyyə ki, rəğbəti ol meyi-bixümarədir.

Hüsнünə aşiq eylədi canımı yandırar qəmin,
Gör ki, nə fitnələr qılır ol ki, bu hüsni-yarədir.

Zövrəqimi məhəbbətin dənizinə buraxmışam,
Gəl çək anı kənarə kim, meyli anın kənarədir.

Zülfü tozundan oldu çün canü təni Nəsiminin,
Əslinə qarışur yenə, ricəti şol qübarədir.

* * *

Təaləllah ki, sünindən sənin tək xoş cəmal eylər,
Yenə bədr ayın üstündə qara qaşlar hilal eylər.

Zəhi nəqqaşı-surətgər ki, bir qətrə məni sudan
Nə göyçək hüsni-canpərvər, nə ziba xəttü xal eylər.

Üzü eyni-inayətdir şəhimin səminə degil:
Ki, neçün zülfünün cimi əlif qəddimi dal eylər?

Xəlayiqlər xəyal eylər ki, hüsnün Yusifə bənzər,
Əzizim, yeydürüür, billah, bu el yanlış xəyal eylər.

Məlalət çəkməzəm hərgiz ki, hicran bərkəmal olsa.
Hər an nəsnə kəmal olsa, fələk anı zəval eylər.

Yar ilə xəstə könlümün əcaib haləti vardır.
Və leykən müddəi bilməz, bizimlə qılı qal eylər.

Nəsimi yar hicrindən ümid üzməz vüsalından
Ki, tanrı aqibət bir gün bu hicranı vüsal eylər.

* * *

Camalın əksi, ey dilbər, nəyə kim düşdü al eylər,

Anın qövsi-qüzeh qaşı bu bədr ayı hilal eylər.

Sənin ol cadu gözündən həzər kim qılmasın, şaha
Ki, hər bir baxışı yüz min füsunu məkrü al eylər.

Xəyalın hər gecə ta sübh gətirməz gözümə uyqu,
Fəraig in bağ rımı qəmdən əritdi çün hilal eylər.

Çün ol kirpiklərin zəxmi baş edər bağ rımı hər dəm
Ki, bağ rım qani hər saat gözümni malamal eylər.

Bu kövrü kim, edərsən sən Nəsimiyə, bu gün, cana,
Səni tərk eyləməz neyçün cəfalər ittisal eylər.

* * *

Səfavü zövqi-dünyayə, könül, aldanma, al eylər,
Səni salar bu sevdayə, özü qeyri xəyal eylər.

Əgər beş gündə bu dövran sənə əl versə, ey aqil,
Ki, şadlıq göstərər bir dəm, dönər yüz min məlal eylər

Yığınca munca əsbabı yeri, sən bir kəmal istə,
Əcəl yeli əsər bir gün ana çox-çox zəval eylər.

Əgər aşiq isən tərk et, nedərsən munca əsbabı,
Olar ki, eşqə qərq oldu qaçan sevdayı-mal eylər.

Günəş dutuldu dedilər nəzər qıldırm cəmalına
Üzünə zülfür düşmüş, bu el yanlış xəyal eylər.

Yığ ib yedirməyən kişi sinində mar olur malı
Saqi, söz ki, assi varsa boynunda vəbal eylər.

Nəsimi xəstəyə sənsiz Süleyman mülkünü versən,
Ol anı bir çöpə saymaz, təmənnayı-vüsəl eylər.

* * *

"Ş ahidi-laşərikə ləh" şol sənəmin cəmalidir,
"Leysəkəmislihü" anın nun ilə mimü dalidir.

Çöhrəsi gərçi nur ilə kəşfi-hicabi-vəch edər,
Vəchə işarət eyləyən ol qəmərin hilalidir.

Gərçi hər ayda bir gecə ayə kəmal irir, vəli
Yüz qəmər ırməz anda kim, ol qəmərin kəmalidir.

Surəti gərçi hüsn ilə cuşə gətirdi aləmi,
Fitnəyi qoparan anın qaş ilə zülfü xalidir.

Axirətin nəiminə olma həris və baxma kim,
Hur ilə cənnətü liqa cümlə anın vüsəlidir.

Mehri-rüxün nə vəch ilə qabil ola zəvalə kim,
Vəsfı-cəmalin, ey günəş, ayəti-bizəvalidir.

"Ş übhəyi-laşərikə ləh" ta biləsən ki, məndə yox,
Güzgütə baxü güzgündə gör ki, nəyin misalidir.

Vəslə qənaəet etmişəm dünyavü axirət sana,
Aşıqə şol müşahidə neməti-layəzalidir.

Ş ükr edərəm ilahimə hər nəfəs, ey Nəsimi kim,
Əhli-kəmalə məntiqin rəhməti-zülçəlalidir.

* * *

Mətləi-hüsнün, ey sənəm, məzhəri-layəzalidir,
Cümleyi-kainat onun pərtövinin zülalidir.

Baxdı cahən bir nəzər "şahidi laşərikə-ləh
Çohreyi-qıldı vasitə mütləq onun vüsalidir.

Surətdə düzdü məniyi "leysəkəmislihü", dedi
Surəti məni eyləyən qüdrəti pürkəmalidir.

Cılvə qılıb cəmalini xublara höccət eylədi.
Sününə qıl müşahidə gör nə əyan cəmalidir.

Baxsa olur müayinə yüzünə bihicab anun,
Çöhrəsinin təfərrücü neməti-layəzalidir.

Axirətin mətainə müştəri olma, istəmə,
Hər nə ki, anda var isə cümlə bunun misalidir,

Ş ükri-ilahə eylərəm dəmbədəm, ey Nəsimi, kim,
Gör bu cəmali la tühəb rəhməti, zülçəlalidir.

Könlümdə mənim eşqi-cəmalın əzəlidir,
Şol nəsnə kim, oldu əzəli, ləmyəzəlidir.

Nəfsini biləndir ki, yəqin rəbbini bildi,
Həqdən bu məqamata irən bil ki, vəlidir.

Nəfsini bilən bil ki, həqiqi bildi həqiqət,
İñkarına bel bağlama kim, qövli-Əlidir.

Ey üzü turuş xəl kimi zahid, meyə sun kim,
Safi ləbinin dadlu şərabi əsəlidir.

Ey, yarını dünyayəvü üqbayə verən, gəl
Bul nəsnəyi dünyada ki, yarın bədəlidir.

Endirmədi baş "əhsəni-təqvim"ə əzazil,
Anı buraxan lənətə, anın cədəlidir.

İdrak edəməz surətini görməyən əma,
Şol məniyi kim, hüsnəni-cəmalində cəlidir.

Saf olmayan altun kimi mehrinlə cahanda
Şol üzüqara qəlb imiş, adı zəğ əlidir.

Ey yarə fəda eyləməyən canını aşiq,
Məşuqdən uy vermə ki, eşqin əməlidir.

Aşıqlarının qanına bandırıldı əlin dost,
Şol qanə girən daim anın simin əlidir.

Çün buldu Nəsimi əbədi ömr saçından,
Şol dirliyi neylər ki, zamani-əcəlidir.

* * *

Hüsnün, təbarəkallah, ənvari-ləmyəzəldir,
Üzün cahan içində bimislü bibədəldir.

Eşqin əsası, ey can, qabil degil zəvalə,
Neçin ki, mülki-hüsнün mülki-bilaxələldir.

Ey hikmətin rəisi, məlulü illəti qoy,
Əvvəl bu cövhəri bil kim, məbdəi-iləldir.

Cənnətdə gərçi həqdən balü mey oldu və də,
Ləlin gərək mana kim, həm meyü həm əsəldir.

Ey badeyi-səeqahüm ləli-ləbin şərabi,
İkrah edən bu meydən içdigi əkşi xəldir.

Mehrın odunda şol kim, pak olmadıvü xalis,
Qəlbi qəşidir anın, üzü qara zəğəldir.

Ey səndən ayru könlüm, vəhşi iki cahanda,
Eynin əcəb qəzalə, hüsнün əcəb qəzəldir.

Can ilə həm cahanı tərh etməyən bu yolda,
Dünyavü axırətdə bielmü biəməldir.

Sən canü cümlə aləm, işbah imiş məsəldə:

Cansız bədən dirilməz, gör kim, bu nə məsəldir.

Ənbərfəşan saçınla şol günü bulmuşam ki,
Aləmdə adı anın la-ibtida əzəldir.

Çün aləmin Nəsimi qurtuldu kəsrətindən,
Vəhdət kimi bəqası bimüddəti-əcəldir.

* * *

Üzün bədri cahanın danəsidir,
Yerü göy, ayü gün pərvanəsidir.

Cahanü dinü dil zülfünə, canım,
Əgər layiq düşər şükrənəsidir.

Üzündür "ayətəlkürsi" anıncün,
Kəlamüllah məhrəmxanəsidir.

Saçın zəncirinə düşdü bu könlüm,
Müsəlsəl zülfünün divanəsidir.

Qaşınla kirpigin, zülfünlə xalin,
Hərami gözlərin məstanəsidir.

Tutuşmuş eşq odu can ilə cismə,
Bu dərdi kimsə bilməz yanəsidir.

Üzündə abid olmuşdur Nəsimi,
Nəsiminin bu gün cana nəsidir.

Mehri-rüxün tabinə düşdü könül yanədir,
Şəmə düşən narinə yansa gərək, ya nədir?

Ey məhi-bədrin üzü mehri-rüxündən xəcil,
Şəminə gör canımı kim, necə pərvanədir?

Zülfü rüxün sərrini bilməyənə aydırıam:
Küfr ilə imanımız Kəbəvü bütxanədir.

Nəqş-i-xəyalın məni nəqş-i-xəyal eylədi,
Münkiri-eşqin gözü ikiligə yanədir.

Cami-səqahüm içər dilbər əlindən müdam
Kim ki, anın saqısı nərgisi-məstanədir.

Çünki vüsalınləyəm leylü nahar, ey sənəm,
Cami-Cəm uş məndədir mülki-Süleymanədir.

Ləli-ləbinlə gözün mey içirərlər mana,
Mən necə məst olmayıam, çün iki peymanədir?

Dünyəvü üqbayı mən vəslinə dəyişmişəm,
Assisinə min başım can ilə şükranədir.

Eşqi-rüxün məskəni xəlvətidir könlümün,
Gənci-həyatın yeri gör ki, nə viranədir.

Düşdü, Nəsimi, saçın həlqeyi-zəncirinə,
Düşməyən ol həlqəyə, gör ki, nə divanədir.

* * *

Ümmanə girən eşq ilə, dürdanəyə uğrar,
Şükrənə verən canın, cananəyə uğrar.

Yanmaqdən əgər qorxur isən şəmə yapışma.
Şol atəsi gör kim, necə pərvənəyə uğrar.

Mənsur kimi cuşə gələr, söylər ənəlhəq,
Hər aşiqi-sadiq ki, bu meyxanəyə uğrar.

Getməz dünü gün cami-şərabı nəzərindən
Hər kimsə ki, şol nərgisi-məstanəyə uğrar.

Təsbih ilə səccadəyi bir cürəyə satar,
Şol sufiyi-safi ki, bu peymanəyə uğrar.

Əfsanə satar aşiqə əfsun ilə vaiz,
Aşıq qaçan ol qıssəvü əfsanəyə uğrar?

Zəncir saçın şöylə dəli qıldı məni kim.
Əqlin itirər kim ki, bu divanəyə uğrar.

Girdi hərəmi-Kəbeyi-təhqiqə Nəsimi,
Hənnənə təvaf eylərү mənnənəyə uğrar.

* * *

Sərvin qatında sidrəvü Tuba rəvan olur,
Ləlin şərabi-kövsərin içən rəvan olur.

İsa ləbin vüsalinə irdivü buldu can,
Hər kim ki, bildi ləmyəzli cavidan olur.

Ey hurieynə bənzədən ol Əsəvi dəmi,
Huri qaçan bu lütf ilə şirinzəban olur?

Eşqin hədisini nə qədər canda gizlədim,
Sırr saxlamaz könül, bu səbəbdən əyan olur.

Hüsnün rüruzini nə mələk bildi, nə bəşər,
Hər dəgmə canvərdə qaçan bu bəyan olur?

Nitqin utandırır mələki şol zamanda kim,
Ləlin hədisə başları gövhərfəşan olur.

Mişkin saçınla can ilə sevdayə düşməyən,
Sərmayəsi xəsarətü sudi ziyan olur.

Yaşın niqab içində ki, hüsnündən, ey pəri,
Qopar fəğanü fitneyi-axırzaman olur.

Üzündə gərçi ayəti oldu otuz iki,
Hər birisi müvəhhidə yüz min nişan olur.

Hər kim ki, həqqi əhsəni-surətdə görmədi,
Həq ta əbəd anın nəzərindən nihan olur.

Vəslində zində oldu Nəsimi iləl-əbəd,
Abi-həyata vasil olan cavidan olur.

* * *

Surətin nəqşində könlüm, ey sənəm, heyran olur,
Bir nəzər görsəm cəmalın dərdimə dərman olur.

Kənzi-məxfidir sənin eşqin,yeri viran könül,
Ş ol cəhətdəndir, şəha, gəncin yeri viran olur.

Leylətül-qədr üstə zülfün, həq kitabidir üzün,
Qibləsi aşiqlərin bil, surəti-rəhman olur.

Cövrünü hər kimsə çəkdi lütf anındır bigüman,
Dilbərin kövrü cəfasi eşqinə ehsan olur.

Mahi-rüxsarın qatında kim ki, səcdə qılmadı,
Divi-məlundur yəqin, anın adı şeytan olur.

Nəfsini hər kimsə bildi, həqqi bildi bigüman,
Zərxəridə qul isə, aləmlərə sultan olur.

Yar ilə bir ol, Nəsimi tək, cahanda fariq ol,
Kim ki, aldanmaz cahanda müşkili asan olur.

* * *

Dil sənin şirin kəlamin tək kəlim olmuşdurur,
Can sana bir bəndeyi, əlbət qədim olmuşdurur.

Müşəfi-hüsнündə şol hərfü xətü xalın sənin,

Sətri-bismillahir-rəhmanir-rəhim olmuşdurur.

İstivadən zülfünüz cənnətdə, ey huriliqa,
Əhli-imanə siratül-müstəqim olmuşdurur.

Nəmdürür eynim bu sevdadən həmişə kim, nədən,
Qaşların nunü dəhanın hərfi-mim olmuşdurur.

Naşüküftə zanbağ am, əngüsti-xatəmdir məgər
Kim, fələkdə mahi-bədr andan du nim olmuşdurur.

Seyyid, andan bəlli kim, şaha qapına yastanır,
Fariğ əz rizvanü bağ, eyşi-nəim olmuşdurur.

* * *

Cahan üzün günəşindən münəvvər olmuşdur.
Səba saçın qoxusundan müəttər olmuşdur.

Ləbin qatında ki, andan utandı abi-həyat,
Şəkər sözün, nə deyim, çün mükərrər olmuşdur.

Dua ilən nə diləyim səninçin həqdən kim,
İki cahan sana həqdən müyəssər olmuşdur.

Kimin ki, könlü dilədi ayağını öpmək,
Başını oynamaq ana müqərrər olmuşdur.

Nəsibimi necə səy ilə artırırm, çunkim,
Əzəldə "nəhnü qəsəmna" müqəddər olmuşdur.

Səhər yeli əsəli sünbülün diyarından,
Məşami-əhli-məhəbbət müəttər olmuşdur.

Nəsimi, ey şəhi-xuban, camalını görəli,
Gözündə surəti-rəhman müsəvvər olmuşdur.

* * *

Ey üzün nuri-təcəlli məniyi-iman budur,
Hər kim iqrar eyləməz insan degil, heyvan budur.

Süni biçun eylədi zahir üzün, yüz afərin,
Yoxdur anda sirri-peyda, nükteyi-pünhan budur.

Görmüşəm ziba üzünü surəti-rəhmandurur,
Soruşam ləli-ləbini dərdimə dərman budur.

Leylətül-merac zülfün, qabə qövseyndir qaşın,
Hər kişi kim, oldu layiq, eydinə qurban budur.

Surətin lövhində yazmış nəqşbəndi-kafü nun,
Ayəti—"allahü nurən", höccətü bürhan budur.

Surətin vəchində buldu bildi arif sirrini,
Bilmədi qafıl bu sirri cahilü nadan budur.

Söylədi zahir, Nəsimi şerini, verdim cavab,
Ruhi-qüdsü qıldı təhsin, dedi kim, Səlman budur.

Gördüm cəmalın şəmini rövşən, məhi-taban budur,
Hüsnün təaləllah dedim həqdən gələn bürhan budur

Xızırın həyatı gör necə zülmətdə zahir oldu kim,
Gövsər ləbindir aşiqə can ilə həm canan budur.

Səcdə edər şəmsü qəmər, Zöhrəvü Mahü Müştəri,
Hüsni-cəmalın görməgə, hyrү mələk, insan budur.

Aşıqlərin rizvanı çün hüsni-rüxündür, ey sənəm,
Ol aşiqi görmə əcəb kim, rövzeyi-rizvan budur.

Zərq əhlidir, yarəb, şəqi kim, tutmamış həq sözünü,
Qılmadı səcdə adəmə, gör kim, bu gün şeytan budur.

"Səbūlməsanidir" üzün, "inna fətəhnadır" xətin,
Əlhəmdülillah, dür dişin, gör mədəni-hər kan budur.

Gülbərgi əkdir zülfünə, dağıldı üzün üstünə.
Gül bərkidir bu yasəmən, xalın güli-reyhan budur.

Qıldı Nəsimi qıbləsin şol qaşları mehrabına,
Qövli-Nəsimidir yəqin, ol həq deyən fərman budur.

* * *

Məndən üzün yaşırmaya kim, səcdəgahim oldur,
Seyr edərəm bu çərxi, xurşidü mahim oldur.

Hüsnün çıraqıñ, ey can, pərvanə kimi keçdim,

Tarik içində rövşən göründü rahim oldur.

Pərhiz edərmi aşiq, ey eşqə münkir olan,
Dersəm ki, tərkini ur, mənim çü şahim oldur.

Kirpiklərinlə qaşın olmuşdur ismi-əzəm,
Divdən dəxi nə qorxu, çün kim, pənahim oldur,

Həq dəvidən şəhadət istərlər isə məndən,
Mən onu bulmuşam kim, yenə güvahim oldur.

Ey dünyanın rəisi, mana həqir baxma,
Mən necə müflis olum, çün izzü cahim oldur.

Sən məndən olma qafil, istə ki, ta biləsən,
Anı ki, tanımışsan, fəzli-ilahim oldur.

Nəsimiyəm ki, düşdüm üzün gülündən ayrı,
Bülbül kimi çəməndə fəryadü ahim oldur.

* * *

Eyü tərəb yarü gülüzər ilə xoşdur,
Canü cəhan elə bil ki, yar ilə xoşdur.

Qanıma gəl bandır əlin, ey nigar, gör
Kim, necə simin əlin nigar ilə xoşdur.

Gəldi gül, açıldı lalə, gəl bəri sun cam,
Laləvü gül fəsli-novbahar ilə xoşdur.

Əhli-nəzərdən yaşırmaya aç üzünü gəl,
Gül gəlicək əndəlib zar ilə xoşdur.

Darə çıx, ey aşiq, söylə anda ənəlhəq,
Aşıq olanın həqqə başı dar ilə xoşdur.

Aşıqə ol fəxr yetər ki, olmadı sufi,
Dövlət ana kim, bu iftixar ilə xoşdur.

Ta ki, gülünün vəslinə irişməyə hər əl,
Çövrəsi anın həmişə xar ilə xoşdur.

Gərci xoş olmaz xümarı hər sıfətə,
Qəmzeyi-məstanəsi xümar ilə xoşdur.

Aləm tövhidə çün irişdi Nəsimi,
Nar ilə nur olduvü nur nar ilə xoşdur.

* * *

Ey diriğ a kim, cahanda yarü həmdəm kəmdürür.
Xubların kövründən özgə kim mənə həmdəmdürür?

Ey günəş üzlü həbibim, şad qılğı İl sən məni
Kim, fəraqından bu canü dil qəriğ i-dəmdürür?

Gər inanmazsan ki, qəmzən yıldızı könlüm şəhrini,
Bəs bu fəryadım nədəndir, didə qandan nəmdürür?

Vədeyi qoy, ey könül, gəl bu dəmi xoş görəlim.
Dün ki, keçdi, danla qaib, bəs bu dəm xoş dəmdürür.

Gər desəm vardır cahanda, sənsən, ey könlüm alan,
Dil sənindir, can sənindir, mən mənim bəs nəmdürür?

Zahidin mehrab içində zikrü taətdir işi,
Aşıqın məhbub öндə çənlgi zirü bəmdürür.

Bir nəzər qılğı il Nəsimi halına, gör kim, necə
Sözləri fəryadü naliş, gözləri Zəmzəmdürür.

* * *

Güli-tərdən gülicək, arızınə matökülür,
Bağə gir, gör ki, necə laleyi-həmra tökülür.

Ənbərin sünbülünə badi-səba kim, iricək,
Qoymağıl titrəməgə ənbəri-sara tökülür.

Qara saçın ucunu salma ayağına,götür,
Heyf olur nafeyi-tatarə ki, hərcə tökülür.

Ləblərindən varalı Misrə xəbər, əttarin
Qutusundan dünü gün qənd ilə həlvə tökülür.

Aləmin başına tabəndə üzün şəmindən.
Xalıqın rəhmətidir, nuri-təcəlla tökülür.

Necə nomid olayım çün gözümün əbrindən,

Qətrə-qətrə üzümə hər yana dərya tökülür.

Sədəfin gərçi dəhani doludur incu ilə,
Açıcaq ləblərini lölöi-lala tökülür.

Hüsnünün vəsfini ta yazmağ a əzm eyləmişəm,
Qələmin dili ucundan qamu sevda tökülür.

Ta cüda düşdü Nəsimi ləbi-ləlindən anın,
Gözlərindən dünü gün ləli-müsəffa tökülür.

* * *

Ey nəsimi-sübhdəm, billah, şu yarım xoşmudur?
Ş ol həbibim, dilbərim, aləmdə varım xoşmudur?

Ş ol mütərra müşki-zülfündən, səba, vergil xəbər,
Ş ol üzü gül, qaməti sərvü çinarım xoşmudur?

Ş ol ləbi ləlü, gözü ahuyi-şəhla dılfirib,
Ş ol saçı zülmət, bəni müşki-tatarım xoşmudur?

Qönc içində qönçə olub dürc olur durrı-ədən.
Ş ol çəmən səhnində açılmış baharım xoşmudur?

Yel əlimdə, su gözümdə, od içimdə xak olur,
Daim anda həşr olıcaq səbzəzarım xoşmudur?

Çün Nəsimi saldı özün eşqinə pərvanə tək,
Ey üzü gülşən, sana bu ahü zarım xoşmudur?

Sənmisən, ey mahsurət, cənnətin eynində hur,
Gözlərin eyni-bəladır, vəchinin alnında nur?

Ayəti-ərş-i-səmadəndir lətafət sözlərin,
Dər məani cəm qıldı dürri-məknun zühur,

Çeşmeyi-Zəmzəm ləbin, sirri-ələstdir gözlərin,
Kim ola ol kim, qıla mehr ilə vəslinə səbur.

Ş übhədən arındı ol kim, qıldı iqrarı-səlat
Ta əbəd məst oldu içdi cüreyi-mai təhur.

Kim ki, məhbubun liqasın gördü ol eynəl-yəqin,
Vəchini sürdü turabə, rəbbinə qıldı şəkur.

Kəmtərin oldu Nəsimi fəzli-həqqin çakəri,
Çünki vəslə vasil oldu, eşq ilə buldu hüzur.

* * *

Ey üzün şənində münzəl ayəti-allah nur,
Ləblərin həqqinə gəldi nükteyi-maən-təhur.

Əvvəlü axır cü sənsən, batinü zahir cü sən,
Məqsədi-əqsa cəmalındır, gözüm dən getmə dur.

Söyləyən hər natiqin dilində səndən özgə yox,
İşləyən hər failin felində sənsən biqüsür.

Səndən özgə aradım dəyyar yoxdur dünyada.

Cümlə əşyada kəmahu eyləyən sənsən zühur

Zahida, gəl zöhdü məbud etmə, olma bütərəst,
Həqərəst ol, həqqi tanı həqq-minəllahül-ğəyur.

Aşıqın məqsudu didarındır, ey arami-can,
Qeyri-didarın görünməz gözümə cənnatü hur.

Vaqif olmaz sırrı-tövhidə ol iman əhli kim,
Edə bilməz nəfsini dünya həvasından übur.

Aləmi ərvaha, ey dil mürğü, pərvaz eylə kim,
Qalmadı bu aləmi-ünsürdə bir saat hüzur.

Ey Nəsimi, surü ecazi-Məsihadır sözün,
İstimaindən nola heyy olalar min-fi-qübür.

* * *

Qara saçın ki, zülmətindədur nur,
Anın adıdurur nurən-əlanur.

Yanağından əyan oldu ənəlhəq,
Qaçan surət olar güzgudə məstur.

Nəzirin yoxdur, ey dilbər, nəzirin,
Zəhi sahibnəzər pakizəmənzur.

Mana məqsud iki aləmdə sənsən
Ki, sənsən cənnətü cənnətdəki hur.

Nə meydən əsrimiş nərgislərin kim,
Məni əndişəsindən qıldı məxmur.

Nə müşhəfdür ki, hüsnün ayətini
Bəyan etdikcə əql andan düşər dur?

Vüsalın cavidani səltənətdir,
Bu dövlət olmadı hər şahə məqdur.

Gəl, ey sultani-aləm, arif ol kim,
Məlik mənidə arifdir, nə fəxfur.

Əgər nuş istər isən nişə qatlan
Ki, nuşlu nişisiz verməz bu zənbur.

Nə qeyrətli ənəlhəqdir bu, yarəb
Ki, Mənsuri asar darinə mənsur.

Çıxır pənbə qulağından, gözün aç
Ki, həşr olduvü çalındı bu gün sur.

Ləbin ləli-Bədəxşan eylədi mat,
Həbəş mülkündə xalın asdı mənşur.

Nəsimi çünki həqqə vasil oldu.
Gərək matəm tut, ey münkir, gərək sur.

* * *

Niqabı üzündən götürdü, qəmər
Utandı ləbindən nəbatü şəkər.

Təbarəkət, ey həq sifətli nigar,
Təaleyətə, ey həq sifətlü bəşər.

Saçın şərhini eylərəm hər gecə,
Üzün vəsfini söylərəm hər səhər.

Əsir olmayan hüsnünə adəmi,
Həcərdir, həcərdir, həcərdir, həcər.

Gəl, ey tacir, uş Yusifi satın al
Ki, kanında qiymətsiz olur göhər.

Qılından belin incə gördüm tamam,
Vəli incədən incədir bu xəbər.

Boyun ənbətəllah, zəhi etidal,
Gözün eynəkəllah, zəhi xoş nəzər.

Gözün abi-heyvandır, ağ lın rəhiq,
Bu vəsf-i-əzim, eylərəm müxtəsər.

Gəl, ey sidrətül-müntəha kim, boyun
Mübarək şəcərdir, mübarək şəcər.

Çü əlavü əsfəldə gördüm səni,
Nə qəm, gər cahan olsa zirü zəbər.

Həqqi gör, həqqi bil, həqqi tanı kim

Ki, həqdən doludur yedi bəhrü bər.

Zühur eylədi cümlə əşyadə həqq,
Qanı bir bəsirətli, açıqnəzər.

Nəsimi kimi vahid ol yarılən,
İkililik sifətdən ikilik bitər.

İkililikdə qalan əzazil olur,
Mələksiyət insan ol anı gidər.

* * *

Sünbü'lün əbrində gördüm uş məhi-taban gəlir,
Saçların hər tarəsindən şöleyi-iyman gəlir.

Surətin əşkalıdır inna fətəhna, ey nigar,
Kim, bu eşqin ayətində həqqə uş bürhan gəlir.

Zülmətin dövranı keçdi, oldu ol Xızr aşikar,
Şimdi sordum ləblərindən çəsmeyi-heyvan gəlir.

Gərçi ehsan etdigin daim vəfadır aşiqə,
Sən vəfalısan, vəfa qıl kim, cəfa çəndən gəlir.

Razimi faş etdi ahim, şol səbəbdən, ey nigar,
Vəslinə vəsl olmağ a çün dəgmə hər nadan gəlir.

Lövhə-məhfuz oldu qaşın, kirpigin eşq əhlinə.
Surətin lövhində, ey can, həq dedi Fürqan gəlir.

Gül yanağıın həsrətindən bülbül, ey can aşiqı,
Ah edər gül həsrətindən, biləməz xəndan gəlir.

Əhsəni-təqvimə çün səcdə qılır hurü mələk,
Surətin gördü məgər kim, səcdeyi-şeytan gəlir.

Çün məqami-dilbər oldu, ey Nəsimi, aşikar,
Ş ol həyati-cavidan buldu yeri cinan gəlir.

* * *

Dodağın qənd imiş, bal anda neylər?
Nə nazik xətt imiş, xal anda neylər?

Yeddi hərf oldu çün hər bir vərəqdə,
Əlif ya lam əlif dal anda neylər?

Sufi ətləs geyər, zahid səqərlat,
Fəqirin geydiyi şal anda neylər?

Kimin ki, yoxdurur gənci-nihani
Yaanca mülk ilə mal anda neylər?

Nəsimi narə düşdü yar əlindən,
Bu özgə hal imiş qal anda neylər?

* * *

Rüxün bədridürür şəmi-münəvvər,
Təaləllah, zəhi pakizə kövhər!

Səkkiz qapısıdır cənnati-ədnin,
Qaşınla kirpiyin, zülfün müənbər.

"Ələm nəşrəh" saçın, "vəş-şəms" alnın,
Boyun Tuba, ləbindir abi-kövsər.

Əyan oldu ləbin eynində şol su
Ki, qərq oldu cahan bəhrində yeksər.

Tənin tinindən oldu xəlq ərvah,
Təaləllah, zəhi pakizə gövhər.

Sücid eylər rüxü zülfün qatında
Məh ilə əncümü xurşidi-xavər.

Rümuzin bilməyən Beytül-həramin
Nə bilsin ki, nədir mehrabü minbər.

Fələk hüsnündə heyrandır, mələk mat,
Nə dəryasan, nə mədənsən, nə gövhər?

Sərasər nuri-mütləqdir vücudin,
Nə mahiyyətsən, ey zati-mütəhhər?

Məgər şəmi-təcəlli dir cəmalın
Ki, nurindən cahan oldu münəvvər?

Nəsiminin sözü həqdir, həqi bil

Ki, həqdir hər nə kim, dilində söylər.

* * *

Dilbəra, eşqində aləm sərbəsər qovğ a çəkər.
Sanma ki, eşqin bəlasın mən qulun tənha çəkər.

Gər sana təqrir edəm şərhi-dərunim şəmməsin,
Bazuyi-hümmət qələm bər-kuhü ba-səhra çəkər.

Aşıqi-həqbin qılır yarın tamaşasın bu gün,
Əxtərү taleyi məsudu müzəffər dedilər.

Sübhi vəslindən camalın afitabın görməyə
Gözlərəm ta sübhədəm bidariyi-şəbha çəkər.

Ey Nəsimi, yarın əsmasın dilindən qoymagil
Nə ki həqdən dilədin oldu müyəssər, dedilər.

* * *

Bu gün ol şahidin şəkli qamudan ixtiyarımdır,
Ümidimdır, ümidgahım, vəfali, doğru yarımdır.

Həbibimdir, təbibimdir, gülümdür, əndəlibimdir.
Rəfiqimdir, şəfiqimdir, qəmimdir, qəmgüsərimdir.

Vücudimdir, rəvanımdır, damarımdakı qanımdır,
Bu gün şahi-cahanımdır, lətafətli nigarımdır.

Əzizim, nuri-didəmdir, dü aləmdə güzidəmdir,
Saçı bəxti-rəmidəmdir, yanaqları ənarımdır.

Gülü reyhanü laləmdir, meyü sağər piyaləmdir,
Gülüstanü kəlaləmdir, müzəyyən novbaharımdır.

Könül yəğ ma qılanımdır, məni dərdə salanımdır,
Genə dərman qılanımdır, əvan türki-tatarımdır.

Sərəfrazım, həbibimdir, bu dərdimə təbibimdir,
Bu gün yarı-qədimimdir, cəhanda iftixarımdır.

Üzü nuri-ilahimdir, münəvvər şəmsü mahımdır,
Könül təxtində şahimdir ki, zirək şəhriyarımdır.

Boyu sərvi-çinarımdır, saçı müşki-tatarımdır,
Əcəb şirin nigarımdır, gülüstani-baharımdır.

Şərabımdır, şəhdimdir, bu gün novruzi-eydimdir,
Mənim bəxti-səidimdir, behiştı-gülüzarımdır.

Xəyalımdır ki, fikrimdir, namazımdır ki, zikrimdir,
Dodağı qəndi-Misrimdir, mükərrər şəhriyarımdır.

Cimim, mimim, hürufimdir, xub əxlaqü lətifimdir,
Güləndamım, zərifimdir, gülümdür, gülüzarımdır.

Nəsimini bu gün, yarəb, əcəb yad eyləmiş dilbər:
Həqirimdir, fəqirimdir, qəribü dılfikarımdır.

Ey müsəlmanlar, mədəd, ol yar pünhan ayrılır,
Ağlamayım neyləyim, çün gövdədən can ayrılır.

Ey sənəm, hicran əlində naleyi-zar eylərəm,
Gözlərimdən sanasan dəryayı-ümman ayrılır.

Ol səbəbdəndir ki, mən bimarü rəncur olmuşam,
Xəstə könlüm mərhəmi şol dərdə dərman ayrılır.

Rəngi-çöhrəm zərd olubdur, qamətim həm çün hilal,
Ol günəş üzlü həbibim, ləli xəndan ayrılır.

Taqətim, səbrim tükəndi, yarsız mən neylərəm?
Əqlimi şeyda qılan ol çeşmi fəttan ayrılır.

Məhşəri-yovmül-hesab qopdu qiyamət başıma,
Ey Yusif surətli, məndən piri-Kənan ayrılır.

Ey cigərsuz nari-fırqətdən Nəsimi çarə nə?
Hər kimə "nəhnü qəsəmna" çün əzəldən ayrılır.

* * *

Cəmalın tələti gülzərə bənzər,
Dodağın şərbəti xunxarə bənzər.

Nəimin bağıdır gülzari-vəhdət,
Əgər odlu üzün gülərə bənzər.

Tamaşayı-cəmalın qülhüvəllah,

Üzündən qılmayan hüccarə bənzər.

Yanağın cənnətin xəndan gülüdür,
Vəli nərgislərin əyyarə bənzər.

Vücudun Misr-camedir, saçın Şam,
Xorasanü Əcəm, Bulqarə bənzər.

Mənəm əxtər bu Misrü Şam içində,
Kəvakib türəsi timarə bənzər.

Nəsiminin vücudu, ya Məhəmməd,
Anadır daima, iqrarə bənzər.

* * *

Şəha, çün surətin Fürqanımızdır,
Ol on dörd xət bizim Quranımızdır.

Qaşınla kirpigin, zülfün səvadı,
Dəlilü höccətü bürhanımızdır.

Sifatında müənbər küfri-zülfün,
Bəyazi-vəch ilə imanimizdir.

Rüxün lövhindəki on altı xəttin,
Ələl-əşr üstüva rəhmanımızdır.

Necə tərkini qılsın can sənin kim,
Əzəldən çün ki, canın canımızdır.

Gəl, ey dərvış olan dövri-qəmərdə
Sürək dövran ki, xoş dövranımızdır.

Bu gün çün eydi-əkbərdir cəmalin,
Nəsiminin canı qurbanımızdır.

* * *

Üzündür Turi-Sina, rəqqi-mənşur,
Bilindi üstə gör nuri-əla-nur,

Qaşındır qabə qövseyن, sidrə boyun
Qatında cənnətü rizvan, həm hur.

Üzün darüssəlam oldu səlamın
Yeridir Kəbəvü həm beyti-məmur.

Anın şənindədir fəthi-qərib həm,
Kəlam içində gör bu sətri məstur.

Qara çeşmindədir dövrani-aləm
Ki, oldur cümlə əşya üstə mənzur.

Qiyamət qamətindən oldu zahir,
Yəqin bu qəddin üçün oldu məqdur.

Qamu əşyada sənsən qadirü şah,
Qulundur qeysərü xaqanü fəğ fur.

Sənin nitqindən oldu zində əşya,
Bilindi həşrү nəşrү nəfxeyi-sur.

Çü natiqdir kəlami-həqq üzündən,
Görün bu sirri-pünhan oldu məşhur.

Nəsimidir əzəl canan əlindən,
Şərabi-kövsər içdi əz ləbi-hur.

* * *

Apardı könlümü bir çeşmi-məxrur,
Kim ola istəməz ol hüsnə məğrur.

Şərabi-ləlinizdən cürə içdi.
Ənəlhəq çağırır eşqində Mənsur.

Həqin əsrarını mən anda gördüm
Ki, Musa söylər idi bər-səri-Tur.

Sənin eşqində, ey Leylisifətli
Ki, Məcnun olmuşam aləmdə məşhur.

Çü İsa nöh fələk çərxinə çıxdım,
Cahanı sərtasər gördüm pür əz nur.

Nəsiminin cahanda yarı sənsən
Ki, sənsən cənnətü cənnətdəki hyr.

Kim aydır kim, üzün gülnarə bənzər?
Ki, üzün nurəvü gül narə bənzər.

Yanağın cənnətin xəndan gülündür,
Vəli, anın fəraqı xarə bənzər.

Süzülmüş gözlərin sağ ü səlamət,
Vəleykin baxışı bimarə bənzər.

Saçın buyi Məsihanın dəmidir,
Kim aydır nafeyi-tatara bənzər?

Nə gündür, yarəb, ey dilbər, camalın
Ki, axşamı anın ənvarə bənzər.

Sana bənzər cahanda kimsə yoxdur,
Məgər huri kim, ol bir parə bənzər.

Saçın əsrarını zahid nə bilsin
Ki, təsbihə anın zünnarə bənzər.

Əgərçi qaşlarındır fitnə başı,
Hərami gözlərin əyyarə bənzər.

Fəqih adəmdən ürkər, səcdə qılmaz.
Bu divin xilqəti əmmarə bənzər.

Gəl ey sufi vü tərk eylə bu şəhri
Ki, Musanın əsası marə bənzər.

Günəş bənzər dedim, şol ayə, heyhat
Qaçan şol mahə hər səyyarə bənzər?

Məhəbbət möhkəm işdir, qafil olma,
Bu kari sanma kim, hər karə bənzər.

Səfasız sufi daim qayğ uludur,
Bu mənidən ki, butimarə bənzər.

Nəsimi küntə kənzin gövhəridir,
Hədisi lölöi-şəhvarə bənzər.

* * *

Üzün nuri-təcəlli məzhəridir.
Sözün dadlısı abi-kövsəridir.

Rüxün şəmi şüasından münəvvər,
Fələkdə mahü mehrü Müştəridir.

Gözün sehrindən ol Harutü Marut,
Asılmış Çahi-Babildə yeridir.

Fələklər üz sürərlər əyağınə,
Mələklər xidmətində çakəridir.

Əzazıl qaçı vəslin qurbətindən,
Anınçün tovqi-lənət zivəridir.

Sədəfdir cümlə məxluqun vücudu,

Vücudun o sədəflər gövhəridir.

Dəmi-İsa ölü dirildər, amma
Dəmindən Xızır ilə İsa diridir.

Cəmalın mömini möminə mirat
Ki, daim möminin ol mənzəridir.

Nəsimi gövhəridir bəhri-eşqin,
Bu bəhrə dalmayan divü pəridir.

* * *

Şəmi-fələk hüsnünə pərvanədir,
Canü cəhan vəslinə şükranədir.

Çəkdi saçın könlümü zəncirinə,
Şol dəliyi gör ki, nə divanədir.

Nərgisi-məstin olalı meyfiruş,
Guşənişinin yeri meyxanədir.

Ləli-ləbin rahi-müssəffasinə,
Ruhi-müqəddəs kiçi peymanədir.

Türrələrin fikrinə düşdü könül,
Fikrini gör kim, nə pərişanədir?

Batini məmur olanın batini,
Eşqi-rüxün gəncinə viranədir.

Ey ləbi-dəndanınə olmuş tüfeyl,
Qandakı bir ləl ilə dürdanədir.

Şəmə deyən razini pərvanənin,
Çarəsi yanmaqdır anın, ya nədir?

Çəkdi saçın damə məni xal ilə,
Xalini gör kim, nə bəla danədir.

Kim ki, cəmalın sifətin söyləməz,
Söylədiyi qissəvü əfsanədir.

Eşqə Nəsimi verəli canını,
Həq bilir anı ki, nə cananədir.

* * *

Müənbər sünbülün, şaha, güli-sirabə pürçindir,
Məazallah, xəta qıldı, nə pürçin, nafeyi-Çindir.

Xətadir Çinə həml etmək müənbər zülfünü, billah
Ki, hər bir qılı saçının həzaran Çinü Maçındır.

Dəhanindən xəbər verdi rəvanpərvər sözün, amma
Bilinməz nəsnədən kimsə inanmaz kim, xəbər çindir.

Sən ol sultani-xubansan bu gün aləmdə, ey dilbər
Ki, qul tək cümlə sultanlar sana şahinü laçındır.

Müdəvvər nöqteyi-xalin gözümdən bir nəfəs getməz,
Məgər kim, şol qara bənlər gözümdə nəqş-i-pürçindir.

Rüxün üzrə bənin şəhanə hindudur, əcəb, yarəb,
Yalançı oğrumu, yaxud İrəm bağ ində gülçindir?

Göyərçin tək şikar etdi məni ol nərgisi-fəttan,
Yavuz gözdən iraq olsun ki, xoş türkanə laçındır.

Məhi-tabana, ya mehrə səni bənzətməzəm, neyçün
Ki, hüsnün xirmənində gün məh ilə sünbüləçindir.

Gözümdən gərçi dilkəşdir saçının şivəsi, amma
Nəsimiyi bu sevdayə buraxan şol moğolçındır.

* * *

Gözümdən dəmbədəm axan qəmindən su degil, qandır,
Ləbin qəndindən, ey can, gəl susamış canımı qandır.

Vücudum şəhrini qıldı müsəxxər ləmyəzəl eşqin,
Bu şəhristanda eşq olsun məlik daim ki, xaqandır.

Qaşınla kirpigin vəhyi mana gəldivü bildirdi
Ki, sənsən ərş ilə kürsü, üzün yazısı Qurandır.

Gəl, ey hurisifət dilbər ki, qəmdən bağ rımın içi,
Səba ol qonçayə bənzər kim, ağızı dopdulu qandır.

Ənəllahın odundan kim, yanağıın şəmi yandırıdı,

Ləbi-ləlindən afaqi həyatın abinə qandır!

Rüxün şəmi-fəraqindən könül pərvanədək yandı,
Ulaşdır vəslə hicrani, həsudun bağ rını yandır.

Sana huri əgər bir gəz qılırsa hüsnünü ərzə,
Rüxün bədrin əyan eylə, üzündən anı utandır.

Cəmalın vəslinə canım susadı, yürəgim yandı,
Könül hicrindən usandı, məni hicrindən usandır.

Xəyalın gərçi şad eylər məni hər gah,gah amma,
Fəraqın qüssəsin gör kim, necə bihəddü payandır.

Fəraqından axan yaşım məni qərq eylədi suyə,
Gözümdən yaşıımı gör kim, nə seyl axar, nə tufandır.

Nəsimidən cüda yarı qılan həqdən cüda olsun
Ki, yarindən cüda yarı qılan bidinü imandır.

* * *

Sənsiz nə yesəm, qüssəvü qəm dərd ilə qandır,
Gəlgil, dodağın şərbətinə canımı qandır.

Vəslindən iraq eyləyəli canımı təqdir,
İşim dünü gün ah ilə fəryadü fəqandır.

Ey sərvi-rəvan, başıma lütf eylə, qədəm bas,
Gör kim, necə eynimdən iki çeşmə rəvandır.

Vəslin dilərəm, canü cahan olmasa qəm yox!
Aşıqlerinə vəsli-rüxün canü cahandır.

Bürqə götür, ey şəmsü qəmər çöhrəli, xəlqi
Pərvanə kimi şəmi-rüxün nurinə yandır.

Ey xirqə geyən yol urucu zahidi-salus,
Şirkindən arın, xirqəni gəl vəhdətə bandır.

Zülfünlə rüxün hər necə kim, müşhəfə baxdım,
Gördüm ki, anın surələri nurü duxandır.

Təhqiqə irən taifəyə hərgiz ulaşmaz,
Təşkiklə qalanın işi təqlidü gümandır.

Yalançı münafiqdır, anın yoxdur imanı,
Ey qafil, oyan, könlünü qəflətdən oyandır!

Ey aşiqə kafir deyən, imanə gəl, utan
Kafir demə aşiqlərə niçün ki, yalandır.

Eşqində Nəsimi olalı xəlqə məlamət,
Məşhuri-cahan olduğunu aləmdə əyandır.

* * *

Ey ləbin eyni abi-heyvandır,
Xızrə sor anı gör ki, nə candır.

Nə şirindir dodağının zövqü
Ol səbəbdən ki, ləlü mərcandır.

Həq əyan eylədi üzündə bu gün,
Ş u hürufi ki, hərfi-bürhandır.

Səni kimdir ki, fərq edər həqdən,
Məgər ol laşayı ki, nadandır.

Şəmi-rüxsarının təcəllisi
Yenə doğdu ki, mahi-tabandır.

Hüsnünə səcdə qılmayana sənin,
Həq dedi adını ki, şeytandır.

Əyyühənnas əlləməl-Quran,
Üzü təfsirdir, bu Qurandır.

Küntə kənzi bizə bəyan eylər,
Bilirəm kim, nə gənci-pünhandır.

Eydi-əkbərdürür, Nəsimi, gəl,
Qıl fəda canını ki, qurbanıdır.

* * *

Ey rüxün gülzari-cənnət, açların reyhanıdır
Ey dodağın abi-heyvan can anın heyranıdır.

Surətin lövhində həq çəkmiş kəmali-qüdrətin,

Əhsən, ey surət, kəməhı qüdrəti-rəhmanidir.

Gəl ki, yandırdı məni hicrində eşqin atəşi,
Şərbəti-vəslin bu dərdli xəstənin dərmanidir.

Möminin qəlbindədir əhli-yəqinin rövzəsi,
Arifi-əsrari-həq şol rövzənin rizvanidir.

Ey ki, hüsнündür kəmali-qüdrəti-rəhmanımız.
Qüdrəti-rəhmanə heyran olmayan şeytanidir.

Dilbərin yolunda sən gər əhl olursan, can fəda,
Tərki-can etmək yolunda ömri-cavidanidir.

Ey Nəsimi, həq sənə oldu çü Fəzli-müstəan,
Şükri-əyyami-vüsalü rəhməti-rəhmanidir.

* * *

Canımın, cana, vüsalın can içində canıdır,
Canə canü canə canü canü həm cananıdır.

Yarəb, ey sərvi rəvan, hüsün nə gülşəndir kim, ol
Bülbülü-rühül-əminin bağ ü həm bostanıdır.

Qamətin, yarəb, nə Tubadır, nə cənnətdir üzün
Kim, yəqin əhli-behiştin rövzeyi-rizvanıdır.

Bəxtili Xızır imiş, ol dövlətligün, fərxəndəfal
Kim, dodağın səlsəbili çeşmeyi-heyvanıdır.

Gözlərin dövründə düşdü qülqülə aləmdə çün,
Sürsün ol dövranı kim, dövran anın dövranıdır.

Bəhri-eşqində Nəsimi gör necə qəvvasdır,
Gövhəri yekdanə buldu, bəhri-bipayanıdır.

* * *

Ləbinə əhli-nəzər çeşmeyi-heyvan dedilər,
Gərçi uçmaq hurisi cümlə ana can dedilər.

Səni bu hüsni-cəmal ilə, bu lütf ilə görən,
Qorxdular həq deməgə, döndülər insan dedilər.

Surətin vəsfini sordum isə hər taifədən,
Məninin güzgüsünü surəti-rəhman dedilər.

Sünbülin halı pərişan, dedilər, hal əhli
Allah-allah, nə üçün mişkə pərişan dedilər?

Bir qılın qiymətini hər kimə sordumsa ana
Gənci-Qarun ilə min mülki-Süleyman dedilər.

Düşmənin adını aşiqlərə sordum ki, nədir,
Eşidən cümlə nə kafər, nə müsəlman dedilər.

Şək degil kim, üzünü görməmiş anlar ki, səni
Huriyə bənzədübən Yusifi-Kənan dedilər.

Ləblərin vəslinə irmək mana müşkül görünür,
Gərçi sordular anı, dil ilə asan dedilər.

Ağzin əsrarına əndişə qaçan vaqif ola
Ki, üqul əhli ana nükteyi-pünhan dedilər.

Ey Nəsimi, dəmi-İsa degil isə nəfəsin,
Nəfəsi doğrular ana nə üçün can dedilər?

* * *

Dişlərin nəzminə dürdaneyi-gövhər dedilər,
Göricək üzünü xəlq, ayəti-əkbər dedilər.

Yazıcıq surətini müxtərei-nəqş-i-vücud,
Yerü gög xəlqi ana ruhi-müsəvvər dedilər.

Kirpigindən dilədim könlümü, qasınlə gözün
Qoymadı bizdə anı zülfə-müənbər dedilər.

Sordum ərvahə üzün vəsfini hərfən-hərfa,
Kimsənin şərhinə gəlməz bu güli-tər dedilər.

Ləbini canlara sordum ki, nədəndir əsli,
Ruhi-qüdsi dəm ilə, nuri-mütəhhər dedilər.

Gərçi sərfitnə saçındır qəmərin dövründə,
Fitnənin mərkəzi şol xali-müdəvvər dedilər.

Gər desəm zülfünə mürsəl, nə əcəb ya hadi,

Möcüzat əhlinə hadiyü peyğəmbər dedilər.

Gərçi zülmətə saçın daldır, ey fitnə, dəlil
Aşiqə şəmi-rüxün nurunu rəhbər dedilər.

Rövşən oldu yerü gög mehri-rüxün nurindən,
Bu cəhətdən üzünə mehri-münəvvər dedilər.

Gülə əl sunmasın ol kim, tikənindən üzənür
Kim, bu həmra gülünün xarınə xəncər dedilər.

Dedilər qəndü şəkər ləlinə, yarəb, nə üçün.
Kövsərin şərbətinə qənd ilə şəkkər dedilər.

Cənnətin xəmri ləbin rahidir ol mənidən,
Səlsəbil oldu ləbin, adına kövhsər dedilər.

Sana günəş kimi, ey fitnə, sücud eyləyənin,
Əxtərü taleyi məsudü müzəffər dedilər.

Ey Nəsimi, nədir ayrıx diləyin həqdən kim,
Nə ki həqdən dilədin oldu müyəssər, dedilər.

* * *

Dodağın qəndinə şəkkər dedilər,
Cani-şirinə gör nələr dedilər?

Dedilər kim, dəhni yoxdur anın,
Bixəbərlər əcəb xəbər dedilər.

Can demişlər dodağ inə, hey-hey,
Bu sözü gör nə müxtəsər dedilər.

Şamə bənzətdilər qara saçını,
Arizin nurinə səhər dedilər.

Əhli-məni xocəstə surətinə
Mənisi-vahibissüvər dedilər.

Ənbərəfşan saçınla arizinə,
Yasəmin üzrə müşki-tər dedilər.

Şəbi-yeldadurur saçın gecəsi,
Surətin bədrinə qəmər dedilər.

Kirpigin oxuna, qaşın yayına
Aşıqin sinəsin sıpər dedilər.

Bax anın üzünə allahını gör,
Əhli-məni budur nəzər dedilər.

Həqdən olmuş irağ anlar kim,
Səni, ey nuri-həq, bəşər dedilər.

Ey Nəsimi, mühiti-əzəmsən.
Gərçi əlfazına göhər dedilər.

* * *

Saçının şəbində üzü iki həftəlik qəmərdir,
Bu sözü bilən bilür kim, bu nəzər necə nəzərdir.

Qara zülfünü rüx üzrə görəli gözüm nigarın,
Dün ilə günüm həmişə qamu şam ilə səhərdir.

Ləbinin ki, can şərabı utanır həlavətindən,
Şəkkərə qılan təşbih, gözü bağlı bibəsərdir.

İki aləmin vücudu ayağın tozuna dəgməz,
Bu sədəfdə kim bilir kim, bu nə qiymətli göhərdir?

Bu cəmalü hüsnü gör kim, urar ayə tən, yarəb,
Bu nə həq surətli adəm, bu nə mənilü bəşərdir?

Gözəlin üzünə baxmaq diləməz fəqihü sufi,
Gözü görməzin nəsibi bu günəşdən ol qədərdir.

Gül əgərci xubü tazə görünür nəzərdə, lakin
Gəl anın yanağı gör kim, əbədi lətifü tərdir.

Dodağı gözüdür anın əbədi şərabü nüqlim,
Bu nə badeyi-səqahüm, bu nə qəndü gülşəkərdir?

Yanağı ləbi qəmindən necə sayru olmayım mən,
Dəgirən mana şəfayı, bu gül ilə ol şəkərdir.

İrəmin gülü qurutdu qanını tənində hüsnün,
Bu siminbərin üzün gör ki, necə lətifü tərdir.

Günəşindən uş yanağın cigərim tutuşdu yanar,

Nə bilir bu halı şol kim, qara günlü bicigərdir.

Xəbəri bilən xəbirin xəbəri özündən olmaz,
Nə derəm sana eşit kim, bu xəbər əcəb xəbərdir.

"Ənə rəbbiküm" oduna necə yanmasın Nəsimi,
Bu ənəlhəqin çıraqı əbədi çü yanəsərdir.

* * *

Tabəndə üzün tələti xurşidi-taban göstərir,
Ş ol sidreyi-əlayi gör sərvi-xuraman göstərir.

Üzün rümuzi şərh edər "inna fətəhna", ey nigar
Kim, vəhyi-mütləq sərrini aləmdə pünhan göstərir.

Cami-ələl ərş istiva rəhmanı həqdən buldum uş
Ol mənidən həq daima möcüzü bürhan göstərir.

Yaxdı fəraqın uş məni sər ta qədəm Musa kimi,
Firqətdə yanan aşiqə gör kim, nə hicran göstərir.

Lölöi-nabin vəsfini axıtdı qəmdən gözlərim,
Gör kim, necə hər qətrəsi dəryayı-ümman göstərir.

Rüxsarın üzrə zülfünü dağıtma nəsrin üzrə kim,
Zülfə-siyahın gör necə küfr ilə iman göstərir.

Gərçi dodağın vəsfini sordum mən anı arifə,
Ləlin şərabı Xızra gör nə abi-heyvan göstərir.

Oldu xəyalından zəif cismi Nəsiminin, yenə
Dərmanı səndədir, şəha, kimdir ki, dərman göstərir?

* * *

Sünbülün əbrində üzün mahi-taban göstərir,
Kafiri islama çəkmiş küfrə iman göstərir.

Surətindən kəşf olur çün sureyi-ümməl-kitab,
Vəhiyi-mütləq sırrını aləmdə pünhan göstərir.

Firqətin dövranı keçdi, getdi zülmət aradan,
Çün əyan oldu ləbindən kabi-heyvan göstərir.

Gözlərim yarın qəmindən axıdar dürdənəyi,
Ş ol səbəbdən ləblərində ləlü mərcan göstərir.

Gər ənəlhəq sırrını faş eyləyim həqdən bu gün,
Kim, məni şövqündə yaxar dəxi hicran göstərir.

Dərdimin dərmanı sənsən, bilmədim, sordum təbib,
Çün yəqin sənsən dəvası, dərdə dərman göstərir.

Zülfü rüxsarın Nəsimi sırrını faş eylədi
Kim, bu əsrarın bəyanı ərşि-rahman göstərir.

* * *

Zülfî-dütasi şahimin həlqəsi mah içindədir,
Ş ol qəmərin mənəzili əbri-siyah içindədir.

Düşdü kəməndi-zülfünə əqlü rəvan quşu, vəli,
Zilli-ilahə yapışan zilli-ilah içindədir.

Kəbeyi-eşqə varanın sidqi niyaz olur, vəli,
Mənzilə aqibət irər, kim ki, bu rah içindədir.

Canımı bir nigah ilən aldı hərami gözlərin,
Gör ki, nə dürlü fitnələr usbu nigah içindədir.

Aləm içində bigüman, sənsən əmiri-dilbəran,
Gör ki, bu rəsmə padışah qanğı sipah içindədir?

Sərvi qəbadə ya məhi kimsə külahdə görmədi,
Ş ol boyu sərvi gör necə mahi külah içindədir.

Surəti-xubə müddəi, baxma demiş Nəsimiyə,
Üzi qərayı gör necə küfrü günah içindədir.

* * *

Dərdü fəraqə düşdü can, ahü fəğan içindədir,
Sən bu əzabü atəşi gör ki, bu can içindədir.

Ş övqə buraxma könlümü, çün sana rövşən oldu kim,
Necə qəm ilə, hüznlə dərdi-nihan içindədir.

Vəsli-rüxündən özgə mən kövnü məkanə baxmazam,

Gərçi xocəstə vüslətin kövnü məkan içindədir.

Eynim içində qamətin sidrəsi məskən eylədi,
Sidrə həm anda yaraşır kabi-rəvan içindədir.

Çərxə çıxardı ahimi, canımı yandırır qəmin,
Gör necə nar imiş qəmin kim, bu düxan içindədir.

Yarımı məndən ayıran hacəti hasıl olmasın,
Assı sanan bu işi gör kim, nə ziyan içindədir.

Səndən əgərçi düşmüşəm ayru, səninləyəm yəqin,
Ol nə bilir bu rəmzi kim, zənnü güman içindədir.

Halimi sənsiz, ey sənəm, bilməz isən, gəl üstə gör,
Könlümə bax və bağımı gör ki, nə qan içindədir.

Vəsli-rüxün bəhasına versəm əgər ucuz ola!
Canü cahanü hər nə kim, iki cahan içindədir.

Silsiləsində zülfünün can vətən eylədi neçün.
Yəni ki, canımın yeri səhni-cinan içindədir.

Oldu Nəsimi, ey qəmər, hüsnünə fitnə, neyləsin
Fitneyi-əxirəzzaman çün bu zaman içindədir.

* * *

Vəslinə kim ki, irmədi dərdü əzab içindədir,
Ləlini kim ki, sormadı təşnə sərab içindədir.

Könlüm içində surətin can kimi qılımişam yerin,
Gövhəri-küntü-kənzi gör kim, nə xərab içindədir.

Şəmi-rüxün hərarəti cuşə gətirdi aləmi,
Gör necə yanar od imiş kim, bu kəbab içindədir.

Qəndü nəbatü şəkkərin ləzzətini unutmuşam,
Ta ki, bənimlə ləblərin nazü itab içindədir.

Kim ki, qasınlı olmadı sübhi-əzəldə aşına,
Ta əbəd ol qaragünün bəxti səhab içindədir.

Sirri-səqahüm rəbbihüm zahidə sorma kim, anı,
Arifi-rəbbihüm bilir kim, bu şərab içindədir.

Zöhdə dəlalət eylərəm, eşqə həris olur könül,
Mən nə şümarə düşmüşəm, ol nə hesab içindədir.

Düşdü cahanə qülqülə fitnəli nərgisindən uş,
Fitnələrin gör, ani sən sanma ki, xab içindədir.

Şəmsü qəmər əgər üzün tabinə düşmədi, nədən,
Eşqə əsir olan kişi atəşü ab içindədir.

Surətinin sifatınə valehü heyran olmuşam,
Gözdən əgərçi surətin tərfi-niqab içindədir.

Zülfü qasıın Nəsimiyə vəchi-həsəndir, ey sənəm,
Cim ilə nun bu hüsн ilə qansı kitab içindədir?

Hər kim irər vüsalına eyşi-nəim içindədir,
Vəslinə irməyən kişi bil ki, cəhim içindədir.

Zülməti-hicrü-fırqətin misli-cəhənnəm atəş..
Müntəzir ali vəslinə nuri-əzim içindədir.

Abi-həyata irişən buldu həyati-cavidan
Zülmət içində qalanı əzmi-rəmim içindədir.

Çün gedə ortadan hicab eynə mübəddəl ola elm,
Bilinə anda kim, kimin qəlbə səlim içindədir.

Buldu səlamət ol kişi kim, tələbi vüsal idı,
İstəməyən səlaməti rəncü əlim içindədir.

Surəti-xuba müddəi baxma deyib həram edər,
Üzüqara yəhudü gör, küfri-səqim içindədir.

Buldu bu gün vüsalını eşq ilə uş Nəsimi kim,
Vəslinə vasil olanın eyşi müqim içindədir.

* * *

Leylətül-qədrin səvadı zülfə-pürtabindədir,
Vəzzühanın afitabı üzə məhtabindədir.

Ey xumarlı gözlərində fitnəyi uyur sanan,
Gözləri şol fitnədir kim, fitnəsi xabindədir.

Zülhəyat oldu ləbindən Xızrū İsa layəmut,

Gör bu qüdrət möcüzü kim, ləli sirabindədir.

Surəti, yarəb, nə müşhəfdir bu hüsnün surəsi
Kim, məlahətdən nə kim, dersəm anın babindədir.

Gərçi rəncur oldu şirin ləblərin eşqində can,
Həm şəfəsi şol dodağın qəndü innabindədir.

Gözləri meyxanədir anun, üzü Beytülhəram,
Gör bu beytullahı kim, meyxanə mehrabindədir.

Abi-heyvanın mizaci, kövsərin xasiyyəti,
Səlsəbilin zövqü yarın ləli-cüllabindədir.

Ey soran məşuqinin əsrarını naməhrəmə.
Gər bu razın məhrəmisən üstə əhbabindədir.

Bəhri-eşqin sırını arif bilir, sor arifə
Kim, bu sirri ol bilir kim, canı qərqabindədir.

Türrəsində zülfünün aşüftə könlüm çəkdigin,
Şol pərişan halə sor kim, könlü qüllabindədir.

Gülşəkər bazarə gəlməz, bal utanır, qənd ərir,
Şol həlavətdən ki, yarın şəkkəri-nabindədir.

Çün Nəsimi Əbülfəzl oldu həqdən künyəsi.
Cümlə əsmanın hürufi eyni-əlqabindədir.

* * *

Canın vücudi sənsiz laşey kimi ədəmdir,
Səndən cuda dirilmək, müştaqinə ələmdir?

Ruhülqüdüs dəmindən İsəbni-Məryəm oldu,
Ey bixəbər bu dəmdən, gəlgil ki, dəm bu dəmdir!

Saçın qaranqusundan üzün nuru göründü,
Hər qanda şam olursa,ardınca sübhəmdir.

Var, ey qılan əzimət, Beytülhəramə bil kim,
Məşuqənin cəmalı həm Kəbə, həm hərəmdir.

Eşqin məni bəlasız bir dəm qomaz əlindən,
Aşıq olana daim eşqin işi kərəmdir.

Yarın qəmini könlüm kövnü məkanə verməz,
Neçün ki, ol bilür kim, yarın qəmi nə qəmdir!

Zərqü riyadan oldu yoxsul əgər Nəsimi,
Yarın məhəbbətindən gör kim, nə möhtəşəmdir!

* * *

"Səqahüm rəbbihüm" xəmri dodağın kövsərindəndir,
Bu meydən içənin nüqli hədisin şəkkərindəndir.

Səba mişkin dəmindən kim, müəttər qılmış afaqi,
Müənbər zülfə-pürçinin əbirü ənbərindəndir.

Əgərçi əhli-tövhidə saçın "həblülmətin" oldu,
"Səvadülvəchi-fiddareyn"anın sevdalərindəndir.

Dəmi-İsa kimi nitqin dirildir cansız əşyani,
Bu möcüz canfəza ləlin müfərrəh gövhərindəndir.

Qiyamət qopdu hüsнündən, çalındı sur, həşr oldu,
Bu qovğalər ki, yayılmış anın şuri-şərindəndir.

Behiştin əsvədül-eyni ki, hurül-eyndürür adı,
Yazılmış xəlqə bir ayət cəmalın dəftərindəndir.

Fəqih, ey əhsəni-surət, səni məscud əgər bilməz,
Bu ası divi-məlunun xətası rəhbərindəndir.

Üzündür "qülhüvərrəhman", saçındır "əlləməl-Quran
Əcəb şol canların canı nə kanın gövhərindəndir?

Nigaran nərgisi-məsti nə fəttan eyn imiş gör kim,
Necə ruhül-əmin əsrük xumarın əbhərindəndir.

Gəl, ey can, eydə qurban ol ki,qurban olmayan eydə,
Nə oldu fitrə eydindən, nə anın əkbərindəndir.

Cahanın möhnəti çoxdur, anın dərdi-sərindən keç
Kim, irağ olduğu həqdən anın dərdi-sərindəndir.

Nəsimi masivəllahdan kəsildi, dilbəri buldu,
Nəsimi neyləsin, çünkim inayət dilbərindəndir.

Ləlin şərabi şərbəti-kövsər degilmidir?
Üzün çıraqı mehri-münəvvər degilmidir?

Nuri əla ki, həq dedi nuri ələl-yəqin,

Rüxsarin üzrə zülfə-müənbər degilmidir?

Ey daşəvü türabə deyən qiyməti-göhər,
İnsan bu hüsni-lütf ilə gövhər degilmidir?

Ey həsrətin zərilə gövhər, istə mərifət,
İnsanda mərifət göhərү zər degilmidir?

Surətdə ey deyən ki, münəzzəhdürür ilah,
Gəl həqqə baxü gör ki, müsəvvər degilmidir?

Ta görmüşəm cəmalını mənzurum oldu həq,
Həqqi görən nəzər ulu mənzər degilmidir?

Mən nazirəm nigarəvü arif qatında bu,
Billah ki, xub nazirü münzər degilmidir?

Şirin ləbin ki, həq ana ruhülqüdüs dedi,
Cənnətdəki şərab ilə kövsər degilmidir?

Aydır mana ki, nəqdini ver nisyəyə fəqih,
Heyvandan ol "ülaikə" kəmtər degilmidir?

Dövri-qəmərdə mərkəzi-aşubü fitnənin,
Mişkin saçınla xali-müdəvvər degilmidir?

Ləlin kimi Məsih dəmi mötədil mizac,
Hərgiz vücudə gəlmədi, cövhər degilmidir?

Surətdə gərçi adı bəşərdir Nəsiminin,
Mənidə gör ki, zati-mütəhhər degilmidir?

* * *

Yarəb, ol üzün çıraqı şəmi-xavərdənmidir?
Yarəb, ol sərvin yanağı vərdi-əhmərdənmidir?

Yarəb, ol mişkin səlasil kim, niqab olmuş gülə,
Mişki-tatari deyim, ya sünbüli-tərdənmidir?

Şol dodağın cürəsindən əsrimiş ruhülqüdüs,
Yarəb, ol camın şərabı abi-kövsərdənmidir?

Ey şəkərdəndir deyən şol cani-şirinin ləbi,
Billah ani baxışdan sor, gör ki, şəkərdənmidir?

Ləlini kim yad edərsə nuş olur ağu ana,
Şol ləbin zikri, əcəb, tiryaki-əkbərdənmidir?

Ey səba, İsanəfəsdir canfəza buyin məgər,
Uğradı ərvahə, ya şol zülfə-ənbərdənmidir?

Bərgi-nəsrin üzrə, yarəb, şol düzülmüş incilər.

Sübhdəm vaxtında düşmüş çeymi, ya tərdənmidir?

Zahid aydır, sevmə xubi, baxma anın üzünə
Ş ol həcər yürəklü ahən, yoxsa mərmərdənmidir?

Dilbərin kövrü tükənməz,aşiqin bəxti uyur,
Bəxt edər, yarəb, bu kövrü yoxsa dilbərdənmidir?

Ş ol səadətli kəmər kim, qucaranın belini,
Talei-məsud imiş, ya qüvvəti-zərdənmidir?

Adı məhv oldu Nəsiminin, qələm çek hərfinə,
Ey bu dəftərdən xəbərsiz, ol bu dəftərdənmidir?

* * *

Ləli-nabin çeşməsində abi-heyvan gizlidir,
Dürci-yaqutunda, ey can, dürrü mərcan gizlidir,

Ləblərin şirin dəhanın gərçi əvvəl rəmz ilə
Açar əsrarın və lakin, sirri-pünhan gizlidir.

Canımın canı qəmindir şol səbəbdən, ey nigar,
Ş ad olur canım ki, canda daim ol can gizlidir.

Ş ol xədəngi-qəmzəni kim, canıma urdu gözün,
Qan gedər yürəkdən, amma zəxmi-peykan gizlidir.

Ənbərin zülfündə üzün gizlənirsə, nə əcəb,
Ş əb niqabində həmişə mahi-taban gizlidir.

Ey təbibi-ami, əl çək çarə qılmaqdan mana,
Aşıqın canında daim dərdi-canan gizlidir.

Qane oldu dərdilə səndən Nəsimi, ey nigar,
Ş ol səbəbdən kim, sənin dərdində dərman gizlidir.

* * *

Dilbəra, zülfün şəbində mahi-taban gizlidir!
Ənbərin zülfündə daim ənbərəfşan gizlidir.

Yazılıdır səfhəsində surətin "inna fətəh",
Hərf-hərf anın üzündə xətmi-Quran gizlidir.

Ləblərindən daima axar həyatı-cavidan,
Ş ol səbəbdən dilbərin abində heyvan gizlidir.

Doğradı qəmzən xədəngi bağrımı qan eylədi,
Ş ol səhamin qəmzəsində zəxmi-peykan gizlidir.

Gözü kordur görmədi üzündə iman nurini.
Gül yanağıın çörəsində nuri-iman gizlidir.

Dərdimin çünkim dəvasın bilmədi, sordum təbib,
Ş ol səbəbdən kim, sənin dərdində dərman gizlidir.

Əhdü peyman istədi səndən Nəsimi, ey nigar,
Əhdü peymanında anın əhdü peyman gizlidir.

Sübhdəm dildarımı gördüm otağın dan gəlir,
Eylə sandım huridir, firdövs bağın dan gəlir.

Ya məgər nuri-təcəllidir əyan oldu yəqin,
Ay ilə gün tələti gülgün yanağın dan gəlir.

Çeşmeyi-heyvan xəcildir ləblərindən daima,
Abi-kövsər şərbəti şirin dodağından gəlir.

Zülfünün çinilə çün kim, dəm urar müşki-tatar,
Rusiyəh bilməz xəta hərdəm dəmağın dan gəlir.

Şaha, qəddü qamətin hər sərv görse dər-çəmən,
Əgilər səcdə edər titrər budağın dan gəlir.

Dilbəra, sən hüsnünə mən eyləmə mən aşiqi,
Qanda kim, bir gül bitər, bülbü'l qıraqından gəlir.

Ey Nəsimi, ruhpərvər gəldi yarından nəsim,
İsanın ənfəsidir yarın buxağından gəlir.

* * *

Türreyi-ənbərfəşan ömrüm şəbi-yeldasidir,
Hülqümüzdə həlqə tək ol kafirin sevdasidir.

Ləlü yaqutu anın quti-rəvanımdır mənim,
Zikrü fikrim şol həbibin ləli ruhəfzasidir.

Dildə bu şirin kəlamin ləli-şəkkərbaridir,
Gözdə hər bina ki, var şol arizin şəhlasidir.

Duşda gördüm, sidrəqəd, dedim behəddi-müntəha.
Bilməzəm ömrümmür, ya qamətin balasidir.

Qoy məni qurban olum şol çeşmi-kafirkışə kim,
Mən təki hər güşədə yüz aşiqi-şeydasidir.

Çeşmi-məstin, xalü zülfün fitnə saldı aləmə,
Ol gözəllər şahinin ba hər tərəf qovğ asidir.

Ey Nəsimi, səcdə qıl şol hüsnübihəmtayə kim,
Aləmin çeşmü çıraqı, surəti-zibasidir.

* * *

Gülgyn rüxün gülü, səməni şərmisar edər,
Üzün xəyali gözlərimi laləzar edər.

Mah üzrə zülfünü gecə dağ itma kim, məni
Aşüftə ruzigarü pərişanü zar edər.

Əgyar əlindən ah edərəm hər nəfəs, vəli,
Cövrü həmişə aşiqi-miskinə yar edər.

Zülfün nə damü qəmzə, nə oxdur ki, gözlərin
Aşıqləri həmişə anınlə şikar edər.

Zülfündə kim ki, görmədi hüsnün qiyamətin,

Bilməz saçın hesabını ayruq şümar edər.

Mənidə gərçi can ləbi-ləlin meyin içər,
Hüsnün şərabidir ki, məni biqərar edər.

Gəlgil ki, şəmə nari-fəraqın hərarəti,
Kar eyləməz bu rəsmə ki, canimdə kar edər.

Ey Çin nigarü nəqşinə heyranü məst olan,
Gəl şol nigarı gör ki, nə nəqşü nigar edər.

Ey aşiqin həyativü ömrü saçı anın,
Cansızdır ol ki, adını müşki-tatar edər.

Ey dönyanın meyindən ulaşan xumarınə,
Eşqin şərəbin istə ki, dəfi-xumar edər.

Vəsfində hər qaçan ki, Nəsimi açar ağız,
Cövhər ləbindən axarü gövhər nisar edər.

* * *

Dövri-qəmər məlahətin hüsnünə ixtitam edər,
Üzünə vahibüs-süvər xubluğ u müstədam edər.

Ləli-ləbin vüsalini can ilə istədi könül,
Fikri-məhalə gör necə düşdü, xəyalı-xam edər.

Aşıqi-sadiqin qanı çün ləbinə həlal imiş,
Aşıqə vəslini nədən ləli-ləbin həram edər.

Kimsə cahanda görmədi sübh ilə şami müctəme.
Gör necə zülfü arizin vəsləti-sübhü şam edər.

Mehr ilə Mahü Müştəri hüsнünə bəndədir, vəli.
Sərv ilə sidrə özünü qamətinə qulam edər.

Fitnə gözün xumarini zahir əgər qılar isən,
Ağzına kim alır meyi, kim dəxi fikri-cam edər.

Şərhi-dəhani-yarımı kim ki, sorar Nəsimiyə,
Bir söz ilə hekayətin müxtəsərü təmam edər.

* * *

Sünbülün əbrində üzün mahini pünhan edər,
Kafəri islamə çəkmiş, qarəti-iman edər.

Ey gözüm nuru, gözümdən getmə, iraq olma kim,
Canımı yaqdı fəraqın, gözümü giryən edər.

Ənbərəfşan zülfünü dağıtma nəsrin üzrə kim,
Aşıqın könlün pərişan, halı sərgərdan edər.

Gərçi ləlin can verir aşıqlərə İsa kimi,
Gözlərin sevda meyindən əsrimişdir, qan edər.

Gərçi günəşdəndürür tabəndə, mahin tələti,
Ey qəmər, xurşidü mahi tələtin taban edər.

Gəl məni qurtar fəraqindən ki, kafər canına.
Damu etməz şol əzabi kim, mana hicran edər.

Can ilə iki cahanın ver, nigarın vəslin al
Kim bu beyi qılmadı, sərmayəsi xüsran edər.

Ləlü mərcanın gözümdən axıdar dürdanələr,
Gör bu ənamı mana kim, ləl ilə mərcan edər.

Gül yanağın həsrətindən ağ lasam, eyb etmə kim,
Bülbülü şövqində giryən şol güli-xəndan edər.

Sorma eşqin dərdini dərman təbibi-amə kim,
Yarə sor anı ki, aşiq dərdinə dərman edər.

Zülfü xalindən Nəsimi əbcədi qıldı tamam,
Şimdi üzündən bəyani-surəti-rəhman edər.

* * *

Tabəndə üzün tabışı bədri-düçayə tən edər,
Fərxəndə zülfün sayəsi zilli-hümayə tən edər.

Xurşidi-tabanə üzün gər tən edərsə, nə əcəb!
Aləmdə rövşəndir bu kim, sultan gədayə tən edər.

Badi-səba İsa kimi gərçi dirildir ölüyi,
Ənbərfəşan zülfün dəmi badi-səbayə tən edər.

Ey hüsnünə heyran qəmər, yarəb, nə cansan kim, üzün

Bədr olmuş ayə dəq tutar, şəmsüz-zühayə tən edər.

Eşqinlə, ey arami-can, gərçi bu canım sayrudur,
Bir rənc imiş eşqin kim, ol yüz min şəfayə tən edər.

Məşuqinin kövr etdiyi yeydür vəfadən aşiqə,
Bilməz vəfanın qiymətin, hər kim cəfayə tən edər.

Bənzətməz anın üzünü ayə Nəsimi, sor nədən,
Ş ol mənidən, hər kim üzün görmüşdür ayə tən edər.

* * *

Qamətinə əlif deyən, gör nə uzun xəyal edər,
Hər ki, dilər vüsalını arzuyi-məhal edər.

Ş ol ala gözdən, ey könül, sana derəm ki, uş saqın,
Uyxuda sanma ani kim, uyxusu yoxdur, al edər.

Zülfünü xaki-rəh kimi saldı ayağı altına,
Gör necə xəlqi-aləmin ömrünü payimal edər.

Üzünü göstər, ey sənəm, xəlqi-cəhanə pərdəsiz,
Ta görələr ki, həq necə sünini bərkəmal edər.

Mülk ilə malü səltənət bir çöpə saymaz, ey könül,
Kim ki, dilər vüsalını, ya tələbi-cəmal edər.

Üzünə, qasına anın özümü bənzədəm deyib,
Gah dönər ay bədr olur, gah özünü hilal edər.

Şərhi-qəmi Nəsiminin şol gözü qaşü saça sor,
Gör necə hər biri sana şərhü bəyani-hal edər.

* * *

Vüsalini diləyən, canü həm cahani nedər?
Şol abi-kövsəri içən, nedər, bu cani nedər?

Məhəbbət əhlinə eşqin yetər, nedər zöhdü,
Şol assiyə bu ziyani bilən, ziyani nedər?

Cəmalini görən, ey rövzənin gülüstani,
Irəm sərayını, ya səhni-gülsitani nedər?

Bəqayı-eşqin ilə canı cavidan olanın,
Bu cismi-faniyə ayruq nə hacət, ani nedər?

Qaşın hilalinə baxıb görən üzün ayını,
Zəvallı günəşi, ya mahi-asimanı nedər?

Səni bəşərdə bilən kim, nə gizli gövhərsən,
Bu kainatə nə qilsin, ya bəhrü kani nedər?

Boyun çinarını arzulayan ulu himmət,
Çəməndə hərzə bitən sərvi-busitani nedər?

Həqiqət əhlinə eynəl-yəqin yəqin oldu,
Yəqinə uğrayan ayruq xəta gümani nedər?

Məkansız oldu Nəsimi, məkanı yoxdur anın,
Məkanə sığ mayan, ol biməkan, məkani nedər?

* * *

Qaçan ki, sünbüli-zülfün niqabı ayə düşər,
Qəmər səhabə girər, afitabə sayə düşər.

Düşürmiş ayə saçın zillinivü kölgəsinə
Düşürmək ancıləyin sayə, şol humayə düşər.

Qaşında gör ki, nə eynəl-yəqin imiş gizli
Ki, bigüman qalır ol kim, gözü bu yayə düşər.

Səba saçından utandı ki, nafeyi-Çindir,
Məgər ki, silsiləsindən səba Xətayə düşər.

Xətadır əhsəni-təqvimi sevmək aydır div,
Bu höqqə asiyi gör kim, necə xətayə düşər.

Əgərçi zülfünə dami-bəla demiş aqil,
Bu damə kim ki, gəlib düşmədi, bəlayə düşər.

Cəhan müəttər olur hər səhər ki, badi-səba
Gəlir bu həlqeyi-zülfə-əbirsayə düşər.

Gəda qatında vüsalın səadəti düşməz,
Və gər düşərsə mənim tək qəni gədayə düşər.

Əcəb şərabmış, ey saqiyi-əzəl, eşqin

Ki, cuş edər içən ani nə huyü hayə düşər.

Nəsimi yarə ulaşdı, nə düşdü münkirə kim,
Tutuşdu yurayı yandı, yavuz qəzayə düşər.

* * *

Üzün bərgi-gülü-tərdir, güli-tər,
Boyun sərvi-sənubərdir, sənubər.

Xuraman qamətin bər çeşmeyi-çeşm,
Səmənbərdir, səmənbərdir, səmənbər.

Sənin şəmi-cəmalindən vücludum,
Münəvvərdir, münəvvərdir, münəvvər.

Bəninlə zülfü rüxsarın həmişə,
Müənbərdir, müənbərdir, müənbər.

Mana peyvəstə şol mehrabi-əbru,
Bərabərdir, bərabərdir, bərabər.

Zəhi dövlət ki, vəslin gah-gahı,
Müyəssərdir, müyəssərdir, müyəssər.

Dimağım buyı-zülfündən dəmadəm,
Müəttərdir, müəttərdir, müəttər.

Sənin nəqş-i-xəyalın can içində
Müsəvvərdir, müsəvvərdir, müsəvvər.

Sənayedən nə sənətdir, Nəsimi,
Mükərrərdir, mükərrərdir, mükərrər.

* * *

Yarımı ayırdın məndən çərxi-qəddar üstə gör!
Yürəgim baş oldu qəmdən, gəl içim yar, üstə gör!

Yaxdı, yandırıcı məni yarın fəraqı, neyləyim,
Taqətim, səbrim tükəndi, yanıram zar üstə gör!

Canımı anəstünarən şövqinə yandırma kim,
Olmuşam Musa kimi müştaqi-didar, üstə gör!

Dərdimin dərmanı sənsən, çarə kimdən istəyim,
Çarəsi səndəndir anın, çarü naçar, üstə gör!

Aşıqın imanı üzündür, saçın həblül-mətin,
Mən bu dini tutmuşam belimdə zünnar üstə gör!

Arizin vərdi-cinandır, bülbüli-ruhülqüdüs,
Ey bu vərdin aşiqi, açıldı gülzar, üstə gör!

Doğradı qəmdən fəraqın bağ rımı, şol yarədən,
Ürəgim qanı gözümdən axar, ey yar, üstə gör!

Ey güli-xəndanım, axır pərdədən çıx, qönçə tək,
Kim, məni şövqündə məcruh eylədi xar, üstə gör!

Ta üzün gülzarı təqdir eylədi məndən cüda,
Yandırır şövqün məni, ey üzi gülnar, üstə gör!

Gər ənəlhəq söyləməkdən darə asılsam nə qəm,
Bunca Mənsurin asılmış başı bər-dar, üstə gör!

Ta Nəsiminin vücudin nurinə yandırıdı yar,
Narə düşmüştür həsəddən necə əgyar, üstə gör!

* * *

Nuşın ləbin ləli, ləli-ləbin nuşin,
Şirin görürəm candan, candan görürəm şirin.

Cana, üzünüz ayı, ayı üzünüz, cana
Rəngin çü güli-əhmər, əhmər çü güli-rəngin.

Hər kimsə səni görməz, görməz səni hər kimsə,
Kəndin çəkədir hicran, hicran çəkədir kəndin.

Hər kim sözün eşitdi, eşitdi sözün hər kim,
Təhsin qıladır əz can, əz can qıladır təhsin.

Cana, Nəsimini gör, gör Nəsimini, cana.
Üstün qamidan sözü, sözü qamidan üstün.

* * *

Gözlərin rəmzi müəyyən göstərir vən-naziat,

Qaşların məqbur edibdir ləşkəri-vəl-adiyat.

Tələtin qibləsinə ta qıldılar candan sücud,
Müslümatü möminatü təyyibatü abidat.

Əhli-ülvi, qövmi-süfli, əqli-külli dedilər,
Üzünə şəmsüzühavü saçına vəl-mürsəlat.

Müştəri, Bəhramü Keyvan, Tirü Zöhre, Mehrü Mah,
Hüsnünə təhsin oxurlar rəbi-məskun, şeş cəhat.

Gər təfəhhüs qılsa kimsə şərqü qərbü tulü ərz,
Bulmayalar sənə bənzər məfxəri-mövcud zat.

Ərz qılsam qamətindən həşr olur yovməl-qiyam,
Söyləsən kövsər ləbindən məhv olur abi-həyat.

Səni könüldən Nəsimi sevdi, ey arami-can,
Cani-canansan, həqiqət, hüsnünə canlar zəkat.

* * *

Ey könlüm alan qaşları yay, gözləri cadu,
Ey nərgisi məstü üzü gül, bənləri hindu.

Ta şövqü cəmalın gələli eynimə qarşu,
Hər ləhzə qılır həsrət ilə bənzimi sayru.

Gəl firqəti-hicrin nə qılır canıma gör kim,
Nola qılasan lütf ilə bir dərdimə daru?

Nöh çərxi-fələknı qılıram ah ilə əzrəq,
Ol dəm ki, edəm vəslin üçün dərd ilə yahu.

Ol zülfə-müsəlsəlni mənim boynuma salgil,
Ta bəndi-səlasil düşə əz gərdəni-ahu.

Tərk etdi Nəsimi yoluna canü cəhani,
Ey qaşları yay, kirpiyi ox, gözləri cadu.

* * *

Xəyali-ləlidir yarın gözümdən axıdan lölöu,
Həvayı-zülfə-şəbrəngin salıbdır könlümə qayğ u.

Bəlayi-nərgisi-məstин, cəfayı-tirkəş hicrin,
Dəlibdir bağ rımı, cana, üzübdür şol kaman əbru.

Mənim bu əql, bu fikrim cəmii tarimar oldu,
Ki, hüsnün ləşkəri səf-səf yeridi könlümə qarşu.

İtabın çəkdiyim oldur səbəb kim, dünyada yoxdur
Sana bənzər ləbi xəndan, pərişanzülf, xürrəmru.

Nə ənbər danələr saçmış, nə mişkin damılər qurmuş,
Könül mürğini seyd etmiş dü zülfü xal ilə əbru.

Mələk üzlü, keyik gözlü, nəmək duzlu, şirin sözlü,
Təni nəsrin, bəni müşkin pərvəş, ənbərin keysu.

Nəsimi bağ rını hicrin qarartdı şöylə kim, hərgiz,
Ağarmaz yüz gəzin yusam əz in bəs ruyi çün hindu.

* * *

Görklü üzün nurindən aləm münəvvər oldu,
Şirin sözün qatında şəkkər mükərrər oldu.

Dodaqların sıfatın hər kim gətirdi dilə,
Şol saət ol şirin söz ağzında şəkkər oldu.

Mişkin saçın qübarı yoldaş olalı yelə,
Cənnət kimi cahanın torpağı ənbər oldu.

Zülfün qaranğusına yol istər idi, könlüm,
Üzün çıraqı ana lütf ilə rəhbər oldu.

Şol uyxulu gözündən qopdu məgər qiyamət,
Kafaq fitnəsindən pürşürü pürşər oldu.

Yalançı müddəinin at qəlbini ocağa,
Aşıqdir ol kişi kim, kamil məhək zər oldu.

Torpaq olanı sanma kim, düşə qiymətindən,
Torpaq olan Nəsimi gör kim, nə cövhər oldu.

* * *

Məgər mişkin saçın buyi nəsimi-sübəhə yar oldu

Ki, canpərvər dəmi anın saçın tək müşkbar oldu.

Üzün dövründə, ey huri, cəmalü hüsn ilə hər kim
Qəmər tək dəviyə düşdü, üzündən şərmsar oldu.

Hilalin qabə qövseyni nə qüdrət qövsmiş, yarəb,
Ki, qurban oldu ol yayə cahanü can şikar oldu.

Üzündən kim ki, şeytan tək hidayət bulmadı nurə,
Əzəldən ta əbəd, şəksiz, ləinü əhli-nar oldu.

Əgərçi firqətin qışdır ki, "əl bərdü ədüvvid-din",
Həqə minnət ki, vəslindən gül açıldı, bahar oldu.

Nə tubadır boyun, yarəb ki, sərv ana sücud eylər,
Nə kövsərdir əcəb ləlin ki, xəmri bixumar oldu.

Sulu inculərin dürci qodu əndişə həm adın,
Məgər əndişənin eyni ləbin dövründə var oldu.

Səyamın ayıdır üzün, saçın qədr üstə həq tanuq,
Gəl, ey vəhyi bilən arif ki, Quran aşikar oldu.

Saçın qalubəla rəmzin nədən faş eylədi xəlqə,
Məgər qövlü qərarından qərarı biqərar oldu?

Rümuzi-leylətül-əsra, gəl, ey zahid, eşit məndən
Ki, ol bildi bu sirri kim, əmini girdigar oldu.

Hesabın saəti gəldi nə sayırsan, nə sanırsan?
Ş ümarın sağ işin bil kim, hesabın bisümar oldu.

Vücudin şəhrini fəth et, əmirü şəhriyar ol kim,
Bu şəhri kim ki, fəth etdi əmirü şəhriyar oldu.

Mən ol Mənsurəm, ey arif ki, həqdən bulmuşam nüsət,
"Ənəlhəq" söylərəm daim ki, ömrüm payidar oldu.

Hüvəl əvvəl, hüvəl axır gedər səndən ikilik kim,
Nəsimi yar ilə çün kim ulaşdı, külli-yar oldu.

* * *

Ta gördü günəş ay üzünü dərbədər oldu,
Bədr ayə zəval irdivü dövri-qəmər oldu.

Ş ümşad qədin qıldı irəm bağını kövən,
Sərv anə əsir oldu da məndən betər oldu.

Ol calə ki, düşdü güli-rüxsarınız üstə,
Bir qətrə yağış damdımı min lalə tər oldu.

Arif içilən cür əyi, ey xosrovi-xuban
Alim dilinə düşdürü sahibnəzər oldu.

Çün gördü Nəsimi üzünü zülfə dolaşmış,
Bildi şəbi-hicr ötdüyü vəqt-i-səhər oldu.

* * *

Xoşa ol kimsə kim, vardır həbibi sən kimi məhru,
Şəkərgöftarü gülrüxsarı mişkinxalü ənbərbu.

Cahanə gəlməyə hərgiz özün tək bir daxi dilbər,
Səidəxtər, sənəmmənzər, pəripeykər, firiştəxu.

Zəhi sane ki, sünündən yaratmış kəndu lütfündən,
Beli incə, ləbi qönçə, xəti rəna, rüxü niku.

Gəl, ey sərrafi-qiyətər, nəzər qıl mədəni-cövhər,
Zümürrüd xəttü siminbər, ləbi ləlü, dişİ incu.

Qaşınla kirpigin zülfün üzündə bənlərin dəxi,
Biri əyyar, biri tərrar, biri məkkar, biri cadu.

Səni sevənlərin halı, bu dörd işdən degil xali,
Gəhi qovğ a, gəhi sevda, gəhi divan, gəhi yarğ u.

Əgərçi qulların çoxdur, Nəsimi hamidan kəmtər,
Bəsa türkü, bəsa zəngi, bəsa qıbçaq, bəsa hindu.

* * *

Gerçək xəbər imiş bu ki, ubin vəfası yox,
Kim sevdı xubi kim, dedi, xubin cəfası yox?

Eşqin bələsi yox deyübən eşqə düşmə, var
Kim aşiq oldu kim, dedi eşqin bələsi yox.

Anın ki, həcci-əkbəri, ey can, sən olmadın,

Beytül-həramə varmamış, anın səfası yox.

Şeytandır ol ki, surətinə qılmadı sücud,
Düşdü bir incə dərdə kim, anın dəvası yox.

Şol can ki, səndən özgə tələb etmədi murad,
Hicrində yaxmağın anı hərgiz rəvası yox.

Yarəb, nə şəmimiş bu məhin üzü kim, anın,
Üzü qatında şəmsi-zühanın ziyası yox.

Bimarə can verər, sənin, ey can, ləbin, vəli,
Münkir sanır kim, ol şəfəteynin şəfası yox.

Gəlgil ki, qamu sovmü səlatin qəzası var,
Sənsiz keçən zamanü həyatın qəzası yox.

Eynin xətasız, ey büti-Çin, tökdü qanımı,
Türki-xətadır əslinə varar, xətası yox.

Fani cahana baxma, keçər ömrü sevmə kim,
Ömrün zəvalı varü cahanın bəqası yox.

Yarın gəlir həmişə cəfası Nəsimiyə,
Sən sanma kim, Nəsimiyə yarın ətası yox.

* * *

Müşhəfdir anın üzü, eyvallah,
Nun, ayını mim qülhüvəllah.

Məşuq ilə aşiq oldu vahid
Qafvəl-qələm oldu, qissə kutah.

Sufi nə bilir təriqi-vəhdət,
Meyxanəyə çünki bulmadı rah.

Min Yusifi çahinə düşürmiş,
Şirin ləbi şol öyündüyü çah.

Qansı fələkin sitarəsisən
Kim, surətinə əsir olur mah.

Sənsən bu gün, ey əmiri-xuban,
Şirinlərə Xosrovü şahənşah.

Əhyayı-izam edər Nəsimi,
Zülfün qoxusilə hər səhərgah.

* * *

Üzündə nurunu gördü əzəl gündündə ilah,
Dedi ki: əşhədü-ən-la-ilahə-illəllah.

Bu hüsnü lütf ilə kim gördü gögdə ya yerdə,
Mələk surətlü bəşər, ya günəş sifətlü mah?

Əgər günah isə qılmaq üzün qatında sücud,
Mən eylərəm bu günahı ki, fərz imiş bu günah.

Götür niqabivü xəlqi qul eylə hüsнünə kim,
Məlahət əhlinə sənsən əmirü sənsən şah!

Hidayət eylədi qalu bəladə nurə məni,
Qara gözün, qara qaşın, bəninlə zülfı-siyah.

Qul oldu hüsнünə hurü mələk, nə surətsən,
Zəhi inayətü izzət, zəhi məratibü cah!

Nə hüsн imiş bu ki, vəsfində ruhi-natiqənin.
Dili tutulduvü qıldı hədisini kütah.

İki gözün əgər əgri degilsə baxma iki
Ki, vəhdət əhlinə həqdən bilindi doğru rah.

Cahanda xalü xətindən rüxün çəri çekmiş,
Zəhi şahənşəhi əzəm, zəhi uğurlu sipah!

Kərahət eyləmə aşiqdən, əbsəm ol, zahid
Ki, yoxdur əhli-bəsirət qatında hiç ikrah:

Camalü surətinə kim ki, olmadı qurban
İki cahanda nəsibi nədamət olduvü ah.

Cahan içində Nəsimi əlif tək olduvü fərd,
Əgər inanmaz isən üstə şər, üstə güvah!

* * *

Gördüm üzünü, ey sənəm, əlmənətülillah,

Fərz oldu mana kim, deyəm əlminnətülillah.

Təqdiri-əzəl bəxtlə yar olduvü gəldi,
Tədbir müxalif ədəm əlminnətülillah.

Məhbub ilə çün dövləti-nəsl oldu müyəssər.
Cəmşidi-zəman uş mənəm əlminnətülillah.

Birikdi zəfər fəth ilə, çalındı bəşarət,
Gəldi fərəh, uş getdi qəm əlminnətülillah.

Bəxtim günəşi doğduvü, iqbəl ilə gəldi,
Ş ol şahi-səadət ələm əlminnətülillah.

Zülmətdə bu gün çeşmeyi-heyvanə irişdim,
Ş ol Xızır İsgəndər həşəm əlminnətülillah.

Zülfün xəbərin vardi, səba gör nə gətirdi
Ş ol qasidi-fərruxqədəm əlminnətülillah.

Qıldı yenə aşıqlərinə lütfü inayət,
Ş ol adəti daim kərəm əlminnətülillah.

Ş ol Kəbə,cənabın qapısı, dövlətü bəxtə,
Gör kim, necə oldu hərəm əlminnətülillah.

Ey şadiyə möhtac olan, ey rahətə müştaq,
Gəlgil ki, tükəndi ələm əlminnətülillah.

Ruhülqüdüsün nəfxəsidir nitqi-Nəsimi,
Həq der ki, yenə dəmbədəm əlminnətülillah.

Üzün gördüm dedim əlhəmdülillah.
Boyun gördüm oxudum qülhüvəllah.

Müsəlsəl zülfünü gördüm müənbər,
Müqəvvəs qaşların nəsrün-minəllah.

Qaraqçı gözləri yəğ malərindən
Şəha, dönüb deməz əstəğ fürrillah.

Dodağın şərbəti eyni şəfadır,
Səqahüm rəbbihüm min rəhmətüllah.

Cəmalın görmüşəm ayrılmağım yox,
Əgər inanmasan vallahü billah:

Mənim könlüm sana heyran olubdur,
Nə kim, cabbar qılır əlhökmilillah.

Otuz iki hüruf oldu vüsalın,
Vüsalındır vüsalın əyyə vallah!

Nəsuh gər qıldısa bir qatla tövbə,
Nəsimi tövbəsi, tubu iləllah.

* * *

Gəl, ey dilbər ki, hüsnün ayə düşmüş,
Üzün görmüş günəş sövdayə düşmüş.

Çü zülfün qoxusu afaqı dutdu,

Məgər ənbər saçın səhrayə düşmüş.

Mən ol zahid sözündən qorxmazam, cün
Ki, imruzu qoyub fərdayə düşmüş.

Gözündən fitnə yayılmış cahanə,
Anınçün bu cəhan qovğayə düşmüş.

Nə mövzun nöqtədir şirin dəhanın,
Xəbər ver kim, nədən əfvənə düşmüş?

Nə yəğ maçı moğ olçindir bu, yarəb,
Gözün sövdaları yəğmayə düşmüş.

Nədən düşmüş saçın hindusufət kim,
Yanağıın laleyi-həmrayə düşmüş.

Nəsiminin gözü yarın qəmindən,
Dolub hər qətrəsi dəryayə düşmüş.

* * *

Ey cəmalın səhfəsində xətmi-Quran buldum uş,
Saçının hər tarəsində küfrü iman buldum uş.

Çün hidayət eyləmiş həq üzünə nuri-əzəl,
Ş ol səbəbdən kim, üzündə nuri-bürhan buldum uş.

Surətin müşhəfdir, ey dilbər, üzün bədri-münir,
Tələtin şəmsüz zühadır, mahi-taban buldum uş.

Ey səkiz cənnati-ədni ərz edən zahid, mana,
Mən bu gün yarın cəmalində gülüstan buldum uş.

Cövrünə qıldım təhəmmül, səbr edib, yarın müdam,
Dərdə dərman andan oldu, dərdə dərman buldum uş.

Ey Nəsimi, vəchi-allahın kəlamidir üzün
Kim, bu vəchillah içində Fəzli-rəhman buldum uş.

* * *

Dövlətin dövranı gəldi, dərdə dərman buldum uş,
Ş övqə yanmış canə həqdən abi-heyvan buldum uş.

Küfrüm ol mahın qara saçıdır, imanım üzü,
Ey bilən imanü küfri, küfrü iman buldum uş.

Eylədi könlümdə məva şol cəmalın gənci kim,
Kəbənin gənci budur, şol gəncə viran buldum uş.

Ey məni dəvət qılan yarın günün cənnatinə,
Mən bu gün şol xaki-dərgahi-gülüstan buldum uş.

Ey behiştin hurisin arzulayan, gör şol məhi
Kim, mələk insan ilə hüsnündə heyran buldum uş.

Zülfünүn şamində, yəni leylatül-qədrü bərat.
Tələti-şəmsüz zühanın mahi-taban buldum uş.

Kirpigi, qaşı, saçı Qurandır anın, üzü lövh,
Müşhəfi itirmə, ey hafiz ki, Quran buldum uş.

Gər inanmazsan ki, adəm məzhəridir tanrıının,
Həq-təalanın sözündən necə bürhan buldum uş.

Ey qaşın mehrab, üzün qiblə iman əhlinə,
Mən anın qurbanı oldum, eydə qurban buldum uş.

Zülfür aşıqlerin halın pərişan eyləyən,
Ş ol səbəbdən dilbərin zülfün pərişan buldum uş.

Surətin əsrarına vəqf eylədim könlüm, vəli,
Kəbənin gəncidir ol kim, gəncə viran buldum uş.

Ey Nəsimi, dilbərin vəchi kəlamullah imiş,
Mən onun vəchində bismillahir-rəhman buldum uş.

* * *

Dəldi ol qəmzən səhami, bağ rıma kar etdi uş,
Bunca firqət kim, mənə ol çeşmi məkkar etdi uş.

Ta ki, şol məstanə eynin sağ ərindən içəli,
Başımı çıxdı xumarı gör nə xummar etdi uş.

Söylərəm daim ənəlhəq zülfünə can düşəli,
Ta məni Mənsur tək zülfündə bərdar etdi uş.

Düşdü çün anəstünarın şoləsi sər-ta-qədəm,

Musaya ol atəsi gör kim, nə ənvar etdi uş.

Tökdü çün yarın qəmindən Bəhri-Bəhreyn gözlərim,
Dişlərin əksi göründü, dürri şəhvar etdi uş.

Hüsnünə baxdıqca daim, oxuram inna-fətəh,
Lövhi-məhfuzun hürufin həq çü izhar etdi uş.

Sirrini faş etmə yarın, ey Nəsimi, əbsəm ol,
Neçün ol əsrarı həq aləmdə əsrar etdi uş.

* * *

Hərami gözlərin yəğ mayə düşmüş,
Zəhi cadu, nə xoş sevdayə düşmüş?

Nədən düşmüş müənbər zülfünə tab,
Məgər şol vəch ilə kim, ayə düşmüş?

Görün bu sünbülü hindusəfət kim,
Necə xurşid ilə həmsayə düşmüş.

Əyağından saçın başın götürməz,
Cinanı gör nə ali payə düşmüş.

Çəmən sərvini anma, tubidən keç
Ki, könlüm şol qədi-balayə düşmüş.

Meyü şahid bu gün, şəksiz, həramdır,
Ana kim, qüsseyi-fərdayə düşmüş.

Gözümdən inci dişlərin xəyalın
Görən aydır, göhər dəryayə düşmüş.

Nə fəttansan ki, cümlə səndən ötrü
Cahan ucdn-uca qovğ aya düşmüş.

Ənəlhəq çağırar çəngü dəfү ney,
Yalançı laila-illayə düşmüş.

Qərar etməz könül zülfündən ayrı,
Bu sərgərdan uzun sevdayə düşmüş.

Yanaq üzrə saçın tavusa bənzər
Ki, seyri-cənnətül-məvayə düşmüş.

Nə şirin nöqtədir kim, ol qələmdən
Damub şol ləli-ruhəfzayə düşmüş,

Nəsimi oldu qurban qaşın içün,
Zəhi qurban, qaşın tək yayə düşmüş.

* * *

Cədi-zülfün ənbərəfşan eyləmiş,
Nafeyi-Çini pərişan eyləmiş.

Canü dil hər dəm necə top olmasın,
Çün nigarım zülfü çovkan eyləmiş.

Zülfü dağıtmış rüx üzrə ol sənəm,
Kafiri-Çin qəsdi-iman eyləmiş.

Aşıqın qanına bandırmış əlin,
Gör bu çox dəstan nə dəstan eyləmiş?

Gözləri, qası ənəlhəq çağırır,
Gör bu sırrı kimdə pünhan eyləmiş.

Hüsн içində görməmiş mislin fələk,
Bunca dövrəni ki, dövran eyləmiş.

Eydi-əkbərdir Nəsimiyə bu gün,
Canını şol mahə qurban eyləmiş.

* * *

Ləbinə əhli-nəzər can dedilər, gerçək imiş,
Ağzına nüqteyi-pünhan dedilər, gerçək imiş.

Ləlini xəttin ilə sormuşam ərvahə, anı
Xızrlə çeşməyi-heyvan dedilər, gerçək imiş.

Adəmin surətinə səcdə qılanlar ki, səni
Gördülər, surəti-rəhman dedilər, gerçək imiş.

Dedilər qamətinə sidrə kəmal əhli, vəli
Xalq anı sandı ki, yalan dedilər, gerçək imiş.

Surətin münkirinə elmlə iman əhli,

Ana kim, div ilə şeytan dedilər, gerçək imiş.

Cənnət əhli ki, üzün bağınə, ey cənnətü hur,
Rövzeyi-xüld ilə rizvan dedilər, gerçək imiş.

Qələmin sırrını həqdən bilən ol tayifə kim,
Ənbərin zülfünə heyran dedilər, gerçək imiş.

Möcüzat əhli ki, yazın görücüək, surətinə
Lövhi-məhfuz ilə Quran dedilər, gerçək imiş.

Ey Nəsimi ki, nəzər əhli vücadun evinə,
Laməkan gəncinə viran dedilər, gerçək imiş.

* * *

Ey cənnətin xəndan gülü, acı fəraig in xar imiş,
Müştəqə dirlik sənsizin, vallah ki, çox düşvar imiş.

Sənsiz gərəkməz künfəkan, ey surəti-rəhman mana,
Eşq əhlinin məqusudi çün, kövnü məkandan yar imiş.

Musa təcəlli nurini görmək təmənna eylədi,
Məqsudi məlum olu kim, həqdən anın didar imiş.

Nəfsinlə yar ol, yarı bil, yad olma həqdən, arif ol,
Ş ol müddəi kim, həqqilə yar olmadı, əğ yar imiş.

Gər tanımişsan nəfsini, gerçək bilirsən həqqini,
Həqdir səninlə, qəm yemə, neçün ki, həqqin yar imiş.

Mənsur ənəlhəq söylədi, həqdir sözü, həq söylədi,
Anın cəzası qəm degil, biganədən gər dar imiş.

Qalu bəlanın əhdini unutmazam, unutma kim,
İmanı tövhid əhlinin şol əhdü şol iqrar imiş.

Münkir inanmaz həqqə, gər eyb etmə anı, fariğ ol
Şol mənidən kim, münkirin daim işi inkar imiş.

Tövhidə gəlməz müşrikin qəlbivü eyni, əhvəlin,
Sən şol müvəhhidlərdən ol, kanlar ülül-əbsər imiş.

Gülgün yanağından mana kəşf oldu, ey bədri-düca
Kəhli-vəfanın cənnəti şol bağ ü şol gülzar imiş.

Hər zahidin kim, təsbibi şol zülfə-pürçin olmadı,
Zikri həbavü hərzədir, səccadəsi zünnar imiş.

Həq surətindən göz yumar zahid, nədəndir, bilməzəm.
Şol məkri çox şeytan kimi haqdan məgər bizar imiş.

Arif qatında dünyanın miqdarı yoxdur zərrəcə,
Mizanə çək miqdarını gör kim, nə bimiqdar imiş.

Nəzmi Nəsiminin yəqin allahü nurin şərhidir,
Ol nuri hər kim bilmədi həqdən nəsibi nar imiş.

* * *

Ey camalın nuri –"sübhanəlləzi əsra" imiş,
"Əqdəhü leyla" tapundur, məscidi–Əqsa imiş.

Sözlərinin hər birisi nəfxeyi–ruhül–qüdüs,
Ləblərin məna ilə "yəhyül–iləl mövta" imiş.

Yazdı alnında xuda "inna fətəhna" surəsin,
"Qaf vəl–Quran" üzündür, sidreyi–əla imiş.

Arzinlə iki zülfün layəzali görünür,
Məniyi "səbūlməsani" "əlləməl–əsma" imiş.

Eşikin aşiqlərə Beytülhəramın Mərvəsi
Kəbə üzün oldu, zülfün ürvətül–vüsqa imiş.

Tələtin nuri–təcəlli, vəzzühanın məzhəri,
Qabə qövseyən oldu qaşın, zülfün ov–ədna imiş.

Ey Nəsimi, çünki könlün vəhdətin dəryasıdır,
Yeddi dəniz qübbəsinə mövc uran dərya imiş.

* * *

Axır-zəmanın fitnəsi şol gözləri şəhla imiş,
Gəl düş anın sevdasına, gör kim, nə xoş sevda imiş.

Eşqində məhv oldu cəhan, hüsnündə heyran oldu can,
Ey küntə–kənzin gövhəri, eşqin əcəb dərya imiş.

Düşdü saçın zəncirinə aşüftə könlüm neyləsün,

Zəncirə düşməkdir işi hər qanda bir şeyda imiş.

Ey tubiyi arzulayan himməti alçaqlar kibi,
Qəddini yarın arzula kim, tubidən əla imiş.

Eşqində, ey can nüsxəsi, qovğ adədir aləm bu gün,
Aləmdə daim hüsн ilə eşqin işi qovğ a imiş.

Təsbih ilə səccadəyi ərz etmə əhli-halə kim,
Həblülmətinə aşiqin şol zülfə-ənbərsa imiş.

Ş ol ali çox ala gözün könlüm evin yəğ maladı,
Yəğ maçı türkün adəti hər qandasə yəğ ma imiş.

Dünyadavü üqbadə çün həmtə bulunmaz hüsнünə,
Ş ol vahidi gör kim, necə bimislü bihəmtə imiş.

Gəzdim vücudim şəhrini dolu-dolu gördüm anı,
Hər yerdə çün sənsən, əcəb adın nədən bica imiş?

Çıxdı Nəsiminin sözü meracə, ey xülqi həsən
Gəlgil ki, sübhənəlləzi əsrayə xoş əsra imiş.